ดาบอวงเอ็งตอ

ชายฉกรรจ์ในอาภรณ์ชุดรัดกุมสี่คนยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ สกัดขวางทางสัญจรไว้

หากเป็นผู้เข้มแข็งแห่งค่ายภูเขาบนเส้นทางมิจฉาชีพต้องไม่มีเพียงสี่คน หรือในป่าสนที่ดำทะมึน ยังซุ่มซ่อนด้วยกำลังคนจำนวนมาก หากเป็นโจรเล็กโจรน้อยที่คอยดักปล้นสะดม พบเห็นขบวนคุ้มกันภัยอันกล้าแข็งถึงเพียงนี้ มีแต่หลบลี้หนีห่าง ไฉนยังกล้าสกัดขวางทาง หรือว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม มุ่งเป้าหมายมาที่ตนเอง?

เมื่อสำรวจมองผู้คนทั้งสี่ คนทางซ้ายสุดร่างเล็กสันทัด ปลายคางแหลมเสี้ยม ในมือถือฉมวกเหล็กกล้าคู่หนึ่ง

คนที่สองทั้งสูงทั้งอ้วนฉุ คล้ายเจดีย์เหล็กหลังหนึ่ง เบื้องหน้าจัดวางป้ายหินก้อนหนึ่ง บนป้ายหินจารึกข้อความ "ที่ฝังศพอึ้งเซ้งปึ้ง" นี่ย่อมเป็นป้ายสุสานก้อนหนึ่ง ไม่ทราบจัดวางอยู่เบื้องหน้าด้วยเจตนาใด อีกประการไม่เคยได้ยินว่าในยุทธจักรมีผู้อาวุโสนามอึ้งเซ้งปึ้งแต่ประการใด

คนที่สามรูปร่างปานกลาง หน้าขาวเกลี้ยงเกลา หากมิใช่ฟันในปากโผล่พ้นออกนอกริมฝีปากหนึ่งนิ้ว จมูกยุบต่ำเข้าไปครึ่งนิ้ว สมควรนับเป็นบุคคลที่หล่อเหลา ในมือถือค้อนดาวตกคู่หนึ่ง

คนทางขวาสุดเป็นชายกลางคนลักษณะคล้ายคนอมโรค สวมเสื้อผ้าซอมซ่อ ปากคาบกล้องยาเส้นอันหนึ่ง สองตาคล้ายหลับคล้ายลืม ในปากพ่นควันยาวออกมาช้า ๆ หาได้เห็นขบวนคุ้มกันภัย ซึ่งมีจำนวนเจ็ดสิบกว่าคนอยู่ในสายตาไม่

ผู้คนสามคนแรกยังพอทำเนา คนอมโรคนี้คงต้องเป็นศัตรูเข้มแข็งที่มีกำลังภายในลึกล้ำผู้หนึ่ง พริบตานั้นคำเล่าลือนานัปการในยุทธจักรประดังเข้าสู่หัวงสมอง....สตรีชราผมขาวนางหนึ่งปลิดชีวิตผู้คุ้มกันภัยห้าคนด้วยมือเปล่า ปล้นชิงสินค้าคุ้มกันภัยรายใหญ่ไป....ขอทานชราผู้หนึ่งอาละวาดที่ทำการกรมการเมืองไท่งวน เด็ดศีรษะของนายอำเภอ พลันจากไปจนไร้ร่องรอย...โกวเนี้ยใหญ่สะคราญโฉมนางหนึ่งโค่นเตียได้คุ้งชือ (ครูมวยแซ่เตีย) เมืองได้ทัง ซึ่งมีชื่อเสียงยืนยงมายี่สิบกว่าปีพ่ายแพ้

สรุปแล้วยิ่งเป็นบุคคลที่มีรูปโฉมธรรมดา ไม่นำพาปรารมภ์ ยิ่งมีวิทยายุทธ์สูงส่ง ดังนั้นในยุทธจักรมีคำพังเพย "คนจริงไม่เผยโฉม เผยโฉมมิใช่คนจริง"

หัวหน้าใหญ่สำนักคุ้มกันภัยอุ้ยซิ่งเปียเก็ก (สำนักคุ้มกันภัยสัจจะบารมี) แห่งเมืองไซอัน (ซีอาน) มณฑลเซียมไซ ฉายาทิเปียงติ่งโป๊ยฮึง (แส้เหล็กสยบแปดทิศ) จิวอุ้ยซิ่ง มองคนอมโรคที่หลับตาสูบกล้องยาเส้นอดรีรอลังเลมิได้ เลื่อนมือแตะห่อผ้าที่กลางหลังอย่างลืมตัว

คราวครั้งนี้จิวอุ้ยซิ่งคุ้มกันภัยสินค้าเป็นเงินสิบหมื่นตำลึง นั้นเป็นพ่อค้าเกลือเมืองไซอัน นามอวงเต๊กยังว่าจ้างคุ้มครองส่ง เงินสิบหมื่นตำลึงเป็นจำนวนไม่น้อย แต่ที่แล้วมาสำนักคุ้มกันภัยสัจจะบารมี เคยคุ้มกันเงินยี่สิบหมื่นตำลึง ทั้งยังเคยคุ้มกันเงินสี่สิบหมื่นตำลึง เรื่องทรัพย์สินเงินทองไม่นับเป็นอย่างไรได้ นับตั้งแต่ออกจากเมืองไซอัน ที่มันอาทรร้อนใจเพียงแต่เป็นดาบสองเล่มที่ซุกซ่อนอยู่ในห่อผ้ากลางหลังเอง

เมื่อค่ำคืนก่อน ข้าหลวงใหญ่มณฑลเซียมไซ นามเล้าอีหงีเล้าตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่เล้า) เรียกตัวมันเข้าพบที่จวนข้าหลวง จิวอุ้ยซิ่งแม้มีชื่อเสียงเกียรติภูมิในยุทธจักร แต่ขุนนางบ้านเมืองที่เคยพบพานมาอย่างมากเพียงเป็นนายอำเภอเมือง คราครั้งนี้ข้าหลวงใหญ่เรียกตัวเข้าพบ ย่อมเป็นเกียรติประวัติอย่างสูง อดประหม่าลนลานมิได้

คำพูดของเล้าตั่วนั้งที่กล่าวกับมัน ไม่ทราบทบทวนย้ำอยู่ในใจกี่ร้อยเที่ยว ที่แท้เล้าตั่งนั้งกล่าวกับมันว่า

"จิวเปียเท้า (หัวหน้าคุ้มกันภัยแซ่จิว) ดาบคู่นี้เรียกว่าอวงเอี๊ยตอ (ดาบนกเปิดน้ำ)* มีความสำคัญใหญ่หลวง ท่านเก็บรักษาให้ดี ระหว่างที่ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันยังทรงอยู่ในฐานะป๋วยเล็ก (องค์ชายของแมนจู) ก็ลอบส่งคนสนิทออกค้นหาดาบคู่นี้ หลังจากขึ้นครองบัลลังก์มังกร ทรงมีราชโองการลับ บัญชาให้ข้าหลวงทั้งสิบแปดมณฑลดำเนินการค้นหา แต่ดาบวิเศษคู่นี้ถูกคนร้ายสองคนนั้นซุกซ่อนไว้ ไม่ว่าสืบหาอย่างไรเฉกเช่นก้อนหินถมลงสู่ท้องทะเลใหญ่ โชคดีที่บรรพบุรุษเราสร้างสมบุญกุศลไว้ อีกทั้งบุญญาธิการของฮ่องเต้ ในที่สุดถูกเราหาพบ สำนักคุ้มกันภัยสัจจะบารมีของพวกท่านมีผลงานเป็นที่น่าไว้วางใจ ดังนั้นมอบหมายให้ท่านคุ้มครองส่งดาบอวงเอี๊ยตอคู่นี้เข้านครหลวง ระหว่างทางห้ามมิให้แพร่งพรายแม้สักครึ่งคำ เมื่อท่านส่งดาบวิเศษคู่นี้ถึงนครหลวงโดยปลอดภัย เมื่อขากลับมาเราย่อมสมนาคุณอย่างงาม"

---

*อวงเอี๊ยคือนกเปิดน้ำ หรืออีกนัยหนึ่งเรียกว่าเป็นแมนดารินมีรูปร่างคล้ายเปิด แต่ตัวเล็กกว่า ปากแบนคอยาว ตีนเป็นพังผืด ว่ายน้ำเก่ง ปีกยาวสามารถบินได้ ตัวผู้เรียกว่าอวง มีขนสีต่าง ๆ หลังหัวมีขนงอนยาวสีทองแดง ตัวเมียเรียกว่าเอี๊ย ตัวสีน้ำตาลอมเทา ชมชอบอยู่เป็นคู่ตามริมแม่น้ำ ด้านวรรณคดีมักนำมาเปรียบเปรยคู่สามีภรรยาที่รักใคร่สนิทสนมกัน

นามยิ่งใหญ่ของดาบอวงเอียตอ จิวอุ้ยซิ่งเคยได้ยินชื่อแบ๊บ่งบอกแต่แรกว่า

"ดาบอวงเอียตอหนึ่งยาวหนึ่งสั้น ในดาบซุกซ่อนความลับยิ่งใหญ่ ผู้ที่ได้ครอบครองทั้งต่ำใต้จะไร้ผู้ต่อต้าน"

คำ "ต่ำใต้ไร้ผู้ต่อต้าน" เป็นยอดปรารถนาของผู้ฝึกวิชาบู๊ทุกรูปนาม ตอนที่จิวอุ้ยซิ่งได้ยินได้ฟัง ยังไม่เชื่อถือโดยสนิทใจว่า ในโลกมีดาบอวง-เอียตออะไรนั่น ซึ่งซุกซ่อนความลับที่ส่งเสริมให้ต่ำใต้ไร้ผู้ต่อต้าน มิคาดเล้าตั่วนั้งกลับได้รับดาบอวงเอียตอจริง ๆ มิหนำซ้ำมีบัญชาให้มันคุ้มครองส่งเข้าสู่นครหลวง เพื่อถวายต่อฮ่องเต้

ดาบคู่นี้ใช้ผ้าเหลืองห่อหุ้มไว้อย่างแน่นหนา ประทับตราครั่งของท่านข้าหลวง จิวอุ้ยซิ่งย่อมต้องการดูว่าดาบวิเศษมีลักษณะอย่างไร หากว่าโชคดีล่วงรู้ความลับในดาบ ทิเปียงติ่งโป๊ยฮึง (แส้เหล็กสยบแปดทิศ) กลับกลายเป็นทิเปียงก่ายทีแอ๋ (แส้เหล็กครอบคลุมแผ่นดิน) ย่อมยิ่งประเสริฐสุด แต่ผู้ใดกล้าแกะประทับตราครั่งของท่านข้าหลวงโดยพลการ จิวอุ้ยซิ่งนับไปนับมาพบว่าตัวเองมีศีรษะเพียงหัวเดียวเท่านั้น

เล้าตั่วนั้งยังจัดส่งองครักษ์คนสนิทสี่คน ปลอมเป็นเปียซือ (ผู้คุ้มกันภัย) ติดตามอยู่ในขบวนคุ้มกันภัย กล่าวได้ว่ามาช่วยเหลือ และกล่าวได้ว่ามาเฝ้าคุมเชิง ก่อนที่ขบวนคุ้มกันภัยจะออกเดินทาง จวนข้าหลวงก็จัดส่งพนักงานหลายคนมา "เชิญ" คนในครอบครัวของมันทั้งสิบสองชีวิตไปยังค่ายทหาร อ้างว่าหลังจากที่จิวจงเปียเท้าขึ้นนครหลวง ทางบ้านขาดผู้คนคอยดูแล กริ่งเกรงมันไม่อาจวางใจ ดังนั้นรับตัวคนในครอบครัวของมันไป

จิวอุ้ยซิ่งคลุกคลีในยุทธจักรเป็นเวลานาน ความนัยของเรื่องนี้ไหนเลยไม่ทราบได้ นั่นมิใช่จิวจงเปียเท้าไม่วางใจในครอบครัว หากแต่เล้า-

ตัวนั้งไม่วางใจดาบวิเศษคู่นี้ ดังนั้นรวบตัวมารดาชราและบุตรภรรยาของมันไปเป็นตัวประกัน หากว่าเกิดปัญหาดาบอวงเอียดคู่นี้ในระหว่างทางไม่เพียงแต่ตัวเองศีรษะหลุดจากบ่า ผู้คนในครอบครัวก็ไม่อาจมีชีวิตสืบไป

ในชีวิตจิวอุ้ยซิ่งผ่านคลื่นลมมาไม่น้อย เคยประพฤติเป็นผู้กล้าลดตัวเป็นหมี หมา ตัดศีรษะของผู้อื่น ขาดเพียงแต่ศีรษะของตัวเองยังไม่ได้ถูกปลิดปลง นับเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน แต่ไม่เคยแตกตื่นยินดีเช่นการคุ้มกันสินค้าเที่ยวนี้มาก่อน

มันหวนนึกถึงหากคุ้มครองส่งดาบวิเศษถึงนครหลวงโดยปลอดภัย เจ้าตัวนั้งเคยออกปากว่าจะสมนาคุณอย่างงาม ย่อมไม่คืนคำ ไม่แน่ว่าฮ่องเต้ยามโสมนัสจะทรงแต่งตั้งมันเป็นขุนนาง เป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลจากจิวจงเปียเท้า (หัวหน้าใหญ่แซ่จิว) เป็นจิวตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่จิว)

เส้นทางจากเมืองไซอันถึงนครหลวงบอกว่าไกลไม่ไกล บอกว่าใกล้ไม่ใกล้ ตลอดรายทางมีค่ายโจรสามสี่สิบแห่ง หากเป็นชาวมิจฉาชีพธรรมดา มันผู้มีฉายาแส้เหล็กสยบแปดทิศยังไม่เห็นอยู่ในสายตา มาตรว่าไม่ถึงกับสยบแปดทิศ สมควรสยบมารดามันสักหนึ่งทิศครึ่งทิศได้ ปัญหาอยู่ที่คำ "ได้รับดาบอวงเอียดต่ำใต้ไร้ผู้ต่อต้าน" เกรงว่าจะกระตุ้นให้ยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มบังเกิดความคิดช่วงชิงขึ้น

ดังนั้นจิวอุ้ยซิ่งเปลือกนอกคุ้มกันเงิน แท้ที่จริงซุกซ่อนดาบวิเศษต่อให้เงินคุ้มกันสูญหายขอเพียงจัดส่งดาบวิเศษถึงนครหลวง ก็หาเป็นไรไม่พอได้เป็นขุนนาง จิวตั่วนั้งนั่งประจำการ เงินทองก็ไหลมาเทมา ไหนเลยไม่มีปัญญาชดใช้เงินสิบหมื่นตำลึง อย่าว่าแต่ขุนนางมีแต่แบมือรับเงินไม่เคยชดใช้เงินมาก่อน

จิวอุ้ยซิ่งเลื่อนมือซ้ายแตะแส้เหล็กที่ล้อมคาดเอว ถลึงมองชายฉกรรจ์ที่ขวางหน้าทั้งสี่ ในที่สุดส่งเสียงกระแอม ประสานมือกล่าวว่า

"เราผ่านท้องที่ของท่าน ไม่ได้ไปเยี่ยมคำนับสหายทั้งหลาย นับว่าเสียมารยาทยิ่ง ยังหวังสหายให้อภัย"

ปากกล่าววาจาในใจตกลงใจเป็นมั่นเหมาะ ไม่ลงมือก็ประเสริฐสุด ไม่เช่นนั้นปีศาจอมโรคผู้นี้ยากตอแยอยู่บ้าง ในยุทธจักรก็มีคำพังเพย "ระวังตัวไปได้ทุกแห่งหน รู่วามยากสัญจรแม้สักก้าวเดียว"

ได้ยินคนอมโรคส่งเสียงไอ ยกมือซ้ายกุมอกไว้ เป็นคนผอมเล็กขยับฉมวกเหล็กกล้า ส่งเสียงเล็กเสียงน้อยว่า

"คำนับโขกศีรษะกลับไม่ต้อง ท่านคุ้มกันของวิเศษใดทิ้งไว้ให้กับพวกเราเถอะ"

จิวอุ้ยซิ่งใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'ขณะที่รถสินค้าออกเดินทาง แม้กระทั่งเปียซือที่ใกล้ชิดที่สุด เพียงทราบว่าสินค้าเที่ยวนี้เป็นเงินคุ้มกัน คนผู้นี้ไฉนล่วงรู้ว่าเราคุ้มกันของวิเศษ คำพังเพยว่าไว้ "เจตนาดีไม่มา เจตนาร้ายจึงหา" สมควรระมัดระวังกว่านี้'

ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"อภัยที่เราต่ำต้ำ ขอเรียนถามฉายานามของสหายทั้งสี่ท่าน"

คนผอมเล็กนั้นกล่าวว่า

"ท่านบ่งบอกมาก่อน"

"เราแซ่จิวนามอุ้ยซิ่ง สหายในยุทธจักรขนานฉายาว่าทีเปียติ่งโป๊ยฮึง (แส้เหล็กสยบแปดทิศ)"

คนอมโรคนั้นแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ฉายานามนี้ต้องเปลี่ยนแปลงแก้ไข เปลี่ยนคำ 'ติ่ง' (สยบ) เป็น 'ไป่' (กราบกราน)"

คนผอมเล็กนั้งงงงันวูบจึงกล่าว

"เปลี่ยนเป็นไป (กราบกราน)? ผู้แซ่จิว ตั่วกอ (พี่ใหญ่) เราเปลี่ยนฉายาท่าน เรียกว่าทิเปียไปโป๊ยฮึง (แส้เหล็กกราบกรานแปดทิศ) ตั่วกอเราคาดการณ์แม่นยำ ทุกถ้อยคำมีเหตุผล"

กล่าวจบคนทั้งสี่หัวร่อดัง ๆ ออกมา

จิวอุ้ยซิ่งหวนนึกถึงในยุทธจักรมีคำพังเพย "ข่มกลั้นโทสะชั่วแล่นรอดพ้นเคราะห์เป็นร้อยวัน" ดังนั้นข่มเพลิงโทสะไว้ กล่าวว่า

"ล้อเล่นแล้ว ท่านทั้งสี่เป็นผู้ห้าวหาญเส้นทางใดก่อตั้งค่ายบนภูเขาลูกใด ตั่วดึงแก (หัวหน้าใหญ่) เป็นท่านใด?"

คนผอมเล็กชี้มือไปยังคนอมโรค กล่าวว่า

"บอกต่อท่านก็ได้ แต่อย่าได้แตกตื่นจนลนลาน ตั่วกอเราอิงเอี้ยซิ้งเล้ง (มังกรเทพยดาควันเมฆรุ้ง) เซียวเอี้ยวจื้อ ยี่กอ (พี่รอง) เราซังเจี้ยไคปี (ฝ่ามือคู่เบิกป้ายหิน) เซี้ยเซี่ยงฮวง ซากอ (พี่สาม) เราลิ้วแชกั้วง้วย (ดาวตกไล่ขับจันทร์) ฮวยเกี่ยมเอี้ย เราฉายาโป๊ยโป่วกั้วเซี่ยงไซ่จวงซู่ ตะเซาะบ้ออุ้ง ติกคาจุ้ยเจี่ยปวย ซังซี่ก่ายฉิกแซ่ (แปดก้าวไล่แมลงเหนือมือสังหารจวงซู่ เหยียบหิมะไร้รอย เท้าเดียวเหินเหนือน้ำ ฉมวกคู่คลุมเจ็ดมณฑล) ก่ายเจ็กเม้ง

จิวอุ้ยซิ่งยิ่งรับฟังยิ่งตื่นเต้นสงสัย หวนนึกถึงชื่อฉายาคนผู้นี้ไฉนพิรี้พิไรยืดยาวถึงเพียงนี้ ได้ยินคนผอมเล็กกล่าวสืบต่อ

"พวกเราทั้งสี่สาบานเป็นพี่น้อง ประกอบวีรกรรมปล้นคนรวยเจือจานคนยากไร้ ในยุทธจักรขนานฉายาว่าไห้งักสี่เฮียบ (สี่ผู้กล้าเขาไห้งัก)

จิวอุ้ยซิ่งครุ่นคิดในใจ

"ฟังจากฉายาคนทั้งสี่ คาดว่าคนเตี้ยเล็กมีตัวเบาสูงเยี่ยม ชายฉกรรจ์นั้นมีพลังฝ่ามือกล้าแข็ง คนหน้าขาวมีความสำเร็จด้านต้อนดาวตกเป็นพิเศษ

ฉายามังกรเทพยดาควันเมฆรุ้งเขียวเอี้ยวจื้อยิ่งมีศักดิ์ศรีเป็นอาวุโสชาวบู๊ลิ้ม ฉายาสี่ผู้กล้าเขาไท้จักไม่เคยได้ยินมา แต่เมื่อมีคำ "เฮียบ" (ผู้กล้า) คงมีความเป็นมาเหนือธรรมดา ในยุทธจักรก็มีคำพังเพย "ยินยอมไม่รู้จักหนังสือ มิอาจไม่รู้จักผู้คน"

ดังนั้นยังคงประสานมือกล่าวว่า

"นับถือมานาน สำนักคุ้มกันภัยเรากับผู้กล้าทั้งสี่ไม่มีข้อบาดหมางขอได้โปรดหลีกทาง โอกาศหน้าย่อมต้องไปเยี่ยมคำนับ"

ก่ายเจ็กเม้งกระทบกระแทกฉมวกคู่ บังเกิดเป็นเสียงดิงดัง กล่าวว่า

"คิดหลีกทางไม่ยากเย็น พวกเราก็ไม่ต้องการเงินคุ้มกันของท่าน เพียงขอหยิบยืมของวิเศษสักเล็กน้อยเท่านั้น"

"ของวิเศษอันใด?"

ก่ายเจ็กเม้งหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"ท่านถามไถ่เรา นับว่าประหลาดแท้ ท่านเองไม่ทราบ เราไหนเลยทราบได้?"

จิวอุ้ยซิ่งรับฟังถึงตอนนี้ ทราบว่าเรื่องราวในวันนี้ไม่อาจเลิกราโดยสันติ สี่ผู้กล้าเขาไท้จักมาเพราะดาบอวงเอียดอที่กลางหลังของตัวเองทั้งคู่

ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ในยุทธจักรมีคำพังเพย "ไว้ไมตรีไม่ลงมือ ลงมือไม่ไว้ไมตรี" คนทั้งสี่นี้พอลงมือต้องเป็นท่าไม้ตายอันร้ายกาจ'

ดังนั้นดึงแส้เหล็กทั้งคู่ออกมาช้า ๆ กล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ เราขอรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของสี่ผู้กล้าเขาไท้จักไม่ทราบท่านใดลงมือก่อน?"

มันเหลียวหน้าไปกวักมือคราหนึ่ง เปียซือห้าคนและองครักษ์จากจวนข้าหลวงทั้งสี่พากันเดินเข้าใกล้ จิวอุ้ยซิ่งกล่าวเบา ๆ

"ยามลงมือต่อโจรมิจฉาชีพ ไม่ต้องคำนึงถึงกฎเกณฑ์อันใด ทั้งหมดกลุ้มรุมใส่โดยพร้อมเพรียง ในยุทธจักรมีคำพังเพย "ขอเพียงมีคนมากยกจุ้มประตูข้ามลำธารได้"

ในใจกลับลอบตกลงใจ ปล่อยให้พวกมันรับมือสี่ผู้กล้าเขาไท้จัก ตัวเองแหวกทางหลบหนี คุ้มครองส่งดาบอวงเอียดอถึงนครหลวง

ได้ยินก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"เปียเท้าใหญ่ เราคือฉมวกคู่ครอบคลุมเจ็ดมณฑลขอสู้กับแส้เหล็กสยบแปดทิศท่าน พวกเราทั้งสองต่อสู้กันสักเจ็ดสิบแปดสิบกระบวนท่า"

พลางขยับกายวูบ ชิงสะอึกเข้ามา จิวอุ้ยซิ่งกลับไม่ลงจากหลังม้า ยกแส้เหล็กขึ้นปิดป้อง ใช้ออกด้วยท่าห้ออึ้งโต้ะซวก (ซิ่งหอกยาวในสวนท้อ) ปิดสกัดฉมวกของมันพ้นห่างไป สองเท้าหนีบท้องม้า บังคับม้าพุ่งตัวออกไป

ก่ายเจ็กเม้งร้องว่า

"เปียเท้าใหญ่คิดหนีแล้ว"

จิวอุ้ยซิ่งเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"เราคิดไปชมดูว่า ยังมีกำลังซุ่มซ่อนหรือไม่"

พลางไสม้าควบขับออกไป ฮวยเกี่ยมเอี้ยซัดพุ่งค้อนดาวตกออกมุ่งใส่กลางหลังมัน จิวอุ้ยซิ่งหวดแส้ข้างซ้ายกลับหลัง ใช้ออกด้วยท่าแม้เม่ง-ซาแจ่ (ฝ่าสามค่ายยามวิกาล) เสียงดังเมื่อผลักกระแทกค้อนดาวตกพ้นห่างไป

จิวอุ้ยซิ่งพอปะทะอาวุธกับก่ายเจ็กเม้งและฮวยเกี่ยมเอี้ย รู้สึกว่ากระ-บวนท่าของทั้งสองไม่ลึกล้ำเท่าใด กำลังภายในก็ธรรมดาสามัญ ยามนั้นเหลียวหน้ามอง เห็นเซียวเอี้ยวจื้อยังยืนพิงลำต้นไม้ มือถือกล้องยาเส้น เห็นเหล่าเปียซือรายล้อมสามในสี่ผู้กล้าเขาไท้จักไว้ ยังมีสีหน้าเป็นปกติไม่เปลี่ยนแปร ต้องฉุกคิดขึ้น

"รอจนเซียวเอี้ยวจื้อนั้นลงมือเราก็ไม่อาจปลีกตัวจากไป ในยุทธจักร

มีคำพังเพย "ฟ้าใสไม่ยอมจากไป รอจนฝนสาดใส่ศีรษะ"

ดังนั้นวกมือใช้ปลายแส้เหล็กทิ่มตะโพกม้า ม้าคู่ขาวิ่งตะบึงเต็มที่ กลับเห็นเซียวเอี้ยวจื้อตวัดมือขวาซัดอาวุธลับมันมะเมื่อมสิ่งหนึ่งมาถึง

จิวอุ้ยซิ่งยกแส้เหล็กต้านปะทะ ได้ยินเสียงฉาด อาวุธลับนั้นกลับเกาะติดกับแส้เหล็กไม่กระดอนออกไป สร้างความตื่นตระหนกแก่มันกว่าเดิม

ครุ่นคิดขึ้น

'เซียวเอี้ยวจื้อผู้นี้เป็นยอดฝีมือจริง ๆ แม้กระทั่งอาวุธที่ใช้ก็ผิดแผกแตกต่าง สมดังคำพังเพย "ยอดฝีมือพอเคลื่อนไหว ก็ทราบระดับฝีมือได้"

ม้าพ่วงพีวิ่งห้อไม่หยุดยั้ง ควบทะยานออกจากป่าสน จิวอุ้ยซิ่งเห็นไม่มีผู้คนไล่ติดตามมาค่อยระงับสติลง เมื่อมองดูอาวุธลับที่เกาะติดกับแส้เหล็กที่แท้เป็นรองเท้าขาดเปื้อนโคลนข้างหนึ่ง ดังนั้นแนบติดกับตัวแส้ไม่ร่วงหลุดไป สร้างความตื่นตระหนกแก่มันกว่าเดิม ครุ่นคิดขึ้น

'ยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มปลิดใบซัดบุปผาบิน ก็สามารถทำร้ายคน มันซัดรองเท้าขาดมา ไม่ทำร้ายเราถึงแก่ชีวิต แสดงว่ายั้งมือไว้ไมตรี'

ยามกะทันหันไม่อาจตกลงใจว่า สมควรควบม้าสืบต่อหรือสงบจิตใจรอดูเหตุการณ์ ทันใด ในป่าสนบังเกิดเสียงร้องราวสุกรถูกเชือดคราหนึ่ง จากนั้นตกอยู่ในความเงียบสงัด เสียงอาวุธกระทบกันล้วนขาดหาย

จิวอุ้ยซิ่งตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'หรือเพียงชั่วพริบตา เหล่าเปียซือและองครักษ์ทั้งสี่ล้วนถูกสี่ผู้กล้าเขาไท้จักฆ่าด้วยอำมหิต?'

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งร้องเรียกว่า

"จงเปียเท้า....จงเปียเท้า....."

ฟังจากชุ่มเสียงแสดงว่าเป็นเตียเปียซือ (ผู้คุ้มกันภัยแซ่เตีย)

จิวอุ้ยซิ่งลูบคลำห่อผ้าที่ห่อหุ้มดาบอวงเอียตอที่กลางหลัง หาได้ตอบ

ค่าไม่ หวนนึกถึงในยุทธจักรมีคำพังเพย "คิดเฉลียวฉลาด ให้คอยสดับฟังถึงห่างไกลกว่าเดิม มองเห็นชัดถนัดตา" ชั่วครู่ให้หลังมีคนร้องอีกว่า

"จงเปียเท้ารีบกลับมา โจรร้ายเตลิดเปิดหนีถูกพวกเราขับไล่เตลิดเปิดหนีแล้ว"

จิวอุ้ยซิ่งงงงันวูบ เข้าใจว่าไม่มีเรื่องง่ายดายปานนี้ ยามนั้นตึงบัง-เพียนหันหัวม้า เห็นพนักงานรับใช้ผู้หนึ่งวิ่งตะบึงออกจากป่าสน โห่ร้องว่า

"จงเปียเท้า เป้าหมายเปิดหนีไป ล้วนแล้วแต่เป็นเศษสวะใช้การไม่ได้"

จิวอุ้ยซิ่งทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ถามย้ำคำหนึ่งพนักงานรับใช้นั้นกล่าวว่า

"ทั้งหมดฮือเข้าไปสู้ศัตรูอย่างอาจหาญ ปีศาจจอมโรคนั้นถูกเตียเปีย-ซือฟันใส่ดาบหนึ่ง โลหิตฉีดพุ่งจากหัวไหล่ โจรทั้งสี่ล้วนเตลิดเปิดหนีไป"

จิวอุ้ยซิ่งเห็นเรื่องราวไม่แปลกปลอม สร้างความยินดียิ่ง กระตุ้นม้ากลับเข้าป่าสน ปากกล่าวว่า

"นอกป่าสนมีกำลังซุ่มซ่อนสิบกว่าคน ถูกเราไล่ล่าฆ่าฟันจนกระเจิดกระเจิงไปสิ้น"

ขณะที่พูดปด อดหน้าร้อนผะผ่าวมิได้ หวนนึกถึงคำ "เป็นโจรใจระแวง ผายลมใบหน้าแดง" ตัวเองสมควรระงับสติ อย่าให้ผู้คนพบเห็นพิรุธได้

เตียเปียซือชูดาบต่อมัน กล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"สี่ผู้กล้าเขาไท้งักอันใด ที่แท้ประโคมโอ่วุ่นวาย"

เหล่าเปียซือและองครักษ์จวนข้าหลวงหัวร่อครื้นออกมา จิวอุ้ยซิ่งมองดูป้ายสุสานที่ทิ้งอยู่บนพื้น ยังไม่เข้าใจกระจ่าง พลันได้ยินหลังป่าสนบังเกิดเสียงร้องโอดโอยดังมา ดังนั้นร้องว่า

"เป็นโจรร้ายที่รับบาดเจ็บ"

ทุกผู้คนฮือเจ้าไปดุจสายลม ได้ยินเสียงครวญครางดังจากพงหนามแถบหนึ่ง ผู้คนหลายสิบคนกระจายกำลังออกรายล้อมพงหนามเอาไว้ จิวอุ้ยซิ่งตวาดว่า

"โจรลักเล็กขโมยน้อย รีบออกมาเถอะ"

เสียงครวญครางในพงหนามยิ่งดังกว่าเดิม จิวอุ้ยซิ่งตวัดมือวูบซัดเกาทัณฑ์สั้นที่ซุกซ่อนอยู่ในแขนเสื้อเข้าไป คนในพงหนามแผดร้องคำหนึ่งแสดงว่าถูกเกาทัณฑ์แขนเสื้อซัดใส่

พนักงานสองคนโห่ร้องโดยพร้อมเพรียง ถือดาบสะอึกเข้าไปกระชากคนผู้นั้นออกมา ทุกผู้คนเพ่งตามองต้องหันมามองหน้ากันอย่างตะลึงลาน

ที่แท้คนผู้นี้คือคนอ้วนใหญ่อวงเอี้ยมเซียง (พ่อค้าเกลือแซ่อวง) ซึ่งว่าจ้างให้คุ้มกันส่งเงินสิบหมื่นตำลึง ในยุทธจักรมีคำพังเพย "สิบคนอ้วนเก้าคนร่ำรวย คนอ้วนดุไม่เห็นตะโพก" อวงเอี้ยมเซียงนี้กลับยังมีตะโพก เพียงแต่บนตะโพกปักไว้ด้วยเกาทัณฑ์แขนเสื้อดอกหนึ่ง

สี่ผู้กล้าเขาให้จักซ่อนตัวอยู่ในป่าทึบ รอจนขบวนของสำนักคุ้มกันภัยสัจจะบารมีจากไปไกล ค่อยกลับออกมา ฮวยเกี่ยมเอี้ยฉีกชายเสื้อพันบาดแผลดาบที่หัวไหล่ของเซียวเอี้ยวจื้อ เซี้ยเซี่ยงฮวงกล่าวถามว่า

"ตั่วกอ ไม่เป็นไรกระมัง"

เซียวเอี้ยวจื้อกล่าวว่า

"ไม่เป็นไร พวกเราคนน้อยสู้พวกมากไม่ได้ ไม่นับว่าเสื่อมเสียหน้า"

ฮวยเกี๋ยมเอี้ยกล่าวว่า

"เราบอกว่าศัตรูมีกำลังแข็งกล้า ยากที่จะต่อกรได้ เล่าอี่ (คนที่สอง) พานคิดออกศึก เป็นเหตุให้ตัวกอรับบาดเจ็บ"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"คนโสโครกขบวนนี้เลอะเลือนยิ่ง ได้ยินนามยิ่งใหญ่ของพวกเราสี่ผู้กล้าเขาให้งักกลับไม่ล่าถอย ยังมีหนทางอันใด"

เซียวเอี้ยวจื่อกล่าวว่า

"นี่ไม่อาจโทษว่าอี่ตี่ (น้องรอง) คิดปล้นชิงของวิเศษ ต้องลงมือต่อสำนักคุ้มกันภัย"

เซี้ยเซี่ยงฮวงกล่าวว่า

"ตอนนี้จะทำอย่างไร พวกเราสองมือว่างเปล่า ไหนเลยไปเข้าพบได้?"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"ในความเห็นเรา....."

ไม่ทันขาดคำพลันได้ยินนอกป่าสนบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น มีคนวิ่งจากใต้ขึ้นเหนือ ก่ายเจ็กเม้งชะโงกศีรษะมองดู ขนคิ้วที่หรุบลงพลันชี้ชันขึ้นกล่าวว่า

"ผู้มามีทั้งสิ้นสองคน ครั้งนี้พวกเราทั้งสี่แยกย้ายปรนนิบัติพวกมันทั้งสอง รับรองว่าแพะอ้วนพีทั้งสองตัวหนีไม่รอดแน่นอน"

เซี้ยเซี่ยงฮวงสนับสนุนว่า

"ใช่แล้ว จะตีชั่วต้องรีดเร้นมันสักหลายสิบตำลึง"

พลางยกป้ายสุสานขึ้นมาโอบอุ้มไว้ ที่แท้มันฉายาฝ่ามือคู่เบิกป้ายหิน อาศัยป้ายสุสานเป็นอาวุธ ถือดีในพละกำลัง ยกป้ายหินทุ่มใส่ศีรษะศัตรู มักถูกข่มขู่จนขวัญหนี สำหรับป้ายสุสานเป็นของผู้ใด ล้วนไม่ถือสาต้องดู

หนังสือนำมาให้อ่านฟรี โปรดอย่านำไปขาย

ว่าคนตายใดไม่ได้สร้างสมบุญกุศลไว้ ถูกมันประสบพบพานถอนป้ายสุสานไป

คนทั้งสี่ไบกมือทำท่าแยกย้ายหลบซ่อนอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ เห็นคนทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง วิ่งปราดเข้าป่าสน คนนำหน้ามีอายุยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปี มือถือดาบยาว ปากแผดด่าว่า

"นางโจรดุร้ายบ้านนี้ คิดหมายฆ่าคนจริง ๆ หรือ?"

สี่ผู้กล้าเขาไท้จักงงงันวูบ เห็นคนไล่ติดตามหลังกลับเป็นสตรีนางหนึ่งที่กลางหลังแบกทารกผู้หนึ่ง มือถือหน้าไม้คันหนึ่ง ยิงกระสุนใส่ชายฉกรรจ์นั้น ชายฉกรรจ์นั้นกวัดแกว่งดาบปิดซ้ายป้องขวา แต่ไม่กล้าหันกลับไปฆ่าฟัน

เซียวเอี้ยวจื้อเห็นเช่นนั้นตวาดถามว่า

"ผู้มาเป็นใคร ไฉนลงมือ?"

ก่ายเจ็กเม้งเป่าปากเป็นสัญญาณ คนทั้งสี่พากันถลันออกจากหลังต้นไม้ ตวาดว่า

"รีบหยุดมือ"

ชายฉกรรจ์นั้นยังคงโถมไปเบื้องหน้า แผดด่าว่า

"นางโจรดุร้ายบ้านนี้ เราจะไม่ยั้งมือไว้ไมตรีแล้ว"

สตรีนางนั้นด่าทอว่า

"โจรสุนัข วันนี้ไม่ยิงท่านให้ตาย เรายิ่มปวยอี่สาบานไม่ขอเป็นผู้คน"

ยามนั้นสี่ผู้กล้าเขาไท้จักขวางอยู่เบื้องหน้าชายฉกรรจ์นั้น สตรีนามยิ่มปวยอี่ร้องว่า

"ลิ้มเง็กเล้งยังไม่หยุดให้กับเราอีก?"

ลิ้มเง็กเล้งตวาดคำ "หลีกไป" ใส่เชื้อเชียงฮวงที่ขวางหน้ามันไว้พลางก้มศีรษะลง หลบเลี่ยงจากกระสุนที่ยิงจากด้านหลังลูกหนึ่ง

ได้ยินเสียงร้องโอยคำหนึ่ง กระสุนพอดียิงถูกดั้งจมูกของเซี้ยเซี่ยงฮวง เซี้ยเซี่ยงฮวงเดือดดาลเป็นการใหญ่ แผดคำว่า

"นางโสโครก ท่านยิงถูกเราแล้ว"

ยิ่มป่วยอี่สวนคำว่า

"ยิงถูกท่านแล้วจะเป็นไร?"

เสียงทึบ ๆ สองครา ยิงกระสุนสองลูกมุ่งใส่มัน เซี้ยเซี่ยงฮวงยกป้ายสุสานขึ้นกลับปิดป้องพลาดผิด กระสุนลูกหนึ่งถูกทรวงอก ลูกหนึ่งยิงถูกต้นแขน ช่วงแขนชาวูบ ป้ายสุสานหล่นโครมลงกลับพื้น มันร้องโอยคำหนึ่ง กระโดดปราดขึ้น ที่แท้ป้ายสุสานผู้ตายสำแดงอิทธิฤทธิ์ทับใส่นิ้วเท้ามัน

ก่ายเจ๊กเม้งกับฮวยเกี่ยมเอี้ยเห็นยี่กอพลาดท่าเสียที พากันโถมใส่ยิ่มป่วยอี่ ยิ่มป่วยอี่น้าวหน้าไม้ยิงกระสุนติดต่อกัน ก่ายเจ๊กเม้งถูกกระสุนลูกหนึ่งยิงใส่หว่างคิ้ว ฮวยเกี่ยมเอี้ยกลับถูกกระสุนยิงฟันกรามหักออกมาซี่หนึ่ง ก่ายเจ๊กเม้งต้องร้องว่า

"ลมรุนแรง (แผลงเป็นศัตรูดึงมือ)"

ยิ่มป่วยอี่ถูกคนทั้งสี่ขวางไว้ เห็นลิ้มเจ๊กเล้งวิ่งออกจากป่าสนแล้ว ต้องเดือดดาลเป็นการใหญ่ เหลียวขวับกลับไป ยิงกระสุนออก ยิงกล้องยาเส้นในมือเซียวเอี้ยวจื้อร่วงหล่นลงสู่พื้น

กระสุนนี้แฝงกำลังข้อเข้มแข็ง ทั้งแม่นยำเป็นพิเศษ เป็นท่าฮ้วยเบ๊ทั้ง (กระสุนกลับหลังม้า) อันขึ้นชื่อในวิชากระสุน ยามนั้น ยิ่มป่วยอี่ด่าทอว่า

"โจรโสโครกลิ้มเจ๊กเล้ง ยังไม่หยุดให้กับเราอีก"

ได้ยินลิ้มเจ๊กเล้งร้องคำตอบแต่ไกลว่า

"หากเก่งกล้าก็ประดาบกับตั่วเอี้ย (คำเรียกตัวเองเป็นเจ้านายใหญ่) สามร้อยกระบวนเพลง ยิงกระสุนไล่ขับผู้คนนับเป็นความสามารถใด?"

ทั้งสองยิ่งต่ำทอยิ่งห่างไกล ไล่ล่าไปทางทิศเหนือ ฮวยเกี่ยมเอี้ยกล่าวถามว่า

"ตั่วกอ ลิ้มเจ็กเล้งกับยิ่มปวยอี่เป็นบุคคลชนชั้นใด?"

เซียวเอี้ยวจื้อกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ลิ้มเจ็กเล้งเป็นมือดาบ ยิ่มปวยอี่คงต้องเป็นผู้ชำนาญการใช้กระสุนหน้าไม้"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"ตั่วกอคาดการณ์แม่นยำ ทุกถ้อยคำมีเหตุผล"

ฮวยเกี่ยมเอี้ยกล่าวเสริมขึ้น

"สตรีนางนี้มีรูปโฉมไม่เลว คาดว่าผู้แซ่ลิ้มพึงตาต้องใจนาง คิดหมายลวนลาม"

เซียวเอี้ยวจื้อกล่าวว่า

"ใช่แล้ว พวกเราสี่ผู้กล้าเขาไท้จักประกอบวีรกรรม ชมชอบยุ่งเกี่ยวเรื่องราวอยุติธรรม วันหน้าพบพานโจรราคะลิ้มเจ็กเล้งต้องให้มันลิ้มรสความเจ็บปวดดู"

เซี้ยะเซี่ยงฮวงกลับกล่าวว่า

"ไม่แน่ว่าผู้แซ่ลิ้มกับสตรีแซ่ยิ่ม มีความแค้นของการสังหารบิดา ยังไม่ทราบผู้ใดผิด ผู้ใดถูก มารดามันเถอะ นิ้วเท้าเราเจ็บปวดยิ่ง"

กล่าวพลางยื่นมือลูบคลำหลังเท้าตัวเอง เซียวเอี้ยวจื้อกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ผู้แซ่ลิ้มหน้าตาถมึงดุร้าย มองปราดเดียวก็ทราบว่าไม่ใช่ชนชั้นดีงาม สตรีแซ่ยิ่มแม้ลงมืออย่างวู่วาม แต่ดูจากวิทยายุทธ์ของนาง นับเป็นแนวทางสำนักมาตรฐาน"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวย้ำคำเดิมว่า

ให้อ่านฟรี โปรดอย่านำไปขาย

"ตั่วกอคาดการณ์แม่นยำ ทุกถ้อยคำมีเหตุผล"

เซี้ยเซี่ยงฮวงขณะจะโต้แย้ง ที่นอกป้าสนพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งเอื้อนว่า

"จับจ่ายใช้ทองคำสิ้นหนทาง วันวานล้มละลาย บัดนี้ยากไร้ ลูกผู้ชายกู่ก้องด้วยเหตุใด มิสู้เผาทำลายผ้าโพกศีรษะ...."

พร้อมกับเสียงเอื้อนเอ่ย ชายหนุ่มนักศึกษาผู้หนึ่งโบกพัดจีบ เดินทอดน่องเข้าป่าสน ที่ด้านหลังยังปรากฏเด็กรับใช้ผู้หนึ่งแบกหีบห่อสัมภาระติดตามมา

ฮวยเกี่ยมเอี้ยมือถือฟันกรามที่หักร่วงลงมาซี่หนึ่ง กำลังขุ่นเคืองใจเห็นชายหนุ่มนักศึกษาเดินทอดน่องมาถึง ปากยังเอื้อนเอ่ยทองคำอะไรรีบปรายตาบอกโป้ต่อก่ายเจ็กเม้ง กระโดดปราดเข้าไป ตวาดว่า

"นักศึกษาเจ้ากล่าวกีลีกูล ก่อกวนจนตั่วเอี้ยทั้งหลายสมองพองโต รีบชดใช้ค่าเสียหายมา"

ชายหนุ่มนักศึกษาพอเห็นลักษณะท่าทีของคนทั้งสี่ ต้องใจหายวาบถามว่า

"ขอถามพี่ท่าน ต้องชดใช้อย่างไร?"

"ชดใช้พวกเราทั้งสี่ศีรษะมึนงง สมองพองโต คนละหนึ่งร้อยตำลึงทั้งสิ้นสี่ร้อยตำลึง"

ชายหนุ่มนักศึกษาแลบลิ้นออกมากล่าวว่า

"แพงถึงเพียงนี้หรือ ต่อให้ฮ่องเต้ปวดศีรษะก็ไม่ต้องใช้เงินทองรักษามากมายปานนี้"

ก่ายเจ็กเม้งร้องว่า

"บังอาจนัก กลับนำพวกเราไปเปรียบกับฮ่องเต้ คราครั้งนี้ไม่ได้แล้วสี่ร้อยตำลึงต้องเพิ่มเป็นแปดร้อยตำลึง"

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"พี่ท่านมีนามสูงศักดิ์กว่าฮ่องเต้ เป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก ขอถามพี่ท่านมีนามสูงส่งว่ากระไร มีความเป็นมาอย่างไร?"

ก่ายเจ็กเม้งหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"เราแซ่ก่ายนามเจ็กเม้ง ได้รับขนานฉายาว่าแปดก้าวไล่แมลงเหนือมือสังหารจวงซู่ เหยียบหิมะไร้รอย เท้าเดียวเหินเหนือน้ำ ฉมวกคู่คลุมเจ็ดมณฑล จัดอยู่อันดับสี่ในสี่ผู้กล้าเขาไห่งัก"

ชายหนุ่มนักศึกษาประสานมือกล่าวคำ "นับถือมานาน" จากนั้นกล่าวกับฮวยเกี่ยมเอี้ยว่า

"พี่ท่านนี้เล่า?"

ฮวยเกี่ยมเอี้ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ผู้ใดมีเวลาเรียกพี่เรียกน้องกับนักศึกษายากไร้เจ้า?"

พลางผลักไสนักศึกษานั้นออก หิ้วตะกร้าที่มันแบกอยู่ขึ้นมาดูรู้สึกหนักอึ้งสร้างความยินดียิ่ง เปิดฝาตะกร้าออก ต้องสูดลมหายใจเข้าไปเฮือกใหญ่ ที่แท้ในตะกร้าบรรจุเต็มไปด้วยหนังสือเก่า

เซี้ยเซี่ยงฮวงร้องเหย กล่าวว่า

"ล้วนเป็นของใช้การไม่ได้"

นักศึกษานั้นรีบกล่าวว่า

"ท่านกล่าวผิดแล้ว ตำรับตำราของปราชญ์ผู้รู้ไหนเลยบอกว่าเป็นของใช้การไม่ได้ มีคำกล่าวไว้ ในตำราย่อมมีบ้านเรือนทองคำ"

เซี้ยเซี่ยงฮวงกล่าวว่า

"ในตำรามีทองคำ? หนังสือเก่าขาดเหล่านี้ขายชั่งละหนึ่งเหรียญอีแปะก็ไม่มีคนต้องการ"

ยามนั้นก่ายเจ็กเม้งเปิดดูหีบห่อสัมภาระอีกปลายหนึ่งของไม้คาน พบว่านอกจากเสื้อผ้าและผ้าห่อแล้ว หามีของมีค่าไม่ สร้างความผิดหวังแก่

สี่ผู้กล้าเขาไท้จักยิ่ง

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าออกท่องเที่ยวตามหามารดา ได้พบพี่ท่านทั้งสี่ นับเป็นวาสนานัก ท่านทั้งสี่ฉายาสี่ผู้กล้าเขาไท้จัก คาดว่าคงทำหน้าที่ผดุงคุณธรรม ปราบภัยพาลอภิบาลคนดี มีชื่อเลื่องลือในยุทธจักรแล้ว"

เซียวเอี้ยวจื้อกล่าวว่า

"คำพูดของเจ้านี้กลับกล่าวไม่ผิด"

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวอีกว่า

"วันนี้ได้พบวีรบุรุษผู้กล้า ช่างเป็นบุญวาสนา ข้าพเจ้าประจวบกับมีเรื่องยุ่งยากประการหนึ่ง ติดขอความช่วยเหลือจากผู้กล้าทั้งสี่"

เซียวเอี้ยวจื้อกล่าวว่า

"นี่ง่ายดายยิ่ง พวกเราเหล่าวีรบุรุษผู้กล้า หากพบว่าผู้อื่นมีเรื่องยุ่งยาก ไม่สอดมือเข้าไปก็เสียทีที่มีชื่อเสียงเกียรติภูมิอันดีงาม"

ชายหนุ่มนักศึกษาประสานมือคารวะขอบคุณ ก่ายเจ็กเม้งกล่าวถามท่า

"ที่แท้เป็นผู้ใดข่มเหงเจ้า"

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"เรื่องนี้กล่าวไปละอายยิ่ง เกรงว่าพี่ท่านทั้งสี่จะหัวร่อเยาะ"

ฮวยเกี่ยมเอี้ยกล่าวอย่างได้คิดว่า

"ที่แท้ม่วยจื้อ (น้องสาว) เจ้ามีรูปโฉมงดงาม ถูกคนพาลฉุดคร่าไป"

ชายหนุ่มนักศึกษาสั่นศีรษะกล่าวว่า

"มิใช่ ข้าพเจ้าไม่มีม่วยจื้อ"

ก่ายเจ็กเม้งปรบมือกล่าวว่า

"ใช่แล้ว คงเป็นอันธพาลหรือขุนนางกังฉินใดช่วงชิงภรรยาเจ้าไป"

ชายหนุ่มนักศึกษายังคงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"มิใช่เช่นนั้น ข้าพเจ้ายังไม่ได้แต่งงาน ไหนเลยมีภรรยา?"

เชี้ยเชี่ยงฮวงร้อนรุ่มรำคาญขึ้นมา ร้องดัง ๆ ว่า

"ที่แท้เป็นเรื่องใด รีบบอกมาเถอะ"

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"บอกนั้นบอกได้ ผู้กล้าทั้งสี่อย่าได้ตำหนิ"

สี่ผู้กล้าเขาไท้จักแม้ขนานฉายาตัวเองเป็นสี่ผู้กล้า แต่ยังไม่มีผู้ใดเรียกผู้กล้านั่นผู้กล้านี่เช่นนี้มาก่อน ยามนี้ได้ยินชายหนุ่มนักศึกษาให้การยกย่องตัวเองถึงเพียงนี้ ทุกผู้คนพากันยืดอกขึ้น กล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"รีบบอกมา มีเรื่องยุ่งยากอันใด สี่ผู้กล้าเขาไท้จักจะช่วยแบ่งเบาให้กับเจ้า"

ชายหนุ่มนักศึกษาประสานมือคารวะโดยรอบ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าร่อนเร่พเนจรในยุทธจักร เดินทางผ่านดินแดนของท่าน จับจ่ายใช้เงินทองจนหมดสิ้น คิดขอความช่วยเหลือจากสี่ผู้กล้าไท้จักสักหลายสิบตำลึง ผู้กล้าทั้งสี่มีคุณธรรมล้ำฟ้า ชมชอบช่วยเหลือจุนเจือข้าพเจ้าขอขอบคุณล่วงหน้า"

สี่ผู้กล้าเขาไท้จักอดขมวดคิ้วมิได้ พวกมันความจริงคิดปล้นชิงทรัพย์ชายหนุ่มนักศึกษา มิคาดถูกวาจาประดานี้ว่ากล่าวจนพูดไม่ออก เชี้ยเชี่ยงฮวงยกมือตบอก ร้องดัง ๆ ว่า

"ลูกผู้ชายยินดีถูกดาบปักชายโครงเพื่อสหาย อย่าว่าแต่เงินทองไม่กี่สิบตำลึง ตั่วกอ ซาตี่ สี่ตี่ นำเงินออกมา เราในที่นี้มี...."

พลางสอดมือเข้าไปในอกเสื้อ แต่แล้วไม่สามารถชักกลับออกมา ที่แท้กระเป๋ามันว่างเปล่า ไม่มีเงินแม้สักอีแปะเดียว

ยังดีที่ฮวยเกี่ยมเอี้ยกับก่ายเจ็กเม้งยังมีเศษเงินอยู่หลายตำลึง ทั้งสอง

ล้วงออกมามอบต่อนักศึกษา ชายหนุ่มนักศึกษาคารวะขอบคุณติดต่อกัน กล่าวว่า

"พระคุณช่วยเหลือเงินทอง ขอจดจำไม่ลืมเลือน วันหน้าประสบพบพาน ย่อมต้องหาทางตอบแทน"

พลางนำเด็กรับใช้เดินออกจากป่าสน พอพ้นจากป่าสน ต้องหัวร่อตา ๆ กล่าวกับเด็กรับใช้ว่า

"เงินหลายตำลึงนี้ ล้วนกำนัลแก่เจ้าเถอะ"

เด็กรับใช้จัดแจงสัมภาระที่ถูกคนทั้งสี่รื้อค้นวุ่นวาย พลิกหนังสือเก่าเล่มหนึ่งขึ้น ได้แสงอาทิตย์ปรากฏประกายสีทองแพรวพราย ระหว่างหน้าหนังสือกลับสอดคั่นด้วยแผ่นทองเบาบางจำนวนมาก มันกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เซียงกง (คำยกย่องชายหนุ่ม) บอกต่อพวกมันว่าในตำรามีทองคำ พวกมันพานไม่เชื่อ"

สี่ผู้กล้าเขาไห้งักแม้ขโมยไก่ไม่สำเร็จ ขาดทุนข้าวไปกำมือ แต่เห็นว่ากระทำการช่วยเหลือด้วยคุณธรรม บังเกิดความปลอดโปร่งใจอย่างบอกไม่ถูก ก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"นักศึกษานี้ท่องเที่ยวไปทั้งสี่ทิศ คงต้องเผยแพร่เกียรติภูมิของพวกเราสี่ผู้กล้าเขาไห้งัก...."

ไม่ทันขาดคำพลันได้ยินเสียงกระพรวนดังสดใส เสียงฝีเท้าม้าดังกุบกับ ม้าตัวหนึ่งควบขับมาจากด้านทิศใต้

เชียวเอี้ยวจื้อกล่าวว่า

"พี่น้องทั้งหลาย ม้าตัวนี้วิ่งเร็วยิ่ง กลับเป็นม้าพ่วงพีตัวหนึ่ง ไม่ว่าอย่างไรสกัดม้าเอาไว้แล้วค่อยว่ากล่าว ต่อให้ไม่มีของวิเศษอื่นอีก ก็ถือม้าตัวนี้เป็นของขวัญเถอะ"

ก่ายเจ๊กเม้งยังคงกล่าวคำเดิมว่า

"ตั่วกอคาดการณ์แม่นยำ ทุกถ้อยคำมีเหตุผล"

พลางแก้สายรัดเอวออกกล่าวว่า

"รีบแก้สายรัดเอว ทำเป็นบ่วงดักม้า"

คนทั้งสี่ผูกสายรัดเอวทั้งสี่เส้นเข้าด้วยกัน ขณะจะขึงตึงอยู่ระหว่างต้นไม้ใหญ่สองต้น ม้าพ่วงพีตัวนั้นก็ควบขับเข้าป่าสนมา

คนบนหลังม้าเห็นผู้คนสี่คนนั่งยอง ๆ อยู่บนพื้นไม่ทราบทำอะไรต้องงงงันวูบ รั้งบังเหียนหยุดม้าไว้ ถามว่า

"พวกท่านทำอะไร?"

ก่ายเจ๊กเม้งกล่าวว่า

"ทำบ่วงดักม้า...."

คำพูดพอกล่าวพบว่าผิดท่า พอเหลียวหน้ามอง เห็นคนบนหลังม้าเป็นหญิงสาวสะคราญโฉมนางหนึ่ง ค่อยคลายใจลงกว่าครึ่ง

หญิงสาวนั้นถามว่า

"จัดทำบ่วงดักม้าทำอะไร?"

ก่ายเจ๊กเม้งผุดลุกขึ้น ตบฝุ่นละอองตามร่างกาย กล่าวว่า

"เพื่อดักม้าของเจ้า เจ้าเมื่อล่วงรู้ก็ไม่ต้องใช้บ่วงดักม้านี้ รีบลงจากหลังม้าแต่โดยดี ทิ้งม้าเอาไว้ จากนั้นไปเถอะ พวกเราสี่ผู้กล้าเขาไท้จักไม่ขอข่มเหงสตรีตัวคนเดียว ให้เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียง"

หญิงสาวนั้นแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

หนังสือมอบให้อ่านฟรี โปรดอย่านำไปขาย

"พวกท่านคิดริบม้าของข้าพเจ้า ยังไม่ถือว่าข่มเหงข้าพเจ้าหรือ?"

ก่ายเจ๊กเม้งตะกุกตะกักว่า

"เรื่องนี้ย่อมมีเหตุผล"

เซียวเอี้ยวจือกล่าวเสริมขึ้น

"พวกเราไม่ได้ข่มเหงเจ้า เพียงข่มเหงม้าของเจ้า เดียรัจฉานตัวหนึ่งนับเป็นอย่างไรได้?"

มันเห็นม้าตัวนี้พ่วงพีสูงใหญ่ ขนมันระยับ บวกกับประดับอานทองกระดิ่งเงิน เพียงเครื่องประดับชุดนี้ก็มีราคาค่างวดไม่น้อย ดังนั้นยิ่งพิศยิ่งนึกรัก

ก่ายเจ๊กเม้งกล่าวว่า

"ใช่แล้ว พวกเราสี่ผู้กล้าเขาให้งักเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ไม่ข่มเหงคะเนงร้ายสตรีทารก ขอเพียงเจ้าทิ้งม้าไว้ พวกเราจะไม่กระทบเจ้าแม้สักชุขนหนึ่ง เราแปดก้าวไล่แมลงเหนือมือสังหารจางซู่ เหยียบหิมะไร้รอย...."

หญิงสาวนั้นยกมืออุดหูกล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวแล้ว พวกท่านไม่ทราบว่าข้าพเจ้าเป็นใคร ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าพวกท่านเป็นใคร ใช่หรือไม่?"

ก่ายเจ๊กเม้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ใช่แล้ว ไม่ทราบแล้วจะเป็นไร?"

หญิงสาวนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราเมื่อไม่รู้จัก หากแม้นล่วงเกินบิดาก็ไม่โทษว่าข้าพเจ้า โจรเล็กโจรน้อยที่บังอาจนัก เข้ามาโดยพร้อมเพรียงทั้งสี่คนเถอะ"

ขาดคำในมือเพิ่มดาบคู่ กระตุ้นม้าพุ่งทะยานเข้ามา โน้มตัวยื่นดาบมือขวาตัดบ่วงดักม้าขาดสะบั้น ดาบมือซ้ายฟันลงยังศีรษะก่ายเจ๊กเม้ง

ก่ายเจ๊กเม้งร้องว่า

"บุรุษที่ดีไม่ต่อกรกับสตรี ไยต้องลงมือ...."

เห็นประกายสีขาววูบวาบตา ดาบยาวฟันใส่ใบหน้ามัน รีบยกฉมวกเหล็กกล้าขึ้นต้านปะทะ เสียงดังเมื่ออาวุธกระทบกัน รู้สึกว่าตัวดาบของนางแฝงพลังดูครั้ง หญิงสาวผลักแล้วเสือกส่งออก มันก็ไม่อาจถืออาวุธมั่น ปลิวกระเด็นหลุดจากมือ พวยพุ่งขึ้นไปหลายวา ปักกับกิ่งไม้ของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

ฮวยเกี่ยมเอี้ยกับเซี้ยเซี่ยงฮวงพากันสะอึกเข้ามาจากด้านข้าง หญิงสาวนั้นนั่งบนหลังม้าอยู่ที่สูงกว่า ดาบคู่ฟันซ้ายป่ายขวา คนทั้งสองยากที่จะปิดป้องต้านรับได้ หญิงสาวนั้นเห็นเซี้ยเซี่ยงฮวงมือถือป้ายหินสร้างความสงสัยใจยิ่ง ถามว่า

"นี่ เจ้าตัวใหญ่ ท่านถือของเล่นอันใด?"

เซี้ยเซี่ยงฮวงตอบว่า

"นี่เป็นอาวุธนอกสารบบของเซี้ยยี่เฮียบ (ผู้กล้าที่สองแซ่เซี้ย) ไม่จัดอยู่ในสิบแปดสรรพาวุธของบู๊ลิ้ม...โอย"

ที่แท้หญิงสาวนั้นวกดาบยาว ใช้สันดาบเคาะใส่ข้อมือมัน เซี้ยเซี่ยงฮวงได้รับความเจ็บปวด อาวุธนอกสารบบหลุดจากมือ พอดีหล่นทับใส่นิ้วเท้าที่ถูกทับจนบวมเป่งอีกครา

เซียวเอี้ยวจื้อเห็นผิดท่า ถือกล้องยาเส้นกลุ้มกระหนาบเข้ามา กล้องยาเส้นของมันหลอมจากเหล็กกล้ากลับใช้ออกด้วยกระบวนท่าพู่กัน ลงมือจี้สกัดจุด เพียงแต่จำแนกจุดไม่แม่นยำพอ เมื่อผิดเพี้ยนเพียงเล็กน้อยผลก็ต่างกันอย่างลิบลับ

หญิงสาวนั้นชมดูจนลอบหัวร่อ จงใจเผยช่องโหว่ปล่อยให้กล้องยาเส้นของมันจี้ใส่เท้าซ้ายของนาง รู้สึกปวดแปลบเล็กน้อย ดังนั้นตวาดถามว่า

"ปีศาจอมโรค ท่านจี้จุดอันใด?"

เซียวเอี้ยวจื้อกล่าวว่า

"นี้เป็นจุดตงตึก เมื่อจี้สกัดถูก หัวเข่าชาด้าน แขนขาอ่อนเปลี้ยยังไม่ามือรับการจับกุมอีก?"

หญิงสาวนั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"จุดตงตึกไม่อยู่ที่นี้ หากแต่คล้อยไปทางซ้ายสองนิ้ว"

เซียวเอี้ยวจื้องงงันวูบจึงกล่าว

"คล้อยไปทางซ้าย ไม่ใช่กระมัง?"

พลางยื่นกล้องยาเส้นออกหมายจี้ใส่อีก หญิงสาวนั้นฟันดาบลงกระแทกกล้องยาเส้นของมันร่วงหล่น จากนั้นถือดาบคู่ด้วยมือขวา มือซ้ายตะปบคว้าคอเสื้อมัน ปลายเท้าสะกิดท้องม้า ม้าพ่วงพีร้องก้องกังวานพุ่งตัวออกจากป่าสน เซียวเอี้ยวจื้อถูกนางคว้าต้นคอไว้ ตลอดทั้งร่างชาด้านแขนขาอ่อนเปลี้ย ได้แต่ปล่อยให้นางจัดการตามอำเภอใจ

สามในสี่ผู้กล้าเขาไท้งักที่หลงเหลือร้องคำ "ลมรุนแรง" ทุ่มเทฝีเท้าไล่ติดตามมาอย่างไม่คิดชีวิต

ชั่วพริบตา ม้าพ่วงพีห้อตะบึงเป็นระยะทางลี้เศษ เซียวเอี้ยวจื้อถูกนางคว้าต้นคอไว้ สองเท้าขูดลากไปตามพื้นดินจนโลหิตไหลหลั่งออกมาปากกล่าวว่า

"เจ้าคว้าใส่จุดฮวงตี้ของเรา นั่นเป็นจุดศูนย์กลางของชีพจรจกเสียวเอี้ยงกับเอี้ยงยุ่ย เราย่อมไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว สุดที่จะต่อสู้ดิ้นรน แม้พ่ายแพ้ยังภาคภูมิ"

หญิงสาวนั้นหัวร่อคิกคักครั้งบังเหียนหยุดม้า โยนร่างมันลงกับพื้น กล่าวว่า

"ท่านบ่งบอกจุดของตัวเอง กลับบอกกล่าวได้ถูกต้อง"

พลันแค่นหัวร่อ พาดดาบกับลำคอมัน ตวาดว่า

"ท่านล่วงเกินเราโกวเนี้ย มิอาจไม่ฆ่าทิ้ง"

เซียวเอี้ยวจื้อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตกลง แต่เจ้าทางที่ดีฟันดาบใส่จุดเทียนเถียวของเรา จะได้สิ้นใจตายในดาบเดียว มิต้องรับความเจ็บปวดมากความ"

หญิงสาวนั้นอดรู้สึกน่าหัวร่อมิได้ หวนนึกถึงบิดาจอมโรคนี้ก่อนตายยังศึกษาจุดเส้น ตัวเองลองจู่มันอีกครา ดูว่าจะเป็นอย่างไร ดังนั้นจ่อคมดาบใส่ตำแหน่งระหว่างจุดเทียนเถียวกับฮวงตี้ กล่าวว่า

"เป็นที่นี้เอง"

เซียวเอี้ยวจื้อร้องว่า

"ไม่ โกวเนี้ยผิดแล้ว ยังต้องขึ้นไปอีกหนึ่งนิ้วสองหุน..."

ยามนั้นบนเส้นทางเมื่อขามาปรากฏผู้คนสามคนวิ่งกระหืดกระหอบมาร้องว่า

"โกวเนี้ยฆ่าพวกเราทั้งสามด้วย..."

ผู้มาคือเซี้ยเซี่ยงฮวง ฮวยเกี่ยมเอี้ยและก่ายเจ็กเม้งเอง

หญิงสาวนั้นกล่าวว่า

"ไฉนมาหาที่ตายเอง?"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"พวกเราสี่ผู้กล้าเขาไท้งักสาบานเป็นพี่น้อง ไม่ขอเกิดวันเดือนปีเดียวกัน เพียงหวังตายวันเดือนปีเดียวกัน โกวเนี้ยฆ่าตั่วกอเราสามพี่น้องไม่ขอมีชีวิตอยู่ โกวเนี้ยฆ่าโดยพร้อมเพรียงเถอะ"

พลางเดินถึงข้างกายเซียวเอี้ยวจื้อ เชิดหน้ายืดอกรอความตาย

หญิงสาวนั้นตวัดดาบขึ้น ทำท่าฟันออก ก่ายเจ็กเม้งแยกเขี้ยวหัวร่อกลับไม่หลบเลี่ยง หญิงสาวนั้นกล่าวว่า

"ประเสริฐ พวกท่านทั้งสี่มีพลังฝีมือพื้นเพธรรมดา กลับถือคุณธรรม

น้ำมิตร นับเป็นลูกผู้ชายชาตรี ข้าพเจ้าจะอภัยละเว้นพวกท่าน"

พลางสอดดาบคืนฝัก สร้างความยินดีแก่คนทั้งสี่ยิ่ง ก่ายเจ็กเม้ง กล่าวว่า

"ขอถามนามสูงส่งของโกวเนี้ย พวกเราสี่ผู้กล้าเขาไท้งักจะได้จดจำใส่ใจ หวังตอบแทนในภายหน้า"

หญิงสาวนั้นได้ยินมันยังคงเรียกตัวเองเป็นสี่ผู้กล้าเขาไท้งักโดยปราศจากความละอาย อดหัวร่อคิกมิได้ กล่าวว่า

"ชื่อแซ่ข้าพเจ้ามิต้องถามไถ่แล้ว ข้าพเจ้ากลับคิดถามพวกท่าน ไฉนคิดช่วงชิงม้าของข้าพเจ้า?"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวว่า

"วันที่สิบเดือนสามของปีนี้ เป็นวันเกิดปีที่ห้าสิบของจิ่นเอี้ยงไต้เฮียบ (วีรบุรุษจิ่นเอี้ยง) เซียวปั่วฮั้ว..."

หญิงสาวนั้นพอฟังคำ "เซียวปั่วฮั้ว" ต้องงงงันวูบ กล่าวถามว่า

"พวกท่านรู้จักเซียวเล่าเอ็งฮัง (ผู้กล้าหาญเฒ่าแซ่เซียว) หรือ?"

"พวกเราไม่รู้จักเซียวเล่าเอ็งฮัง แต่เลื่อมใสเกียรติภูมิของท่านผู้เฒ่ามานาน คิดฉวยโอกาสที่มันมีอายุครบห้าสิบปีรุดไปอวยพรวันเกิด กล่าวไปละอายยิ่ง พวกเราทั้งสี่ยังขาดของขวัญสิ่งหนึ่ง ดังนั้น....ดังนั้น..."

หญิงสาวนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แท้พวกท่านคิดช่วงชิงม้าของข้าพเจ้า เพื่อส่งไปเป็นของขวัญนี่ง่ายดายยิ่ง"

พลางถอนปิ่นทองอันหนึ่งลงจากศีรษะ กล่าวว่า

"ปิ่นทองอันนี้ขอมอบต่อพวกท่าน ไข่มุกบนปิ่นมีราคาค่างวดยิ่ง พวกท่านนำไปเป็นของขวัญวันเกิด เซียวเล่าเอ็งฮังต้องชมชอบแน่นอน"

กล่าวจบกระตุ้นบังเหียนม้า ม้าพ่วงพีตะกุยเท้าทั้งสี่ควบขับจากไปไกล

ก่ายเจ็กเม้งถือปิ่นอยู่ในมือ เห็นไข่มุกบนปิ่นทั้งกลมทั้งโต เปล่งประกายนวลใย มาตรว่าทั้งสี่มิใช่ผู้ชำนาญการด้านอัญมณี ยังทราบว่าเป็นของมีค่าสิ่งหนึ่ง ดังนั้นเหม่อมองดูไข่มุกลูกนั้น เซียวเอี้ยวจื้อกล่าวว่า

"โกวเนี้ยนางนี้เปิดเผยใจกว้าง กลับเป็นคนของเส้นทางเรา"

ก่ายเจ็กเม้งยังคงกล่าวคำเดิมว่า

"ตั่วกอคาดการณ์แม่นยำ ทุกถ้อยคำมีเหตุผล"

หญิงสาวนั้นเข้าพักที่โรงเตี๊ยมฮุงอันภายในเมืองกำเต้ง สั่งสุรามาที่ห้องพักที่บรรจุในป้านสุราเป็นสุราฮุงอันเลื่องชื่อของแผ่นดิน เมืองกำเต้งอยู่ระหว่างอำเภอลิ่มฮุงกับอั้งตั้งมณฑลซัวไซเป็นแหล่งผลิตสุราฮุงอัน

นางพอดื่มสุราเข้าไปคำหนึ่ง รู้สึกในปากเผ็ดร้อนจนทั้งชาทั้งเจ็บไม่น่าดื่มแม้แต่น้อย เหตุใดบิดาชมชอบดื่ม บิดามักบอกว่าทารกหญิงห้ามดื่มสุรา เมื่ออยู่บ้านเชื่อฟังวาจาบิดา คราครั้งนี้ลอบออกมาคนเดียว มิอาจไม่ดื่มสุราฮุงอันสักป้านหนึ่ง แต่คิดดื่มหมดป้านนี้ เกรงว่าไม่ง่ายนัก

นางดื่มสุราฮุงอันอีกคำหนึ่ง รู้สึกใบหน้าร้อนผ่าว พอยกมือลูบคลำกลับร้อนลวกมืออยู่บ้าง ได้ยินเหล่าเปียซือ (ผู้คุ้มกันภัย) ที่ห้องข้างติดกันดื่มสุราจอกแล้วจอกเล่า หรือว่าพวกมันไม่กลัวรสเผ็ดร้อน?

ได้ยินซุ่มเสียงหยาบใหญ่เสียงหนึ่งร้องสั่งว่า

"ผู้รับใช้ นำสุรามาอีกสามชั่ง"

หญิงสาวนั้นรับฟังจนสั้นศีรษะ ซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งดัง

"เตียเฮียตี๋ (น้องแซ่เตี๋ย) บนเส้นทางนี้ยังคงรอบครอบกว่านี้ ดื่มให้

น้อยลง ในยุทธจักรมีคำว่าไว้ "มือมั่นคงปากก็มั่นคง ซ่อนตัวได้ทุกแห่งหน" เมื่อถึงนครหลวง พวกเราค่อยดื่มให้เมามาย"

คนแรกนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"จงเปียเท้า (หัวหน้าใหญ่ของสำนักคุ้มกันภัย) เราเห็นว่าท่านถือมั่นจนเกินไปแล้ว เจ้าทั้งสี่นั้นประโคมโอ่ว่าเป็นสี่ผู้กล้าเขาไท้จั๊กอะไรนั่นก็ข่มขู่ท่านจน...เฮอะ...เฮอะ...ผู้รับใช้รีบยกสุรามา"

หญิงสาวนั้นพอได้ยินฉายาสี่ผู้กล้าเขาไท้จั๊ก ถึงกับแทบหัวร่อออกมา คาดว่าเปียซือขบวนนี้เคยประมือกับสี่ผู้กล้าเขาไท้จั๊กเช่นกัน ได้ยินจงเปียเท้านั้นกล่าวว่า

"เรากลัวอันใด เจ้าไหนเลยทราบว่าเราแบกภาระอันหนักอึ้งไว้ เงินคุ้มกันของพ่อค้าเกลือจำนวนสิบหมื่นตำลึง เราผู้แซ่จิวยังไม่จดจำใส่ใจ แต่ยามนี้ไม่สะดวกกับการบอกกล่าวกับเจ้า เมื่อถึงนครหลวงเจ้าย่อมทราบเอง"

เตียเปียซือนั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เราไม่ทราบ ดาบอวงเอียดอเอยดาบอวงเอียดอ"

หญิงสาวนั้นพอฟังคำ "ดาบอวงเอียดอ" ต้องใจเต้นระทึกขึ้น ทาบใบหูกับผนังห้องคิดฟังให้ชัดเจนกว่านี้ แต่พริบตานั้นที่ห้องข้างปราศจากซุ่มเสียงใด

หญิงสาวนั้นฉุกใจคิด ลอบออกทางประตูห้อง ย่องฝีเท้าถึงใต้หน้าต่างที่เปียซือเหล่านั้นชุมนุมอยู่ ได้ยินจิวจงเปียเท้ากล่าวว่า

"เจ้าทราบได้อย่างไร เป็นผู้ใดแพร่งพรายออกไป เตียเฮียดี่เรื่องนี้ไม่อาจล้อเล่นได้"

มันลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง แต่น้ำเสียงจริงจังยิ่ง เตียเปียซือนั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"พี่น้องในที่นี้มีผู้ใดไม่ทราบ มีแต่ท่านเองที่ยึดถือเป็นความลับอันยิ่ง

ใหญ่อันใด"

จิวจงเปียเท้ากล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"เป็นผู้ใดบอกกล่าว?"

"ยังมีผู้ใด เป็นตัวท่านเอง"

จิวจงเปียเท้าร้อนรุ่มใจกว่าเดิม กล่าวว่า

"เราไหนเลยเคยบอกกล่าว เตียเฮียตี่ วันนี้เจ้าไม่บอกกล่าวให้กระจ่างชัด พวกเราไม่ขอเลิกราต่อกัน เราผู้แซ่จิวปกติดีต่อเจ้าไม่น้อย.."

ได้ยินซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"จงเปียเท้า ท่านอย่าได้ร้อนรุ่ม เตียตั่วกอกล่าวไม่ผิด เป็นท่านบอกกล่าวเอง"

จิวจงเปียเท้ากล่าวว่า

"เราหรือ เป็นไปได้อย่างไร"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"รถสินค้าของพวกเราพอออกจากเมืองไซอัน ทุกค่ำคืนท่านเข้านอนมักกล่าวคำละเมอ พร่ำกล่าวแต่ว่า 'ดาบอวงเอียดอเอยดาบอวงเอียดอ' การส่งไปยังนครหลวงครั้งนี้ ไม่อาจผิดพลาดแม้แต่น้อย ได้รับดาบอวงเอียดอต่ำได้ไร้ผู้ต่อต้าน...."

จิวจงเปียเท้านั้นคือหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยสัจจะบารมีจิวอุ้ยซึ่งยามนั้นทั้งแตกตื่นทั้งอับอาย ไหนเลยกล่าวกระไรได้ คิดไม่ถึงความลับสำคัญที่ตัวเองเก็บงำไว้ เนื่องด้วยตอนกลางวันเฝ้านึกถึง พอถึงยามค่ำคืนกลับละเมอออกมา รีบประสานมือคารวะต่อเหล่าเปียซือ กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ท่านทั้งหลายอย่าได้เอ่ยถึงดาบอวงเอียดออีกนับแต่ค่ำคืนนี้เป็นต้นไปเราตอนเข้านอนจะใช้ผ้าปิดปากไว้"

หญิงสาวนั้นแอบฟังอยู่นอกหน้าต่าง รับฟังถึงตอนนี้สร้างความยินดียิ่ง

ครุ่นคิดขึ้น

"นับว่าเหยียบย่ำจนรองเท้าสึกหรอหาไม่พบ ยามประสบไม่ลำบากยากเย็น ดาบอวงเอียตอคู่นั้นกลับอยู่ที่จงเปียเท้าผู้นี้ เราจะขโมยกลับไปดูว่าบิดามีคำพูดใดจะกล่าว?"

ที่แท้หญิงสาวนี้แซ่เซียวนามตงหุย บิดานางคือวีรบุรุษจิ่นเอี้ยงเซียวบั่วอั้วเอง

เซียวบั่วอั้วมีชื่อเสียงระบือลือลั่น คบหากับนักสู้ผู้กล้าบนเส้นทางยุทธจักรอย่างกว้างขวาง เมื่อเดือนก่อนได้รับข่าวว่า ดาบดวงเอียตอที่สูญหายไปจากยุทธจักรนานปีปรากฏขึ้นใหม่ ตกอยู่ใต้ความครอบครองของข้าหลวงมณฑลเซียมไซเล้าอีหงี ดาบคู่นี้มีส่วนเกี่ยวพันกับเซียวบั่วอั้วอย่างลึกซึ้ง มิอาจไม่ช่วงชิงมา คาดว่าเล้าอีหงีต้องส่งมอบดาบวิเศษนี้ขึ้นนครหลวงถวายต่ออ๋องเต้ ตัวเองมิสู้ดักรอปล้นชิงในระหว่างทาง

มิคาดเล้าอีหงีเจ้าอุบายความคิด พอได้รับดาบวิเศษก็สร้างสถานการณ์พรางตา จัดเจ้าหน้าที่ปลอมหน่วยถวายเครื่องราชบรรณาการขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า ทำให้ผู้ห้าวหาญที่คิดแทะเล็มดาบวิเศษเล่มนี้ต้องหลงกลกลับสูญเสียกำลังคนไม่น้อย

เซียวบั่วอั้วหวนนึกถึงวันเกิดปีที่ห้าสิบของตัวเองใกล้เวียนมาถึงดังนั้นแจกจ่ายเทียบผู้กล้าเชื้อเชิญชาวยุทธจักรมณฑลเซียมไซ ซัวไซ ฮ้อปัก ชานตุงทั้งสี่มณฑลมาดื่มสุรา แต่ในเทียบผู้กล้าผนวกข้อความกำชับให้ทุกผู้คนช่วงชิงดาบวิเศษคู่นี้มาให้จงได้

แน่นอน หากมิใช่สหายที่มันรู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดี ในเทียบเชิญจะไม่ผนวกข้อความเหล่านั้น ไม่เช่นนั้นข่าวคราวรั่วไหลออกไป แหวกหญ้าให้งูตื่น อย่าว่าช่วงชิงดาบวิเศษไม่ได้ เกรงว่ายังกระทบกระเทือนถึงชีวิตของสหายทั้งหลาย

เซียวตงหุยพอได้ยินบิดาเอ่ยถึงดาบวิเศษคู่นี้ก็กระตือรือร้นคิดลงมือ เซียวปั่วฮั้วจัดส่งศิษย์เที่ยวแจกจ่ายเทียบผู้กล้า นางก็คิดติดตามไป เซียวปั่วฮั้ววางกำลังซุ่มอยู่บนเส้นทางเซียมไซ นางยิ่งคิดใคร่ไป

แต่เซียวปั่วฮั้วมักสั่นศีรษะไม่อนุญาต พอถูกนางรบเร้าหนักเข้าเซียวปั่วฮั้งจึงกล่าว "เจ้าไปถามไต้ตั้วมา (มารดาใหญ่) ไปถามไต้มารดาเจ้า"

เซียวปั่วฮั้วมีภรรยาสองนาง ฮูหยินใหญ่แซ่อ้วง ฮูหยินเล็กแซ่เอี้ย เซียวตงหุยถือกำเนิดจากเอี้ยฮูหยิน แต่อ้วงฮูหยินรักเอ็นดูนางยิ่ง ยึดถือเป็นธิดาในไส้ หากเอี้ยฮูหยินบอว่าไปไม่ได้ เซียวตงหุยยังสามารถรบเร้าตลอดทั้งวัน หากอ้วงฮูหยินบอกว่าไปไม่ได้ เซียวตงหุยกลับไม่กล้าโต้แย้ง ทั้งนี้เพราะสีหน้าท่าทีของอ้วงฮูหยินแผงอำนาจชนิดหนึ่งสุดที่นางจะแข็งขืนได้

แต่ว่าการช่วงชิงดาบวิเศษทั้งหวาดเสียว ทั้งพิสดาร เป็นเรื่องราวที่นางสนใจถึงเพียงนั้น เซียวตงหุยไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ในที่สุดทิ้งข้อความถึงบิดา ตั้วมาและมารดา ขโมยม้าตัวหนึ่งออกจากเมืองจินเอี้ยงในยามวิกาล

นางเผชิญพบกับสี่ผู้กล้าเขาไท้งักที่คิดไปอวยพรวันเกิดบิดา รู้สึกนักสู้ผู้กล้าในใต้หล้ามีฝีมือเพียงนี้เอง พอฟังวาจาของเปียซือทั้งหลายรู้สึกว่าการช่วงชิงดาบวิเศษหาใช่เรื่องยากลำบากไม่

นางหันกายไปขณะจะกลับเข้าห้อง ค่อยใคร่ครวญว่าจะลงมือต่อขบวนคุ้มกันภัยอย่างไร เดินออกไปเพียงสองก้าว ในห้องทับด้านตรงข้ามซึ่งคั่นด้วยลานแจ้งพลันบังเกิดเสียงดังใหญ่ กลับเป็นเสียงอาวุธกระทบกันซึ่งนางได้ยินมาตั้งแต่เล็กจนคุ้นหู

เซียวตงหุยใจหายวาบ ลอบร้องในใจ

"ผิดท่าแล้ว ผู้อื่นพบเห็นเรา"

แต่แล้วได้ยินคนผู้หนึ่งกระชากเสียงว่า

"คิดลงมือจริงหรือ?"

ชุ่มเสียงสตรีเสียงหนึ่งร้องว่า

"ยังเกรงอกเกรงใจต่อท่านหรือ?"

ได้ยินเสียงเคร้งคร้างดังไม่ขาดหู ต่อสู้อย่างดุเดือด ทั้งยังแฝงเสียงร้องไห้จ้าของทารก บนกรอบหน้าต่างของห้องพักด้านตรงข้ามปรากฏเงาดำสองสาย ประกอบด้วยหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี ต่างฝ่ายต่างถือดาบเข้าห้ำหั่นกันอย่างไม่คิดชีวิต

การต่อสู้พอเปิดฉากขึ้นในโรงเตี๊ยมปั่นป่วนวุ่นวายเป็นการใหญ่ ได้ยินจิวอุ้ยซิ่งตวาดว่า

"ทั้งหมดอย่าได้ออกไป ให้ตระเตรียมพร้อมเฝ้ารถสินค้าไว้ ระวังแผนล่อเสือออกจากถ้ำของคนร้าย"

เซียวตงหุยพอฟังต้องครุ่นคิดขึ้น

'การต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิตเช่นนี้ ไหนเลยเป็นการแสร้งต่อยตีเพื่อล่อเสือออกจากถ้ำ น่าเสียดายมันไม่ออกมาชมดู ไม่เช่นนั้นกลับเป็นโอกาสขโมยดาบ'

เมื่อมองดูเงาดำทั้งสองสาย สตรีนั้นแสดงว่าอ่อนล้าลงถอยร่นไม่หยุดยั้ง บุรุษนั้นกลับรุกไล่ทุกฝีก้าว โดยไม่ผ่อนคลาย ดังนั้นสะกิดคุณธรรมประจำใจของนางขึ้น ครุ่นคิดขึ้น

'โจรร้ายนี้ไร้มารยาทนักบุกรุกห้องหับสตรียามวิกาล คิดหมายข่มขืน ไหนเลยไม่ลงมือเข้าช่วยเหลือได้?'

ขณะจะโถมเข้าไปช่วยเหลือสตรีนั้น แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

'ไม่ถูกต้อง เราพอลงมือ เท่ากับเปิดเผยร่องรอย หากถูกเปียซือเหล่านั้นพบเห็น ก็ยากจะขโมยดาบได้'

ดังนั้นข่มเพลิงโทสะไว้ ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกันค่อยเชื่องช้าลง บุรุษสตรีส่งเสียงด่าทอด้วยภาษาพื้นเมืองชานตุง เซียวตงหุยกลับฟังไม่เข้าใจอยู่ครู่หนึ่ง

นางสดับฟังอยู่ครู่หนึ่ง บังเกิดความรำคาญ ขณะจะกลับห้องพัก พลันได้ยินเสียงแอ๊ด ประตูห้องพักด้านทิศตะวันออกหลังหนึ่งถูกเปิดออก ชายหนุ่มนักศึษาผู้หนึ่งเดินออกมา กล่าวเสียงกังวานว่า

"ท่านทั้งสองทุ่มเถียงด้วยเรื่องใด มีวาจาให้ถกเหตุผล ไฉนต้องลงไม้ลงมือ?"

ทางหนึ่งกล่าวทางหนึ่งเดินถึงใต้หน้าต่างห้องพักที่บุรุษสตรีทั้งสองพักอยู่ คล้ายคิดไกล่เกลี่ยให้เลิกราต่อกัน

เซียวตงหุยชมดูจนครุ่นคิดขึ้น

'คนร้ายนั้นป่าเถื่อนถึงเพียงนี้ ผู้ใดถกเหตุผลกับท่าน?'

ได้ยินภายในห้องบังเกิดเสียงอาวุธกระทบกันอีกครา เสียงร้องไห้ของทารกยิ่งมายิ่งดัง ทันใดกระสุนลูกหนึ่งยิงออกจากกรอบหน้าต่าง เสียงทึบเมื่อซัดกระแทกหมวกของชายหนุ่มนักศึกษาร่วงหล่นลงกับพื้น

ชายหนุ่มนักศึกษาร้องโอยคำหนึ่ง จากนั้นรำพึงว่า

"ประตูเมืองเกิดเพลิงไหม้ ลุกลามถึงปลาในบ่อ วิญญูชนไม่ยืนหยัดอยู่ใต้กำแพงง่อนแง่น ยังคงรักษาเนื้อรักษาตัวไว้สำคัญกว่า"

กล่าวพลางล่าถอยกลับห้องพักไปช้า ๆ

เซียวตงหุยพลันรู้สึกน่าหัวร่อ ทั้งร้อนรุ่มแทนสตรีนั้น แต่แล้วเสียงการต่อสู้ภายในห้องขาดหายไป ทั่วทั้งโรงเตี๊ยมเงียบสงบลง ดังนั้นนางครุ่นคิดขึ้น

'บิดามักบอกว่า เรื่องราวมีการแบ่งลำดับหนักเบาช้าเร็ว ยามนี้ขโมยดาบสำคัญกว่า ได้แต่ปล่อยให้คนร้ายนั้นลอยนวล'

ดังนั้นกลับเข้าห้อง ปิดประตูล้มตัวลงเตียง ครุ่นคิดว่าจะช่วงชิงดาบวิเศษอย่างไร

"ขบวนคุ้มกันภัยนี้มีผู้คนไม่น้อย เราลำพังคนเดียวไหนเลยจัดการได้ ความจริงสมควรรีบรุดกลับเมืองจิ่นเอี้ยงไปบอกต่อบิดา ให้ท่านผู้เฒ่าระดมกำลังมา แต่หากเราวางแผนขโมยดาบ ประคองส่งมอบต่อบิดา ไยมิใช่วิเศษยิ่งกว่า?"

หวนนึกถึงตอนกระหยิ่มยิ้มย่องบนแก้มซ้ายปรากฏรอยลักยิ้มขึ้น แต่นี่จะวางแผนอย่างไรดี นางได้รับการฝึกอบรมจากบิดาตั้งแต่เล็ก มีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว แต่เอ่ยถึงการดำเนินอุบาย เซียวโกวเนี้ยผู้นี้หาถนัดจัดเจนไม่

นางนอนอยู่บนเตียง ครุ่นคิดจนปวดเศียรเวียนเกล้า มาตรว่านึกได้ห้าหกวิธี แต่หลังจากแยกแยะโดยละเอียด กลับใช้ไม่ได้แม้สักวิธีเดียว ย่ามเคลิบเคลิ้มรู้สึกเปลือกตาหนักอึ้งขึ้น ในวิกาลดึกสงัดพลันได้ยินเสียงติ๊ก ๆ เคลื่อนใกล้เข้ามา มีคนใช้ไม้เท้าเคาะใส่แผ่นศิลาปูพื้นถนน เดินมาตลอดทาง แสดงว่าเป็นคนตาบอดผู้หนึ่ง

ซุ่มเสียงนั้นมาถึงหน้าประตูโรงเตี๊ยม พลันหยุดชะงักลง จากนั้นเป็นเสียงไม้เท้าเคาะประตูโรงเตี๊ยม เสียงผู้รับใช้เปิดประตูดูว่า ซุ่มเสียงชราภาพเสียงหนึ่งร้องขอห้องพักหลังหนึ่ง ผู้รับใช้ให้มันชำระเงินก่อน คนตาบอดชำระเงินให้แต่ยังขาดเงินอยู่สองพวง ดังนั้นบังเกิดเสียงปฏิเสธไม่รับ เสียงวิงวอนขอร้อง และเสียงด่าทอด้วยคำหยาบของผู้รับใช้แว่วมากระทบโสตเซียวตังหุย

นางยิ่งรับฟังรู้สึกว่าคนตาบอดนั้นน่าเวทนา ดังนั้นพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง หยิบฉวยเงินแท่งหนึ่งจากในห่อผ้า เปิดประตูออกไป เห็นชายหนุ่มนักศึกษากรีดมือวาดเท้า ถกเหตุผลกับผู้รับใช้ ดูท่าเขาแม้รู้จักรักษาเนื้อรักษาตัว ยังชมชอบยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราว ได้ยินชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"ผู้รับใช้ การเคารพผู้สูงอายุ สงเคราะห์คนยากไร้ เป็นจริยธรรมอันดีงาม ท่านผู้เฒ่าขาดเงินเพียงสองพวง ท่านก็อนุโลมให้เถอะ"

ผู้รับใช้กระชากเสียงว่า

"เซียงกงท่านกล่าววาจาน่าฟัง ท่านเมื่อมีจิตใจดีงาม ก็สงเคราะห์ให้กับมัน"

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"คำพูดนี้ไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าเป็นคนสัญจร พกพาเงินทองติดตัวไม่มากนัก ค่าห้องพักของโรงเตี๊ยมท่านก็สูงลิบลิ่ว หากช่วยสงเคราะห์ตัวเองต้องประสบคราเคราะห์แทนแล้ว"

เซียวตงหุยหัวร่อคิก กล่าวว่า

"ผู้รับใช้ ข้าพเจ้าสงเคราะห์ให้เอง รับไว้"

ผู้รับใช้เงยหน้าขึ้น เห็นประกายสีขาววูบคราหนึ่ง เศษเงินก้อนหนึ่งซัดพุ่งมา รีบยื่นมือรับไว้สองมือมันรับเงินจนเคยชิน แต่เพิ่งรับเงินซัดขว้างมาจากกลางอากาศเป็นครั้งแรก ดังนั้นขาดการฝึกซ้อม เสี้ยงทีบเมื่อเศษเงินซัดต้องทรวงอกมันจนปวดแปลบเล็กน้อย อดร้องโอยมิได้

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"ท่านดู ผู้อื่นเป็นโกวเนี้ยใหญ่ ยังมีจิตใจดีงามปานนี้ ผู้รับใช้ท่านเสียทีที่เป็นบุรุษ ห่างไกลกว่ามากนัก"

เซียวตงหุยกวาดมองเขาแวบหนึ่ง เห็นชายหนุ่มนักศึกษาคิ้วเรียวโค้งจรดจอน หน้าตาหมดจดคมคาย แฝงไว้ด้วยความองอาจน่าเลื่อมใส หัวใจต้องเต้นระทึกขึ้นรีบก้มศีรษะลง ได้ยินชายชราตาบอดนั้นกล่าวว่า

"ขอบคุณเซียกง เพียงไม่ทราบนามสูงส่งของอึงกง (ท่านผู้มีพระคุณ) ท่าน เราคนตาบอดจะได้จดจำซึ้งใจ"

ชายหนุ่มนักศึกษากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่อ้วงนามก่วงน้ำ เรื่องเล็กน้อยไยต้องจดจำใส่ใจ ท่านผู้เฒ่ามีนามสูงส่งว่ากระไร?"

ชายชราตาบอดนั้นกล่าวว่า

"เราคนตาบอดเรียกว่าโต๊ะเทียนฮัง"

เซียวตงหุยลอบหัวร่อ ครุ่นคิดขึ้น

'คนตาบอดผู้นี้นับว่าตาบอดใจก็บอด เราให้เงินแก่เขาชัด ๆ กลับขอบอกขอบใจผู้อื่น'

พอฟังคำ "โต๊ะเทียนฮัง" หัวใจต้องสั่นสะท้าน คล้ายเคยได้ยินนามนี้มา วันนั้นบิดากับตั๋วมาเคยเอ่ยถึงชื่อนี้ นางพอดีเดินผ่านหน้าห้องของตั๋วมา บิดากับตั๋วมาพอพบเห็นนางก็กล้ำกลืนคำพูดไว้ แต่ไม่แน่ว่าเป็นคนชื่อแซ่เดียวกัน บิดาไหนเลยรู้จักชายชราตาบอดผู้นี้ได้

อ้วงก่วงน้ำเป็นเพื่อนโต๊ะเทียนฮัง ติดตามผู้รับใช้เดินไปยังตึกในเมื่อผ่านข้างกายเซียวตงหุย อ้วงก่วงน้ำพลันประสานมือคารวะ กล่าวว่า

"โกวเนี้ย ท่านพกพาเงินทองจำนวนมากหรือ?"

เซียวตงหุยคิดไม่ถึงว่าเขาจะกล่าวกับตัวเอง ต้องหน้าแดงวูบย่อกายคราหนึ่ง คล้ายคารวะตอบไม่คารวะตอบ ปากกล่าวว่า

"เป็นไรหรือ"

อ้วงก่วงน้ำกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นโกวเนี้ยใจกว้างปานนี้ กลับคิดขอหยิบขอยืมเงินสักหลายตำลึงเป็นค่าเดินทาง"

เซียวตงหุยยิ่งคิดไม่ถึงว่าเขาจะออกปากขอหยิบยืมเงินทองตรง ๆ สร้างความกระดากกว่าเดิม ใบหน้าแดงสดใส ไม่ทราบตอบว่ากระไรดีงงงันวูบจึงเบือนหน้าหนี อ้วงก่วงน้ำกล่าวว่า

"ไม่หยิบยืมก็ไม่เป็นไร ข้าพเจ้าจะไปหาผู้อื่นแทน"

พลางประสานมืออีกครา หันกายกลับเข้าห้อง

เชียวตงหุยใจเต้นตูมตาม ยามกะทันหันไม่อาจระงับสติลงได้ทันใด เสียงปะทะอาวุธและเสียงด่าทอในห้องพักด้านนั้นดังขึ้นอีกครา เสียงโครมเมื่อกรอบหน้าต่างปลิวกระเด็น ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งถือดาบกระโดดออกจากหน้าต่าง มือซ้ายยังโอบอุ้มทารกผู้หนึ่ง

จากนั้นสตรีนางหนึ่งไล่ติดตามออกมา ในสภาพผมเผ้ายุ่งเหยิงกวัดแกว่งดาบร่ำร้องว่า

"รีบคืนทารกแก่เรา ท่านจะอุ้มมันไปที่ใด?"

คนทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง โถมออกจากโรงเตี๊ยมเชียวตงหุยเห็นสตรีนางนั้นมีสีหน้าร้อนรุ่มลนลาน สร้างความขุ่นแค้นสุดระงับครุ่นคิดขึ้น

'คนร้ายนี้ลักพาทารกของนางไป มันก่อกรรมทำเข็ญถึงเพียงนี้ เรามิอาจไม่สอดมือเข้ายุ่งเกี่ยว'

นางรีบกลับเข้าห้องไปหยิบฉวยดาบคู่ไล่ติดตามออกไป แว่วเสียงสตรีนางนั้นร่ำร้องแต่ไกลว่า

"รีบวางทารกลง โจรร้ายที่สมควรสับฟันดาบ ขู่จนทารกขวัญหาย..."

เชียวตงหุยติดตามไปตามเสียง มิคาดคนร้ายและสตรีนางนั้นล้วนมีตัวเบามิใช่ชั่ว ติดตามเป็นระยะทางลี้เศษ เห็นทั้งสองประดาบกันอย่างดุเดือด คนร้ายโอบอุ้มทารกไว้ ไม่อาจลงมืออย่างเต็มที่ ดังนั้นวางทารกลงบนหินเขียวก้อนหนึ่ง ค่อยกวัดแกว่งดาบฆ่าฟัน

เชียวตงหุยหยุดยั้งยืนดูก่อน เห็นคนร้ายมีกำลังแขนกล้าแข็ง เพลงดาบดุร้าย สตรีนางนั้นต่อสู้พลางถอยร่นพลาง เห็นแน่ชัดว่าต้องรับบาดเจ็บใต้คมดาบของมัน นางค่อยกระโดดปราดออกไป ตวาดว่า

หนังสือนำมาให้อ่านฟรี โปรดอย่านำไปขาย

"โจรร้ายยังไม่หยุดมืออีก?"

ดาบสั้นในมือขวาใช้ท่าหลอกล่อ ดาบยาวในมือซ้ายแทงปราดใส่ทรวงอกของคนร้าย

สตรีนางนั้นเห็นเซียวตงหุยปรากฏออกมา ต้องงงงันวูบ ด้วยความห่วงใยทารก รีบชิงโอบอุ้มขึ้น คนร้ายนั้นยกดาบต้านปะทะ ตวาดถามว่า

"เจ้าเป็นใคร?"

เซียวตงหุยแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"โกวเนี้ยที่สอดมือยุ่งเกี่ยวเรื่องอยุติธรรม"

พลางฟาดฟันดาบออก นางนอกจากฝึกซ้อมฝีมือกับบิดาและซือ-เฮียทั้งหลายแล้ว ครั้งแรกที่ประมือกับผู้คน คือจัดการกับสี่ผู้กล้าเขาไท้งัก ครั้งที่สองคือต่อสู้กับโจรร้ายนี้ โจรร้ายนี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าสี่ผู้กล้าเขาไท้งักมากนัก ใช้ดาบฉวัดเฉวียน มือซ้ายยังฟาดลมฝ่ามือที่กล้าแข็งออกมา

เซียวตงหุยใช้ดาบข้างซ้ายจู่โจม ควงดาบยาวด้วยท่าฮุงฮวยฮุกลิ้ว (แหวกบุปผาปาดหลิว) คนร้ายนั้นใจหายวาบ เบี่ยงตัวหลบเลี่ยงเซียวตงหุยร้องว่า

"นอนลง"

พลางฟันดาบสั้นเฉียง ๆ ฟันถูกเท้าซ้ายของคนร้ายนั้น มันคำรามก้อง คุกเข่าลงข้างหนึ่ง แต่ยังยกดาบใช้กระบวนท่าตอบได้

เซียวตงหุย ฟันดาบคู่โดยพร้อมเพรียง ชักนำให้มันขวางดาบปิดป้อง พลางกวาดเท้าออก เตะมันล้มลงกับพื้น จากนั้นจ้วงแทงดาบสั้นใส่เท้าขวามัน

พลันบังเกิดเสียงลมดังขึ้น ดาบเล่มหนึ่งจู่โจมจากด้านหลัง เซียวตง-หุยใจหายวาบ ไม่คำนึงถึงการทำร้ายคนร้ายนั้น วกดาบกลับไปปิดป้องกระ-บวนท่าไซจื้อฮ้วยซิ่ว (ราชสีห์เหลียวหลัง) นี้ใช้ได้พอดีเป็นที่สุด เสียงดังเมื่อ

ดาบทั้งสองเล่มกระทบกัน ในความมืดปรากฏประกายไฟแลบพุ่ง

การเหลียวมองของนางครั้งนี้ต้องแตกตื่นตะลึงลาน ที่แท้คนลอบทำร้ายทางด้านหลังกลับเป็นสตรีที่โอบอุ้มทารกนั้น สตรีนางนั้นเห็นนางรับดาบนี้ไว้ ก็ใช้ออกอีกดาบหนึ่ง

เซียวตงหุยจดจำออกว่า นี่เป็นท่าแม้แซท่ำไฮ้ (อสุรหยั่งทะเล) มุ่งทำร้ายศัตรูโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยตัวเอง ดังนั้นร่ายรำดาบสั้นปิดป้องร้องว่า

"ท่านผู้นี้เสียสติแล้วหรือ?"

สตรีนางนั้นสวนคำว่า

"ท่านจึงเป็นคนเสียสติ"

ดาบในมือแฉลบปราด แตะสัมผัสกับถาดดาบของดาบยาวเซียวตงหุยพันใส่นิ้วมือของนาง สร้างความตื่นตระหนกแก่เซียวตงหุย เห็นสตรีนางนี้มีพละกำลังไม่เท่าเทียมกับคนร้ายนั้น แต่ความพลิกแพลงของเพลงดาบยังยิ่งกว่าอีก

ยามนั้น คนร้ายนั้นหันบาดแผลที่เท้า ถือดาบกลุ้มกระหนาบใส่ทั้งสองหนึ่งรุกหนึ่งรับ ทุกกระบวนท่าอำมหิต เซียวตงหุยต้องลอบคร่ำครวญในใจ

'ที่แท้คนทั้งสองขุดหลุมพรางไว้ ชักนำเรามาติดกับ'

นางแม้มีเพลงดาบลึกล้ำ จะอย่างไรขาดประสบการณ์ต่อสู้ ถูกกลุ้มรุมกลางวิกาล ไม่ทราบรอบข้างยังมีกำลังซุ่มซ่อนอีกมากน้อยเท่าใด อดขลาดเขลามิได้ ทางหนึ่งรับมือ ทางหนึ่งร้องว่า

"ข้าพเจ้ากับพวกท่านไม่มีความแค้นต่อกัน ไฉนวางแผนทำร้ายข้าพเจ้าเช่นนี้"

คนร้ายนั้นสวนคำว่า

"ผู้ใดรู้จักเจ้า นางแพศยาอยู่ดี ๆ พันใส่เราดาบหนึ่ง"

สตรีนางนั้นก็ตวาดว่า

"เจ้าที่แท้มีความเป็นมาอย่างไร ไม่ทันถามได้ก็ลงมือทำร้ายคน"

จากนั้นกล่าวถามคนร้ายนั้นว่า

"เล้งกอ อาการบาดเจ็บที่เท้าเป็นอย่างไร"

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความห่วงใย คนร้ายนั้นตอบว่า

"มารดามันเถอะ เจ็บปวดสาหัสนัก"

เซียวตงหยุกล่าวอย่างสงสัย.จว่า

"พวกท่านไม่ได้มีเจตนาทำร้ายข้าพเจ้าหรือ?"

สตรีนางนั้นสวนคำว่า

"เจ้าที่แท้ทำอะไร กลับป่าเถื่อนดุร้ายปานนี้ เข้าใจว่ามีวิทยายุทธ์เยี่ยมหรือ"

เซียวตงหยุกระชากเสียงว่า

"ข้าพเจ้าเห็นท่านถูกคนร้ายผู้นี้ข่มเหงรังแก ดังนั้นช่วยเหลือท่านด้วยกุศลเจตนา มิคาดพวกท่านแสร้งต่อยตีกัน"

"ผู้ใดบอกว่าแสร้งต่อยตี เราสองสามีภรรยาวิวาทกัน เป็นเรื่องปกติธรรมดา เจ้ายุ่งเกี่ยวอันใด"

เซียวตงหยุพอฟังคำ "สามีภรรยาวิวาทกัน" ต้องใจหายวาบตะกุกตะกักถามว่า

"พวกท่าน...พวกท่านเป็นสามีภรรยา?"

พลางพุ่งถอยไปด้านหลัง สมองเลอะเลือนอลวน "คนร้าย" นั้นกล่าวว่า

"เป็นไร พวกเราหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีพักอยู่ห้องเดียวกัน ทั้งถือกำเนิดทารกผู้หนึ่ง ยังมิใช่สามีภรรยาหรือ?"

หนังสือแจกฟรี โปรดอย่านำไปขาย

เซียวตงหุยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ทารกนี้เป็นบุตรชายของพวกท่าน"

สตรีนางนั้นกล่าวว่า

"เขาเป็นบิดาของทารก เราเป็นมารดาของทารก เกี่ยวข้องใดกับเจ้า เขาเรียกว่าลิ้มเง็กเล้ง เราเรียกว่ายิ้มปวยอี้ เจ้ายังคิดถามอันใด?"

พลางตวัดดาบขึ้นอย่างขุ่นเคือง คิดหมายฟันลงอีกครา

เซียวตงหุยกล่าวว่า

"พวกท่านเมื่อเป็นสามีภรรยา ไฉนทั้งต่อยตีทั้งด่าทอ ทั้งยังชักดาบลงมือ?"

ยิ้มปวยอี้แค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"โกวเนี้ยใหญ่ รอจนเจ้าแต่งงานกับบุรุษ จะเข้าใจเอง สามีภรรยาหากไม่ต่อยตี นับเป็นสามีภรรยาอันใด มีคำกล่าวไว้ 'หัวเตียงต่อยตี ท้ายเตียงสันติ' เจ้าเคยเห็นสามีภรรยาที่ไม่วิวาทไม่ต่อยตีหรือ?"

เซียวตงหุยร้องโพล่งว่า

"บิดามารดาเราไม่เคยวิวาท ไม่เคยต่อยตีมาก่อน"

ลิ้มเง็กเล้งลูบคลำเท้าที่รับบาดเจ็บ แผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ นี่นับเป็นสามีภรรยาอันใด แสดงว่าต้องมีความเป็นมาไม่เที่ยงธรรม...โอย"

ยิ้มปวยอี้ได้ยินเสียงร้องครวญครางรีบวางทารกลงไป เข้าไปดูปากแผลของมัน สีหน้าท่าทีแสดงว่าเป็นสามีภรรยาที่รักใคร่กลมเกลียวจริง ๆ ลิ้มเง็กเล้งยังพึมพำด่าทอว่า

"มารดามันเถอะ ไม่ประคารมไม่จับดาบ นับเป็นสามีภรรยาอันใด?"

เซียวตงหุยงงงันวูบ ครุ่นคิดในใจ

'นี่ใยมิใช่ด่ากระทบบิดามารดาเราหรอกหรือ'

ยามบันดาลโทสะคิดเข้าไปสั่งสอนมัน แต่ระหว่างหนึ่งต่อสอง สำนึกตัวว่าสู้ไม่ได้ เห็นทารกนั้นถูกจัดวางอยู่บนก้อนหิน เอาแต่ร้องไห้จ้า พลันหมุนตัวไปโอบอุ้มทารกขึ้น วิ่งปราดจากไป

ยิ่มปวยอี่ พันปากแผลให้กับสามีเสร็จสิ้น เหลียวหน้ากลับมาไม่พบเห็นบุตรชาย ต้องอุทานว่า

"ทารกเล่า"

ลิ้มเง็กเล้งกระโดดปราดขึ้นร้องโพล่งว่า

"ถูกนางแพศยานั้นอุ้มหนีไปแล้ว"

ยิ่มปวยอี่ตำหนิว่า

"ท่านไฉนไม่บอกแต่แรก"

"ท่านอุ้มไว้เอง ผู้ใดให้ท่านวางลง"

ยิ่มปวยอี่เดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวัดมือตบหน้ามันฉาดหนึ่งกระชากเสียงว่า

"คนตายเราต้องพันปากแผลให้กับท่าน"

ลิ้มเง็กเล้งต่อยสวนออกไปหมัดหนึ่งร้องว่า

"ไม่ดูแลบุตรชาย ผู้ใดให้ท่านมาประจบ"

ยิ่มปวยอี่ร้องว่า

"เดียรัจฉาน รีบไปช่วงชิงบุตรชายกลับมา ค่อยมาคิดบัญชีกับท่าน"

พลางทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึงไป ลิ้มเง็กเล้งทางหนึ่งตีฝีปากตอบทางหนึ่งติดตามไป

เซียวตงหุยซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ใช้มือปิดปากของทารกไว้มิให้มันร้องไห้ออกมา เห็นลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาด่าทอพลางติดตามพลาง ยิ่งติดตามยิ่งจากไปไกล รู้สึกน่าหัวร่อ พลันพบว่าร่างร้อนวูบ พอก้มศีรษะลงมอง เห็นเสื้อผ้าเปียกชุ่มไปแถบหนึ่ง ที่แท้ถูกทารกรดปัสสาวะ

โปรดอย่านำไปขาย

ใส่ สร้างความขุ่นเคืองใจยิ่ง ใช้มือตีทารกเบา ๆ ดุว่า

"คิดปัสสาวะก็ไม่บอกกล่าว"

ทารกนั้นมีอายุไม่ถึงขวบปีไหนเลยพูดได้ พอถูกตีก็ร้องจ้าออกมา เซียวตงหุยไม่อาจหักใจได้เฝ้าปลอบโยน "เด็กเอยเด็กน้อย" ปลอบอยู่ครู่หนึ่งทารกนั้นก็เคลิ้มหลับไป

เซียวตงหุยมันหน้าแดงเปล่งปลั่ง น่ารักน่าชังยิ่ง เห็นสมควรคืนให้กับบิดามารดามัน ตัวเองขู่ขวัญพวกมันพอแล้ว ดังนั้นไม่กลับโรงเตี๊ยมที่พัก ติดตามขึ้นเหนือ ซึ่งเป็นทิศทางที่ลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาจากไป

เร่งรุดเป็นระยะทางสิบกว่าลี้ ท้องฟ้ารุ่งสางสว่าง ยังไม่พบพานลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยา เมื่อถึงดงไม้ที่แน่นขนัดรกครึ้ม แว่วเสียงวิหคร้องขับขาน กลิ่นหอมของบุปผชาติโชยกระทบจมูก เซียวตงหุย ไม่ได้นอนพักผ่อนตลอดคืน บังเกิดความอ่อนเพลีย ดังนั้นเลือกพื้นหญ้านุ่มนิ่มแถบหนึ่ง นั่งพิงลำต้นไม้พักผ่อน ก้มศีรษะลงมองเห็นทารกในอ้อมอกหลับสนิท ไม่นานให้หลัง ตัวเองพลอยเคลิ้มหลับไป

แสงแดดแรงกล้าขึ้นทีละน้อย ในดงไม้แผ่กิ่งก้านสาขาร่มรื่น กลิ่นบุปผายิ่งชื่นนาสา เซียวตงหุยยามหลับฝันพลันได้ยินเสียงร้องขานของพนักงานรับใช้ประจำสำนักคุ้มกันภัยดังมาแต่ไกลว่า

"สัจจะคุณธรรม...บารมีเลิศล้ำ สัจจะคุณธรรม...บารมีเลิศล้ำ"

เซียวตงหุยอ้าปากหาวคำหนึ่ง ไม่ทันลืมตาขึ้นได้ยินเสียงร้องขานของพนักงานรับใช้ใกล้เข้ามาทีละน้อยที่แท้เป็นขบวนคุ้มกันภัยของสำนักคุ้มกันภัย

สิ่งของบารมีเดินทางมาถึง

แส้เหล็กสยบแปดทิศจิวอุ้ยซิ่งนำกำลังในสำนักคุ้มกันภัย เคลื่อนเข้าใกล้ดงต้นจ้อ (พุทราจีน) ขอเพียงตัดผ่านดงไม้แถบนี้ จวบกระทั่งถึงอำเภอเมืองอั้งตั๋ง ล้วนเป็นทางหลวงอันกว้างขวาง

เห็นอาทิตย์ทอแสงอยู่กลางฟ้า นับเป็นทิวาอันแจ่มใส วันนี้คงไม่เกิดเรื่องวุ่นวาย แต่จิตใจมันอดปริวิตกมิได้ ชายชราตาบอดที่ติดตามหลังขบวนคุ้มกันภัยพอกระแทกไม้เท้ากับพื้น หัวใจมันก็เต้นระทึกคราหนึ่ง

นับตั้งแต่เคลื่อนขบวนออกเดินทางเมื่อเช้าตรู่ ชายชราตาบอดนี้ก็ติดตามอยู่หลังขบวนคุ้มกันภัย ตอนแรกทั้งหมดยังไม่เฉลียวใจ แต่ขบวนรถและม้าเร่งรุดอย่างรวดเร็ว ชายชราตาบอดนั้นกลับติดตามอยู่ด้านหลังตลอดเวลา

จิวอุ้ยซิ่งบังเกิดความประหลาดใจ ปรายตาบอกใบ้ต่อเตียเปียซือ กับเจียมเปียซือ ลงแส้เร่งม้าควบตะบึงอย่างเร่งร้อน ชั่วพริบตาก็ทอดทิ้งชายชราตาบอดไกลลิบลับ มันค่อยคลายใจลง แต่รถสินค้าบรรทุกเงินหนักจึงไม่อาจเร่งเร็วได้ ชั่วครู่ก็เชื่องช้าลง ไม่นานให้หลังได้ยินเสียงตึก ๆ ดังขึ้นที่ด้านหลัง ชายชราตาบอดนั้นติดตามมาถึงแล้ว

ฝีมือนี้สร้างความตระหนกแก่ผู้คนในสำนักคุ้มกันภัยจนหน้าถอดสี ชายชราตาบอดมีวิชาตัวเบาถึงเพียงนี้ นับว่าร้ายกาจจริง ๆ ชายชราตาบอดนั้นพอติดตามทัน ก็ไม่เร่งล้ำหน้า ยังคงตามหลังขบวนคุ้มกันภัยสิบกว่าวา

เห็นเบื้องหน้าเป็นดงไม้ แน่นขนัดรกครึ้ม จิวอุ้ยซิ่งอดกำชับต่อเตียเปียซือมิได้ว่า

"เตียเฮียดี้ทั้งหมดระมัดระวังให้มากไว้ เฒ่าตาบอดผู้นี้ประหลาดพิกลอยู่บ้าง ในยุทธจักรมีคำกล่าวไว้ 'ทุกสำนึกคล้ายเผชิญศัตรู ทุกจิต

ใจ คล้ายข้ามสะพานแขวน"

เมื่อวานนี้เตียเปียซือขับไล่สี่ผู้กล้าเขาให้งักเตลิดหนี เฝ้านึกฝันว่าตัวเองเป็นวีรบุรุษ พอฟังต้องครุ่นคิดขึ้น

'ต่อให้มันมีตัวเบามิใช่ชั่ว เฒ่าตาบอดผู้หนึ่งมีอันใดน่าเกรงกลัวดูท่าท่านหบเหินมุสิกยึดถือเป็นเสือร้าย'

ดังนั้นก้มกายเก็บหินเล็ก ๆ ก้อนหนึ่งจากพื้น ลดศอกตวัดข้อมือซัดใส่ชายชราตาบอดนั้น

ได้ยินเสียงฉี่ ก้อนหินแหวกฝ่าอากาศอย่างเร่งร้อน ชายชราตาบอดกระทั่งศีรษะยังไม่เงยขึ้น เพียงยกไม้เท้าเล็กน้อย เสียงดังเมื่อก้อนหินซัดถูกไม้เท้า ฟังจากซุ่มเสียงแสดงว่าไม้เท้านี้กลับเป็นไม้เท้าเหล็กด้ามหนึ่ง

ก้อนหินนั้นพอปะทะกับไม้เท้า ก็ดีดกระดอนกลับมา เตียเปียซือพลันร้องโอยคำหนึ่ง ถูกก้อนหินซัดใส่หน้าผาก โลหิตไหลอาบใบหน้าขบวนคุ้มกันภัยปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นมา

เตียเปียซือส่งเสียงร้องว่า

"โจรตาบอด มีเจ้าไม่มีเรา"

พลางกระตุ้นม้าเข้าไป ตวัดดาบฟันใส่หัวไหล่ชายชราตาบอด ชายชราตาบอดนั้นยกไม้เท้าเหล็กขึ้นปิดป้องดาบในมือเตียเปียซือถึงกับกระดอนขึ้นมา ถูกกระแทกจนช่วงแขนชาด้าน ง่ามมือปวดแปลบปลาบ

เจียมเปียซือร้องว่า

"ชาวมิจฉาชีพทั้งหมดเคียงบ่าเคียงไหล่เข้าไป"

ทุกผู้คนเห็นชายชราตาบอดมีฝีมือสูงเยี่ยม แต่จะอย่างไรมีกำลังเพียงลำพัง ทั้งยังตาบอด ดังนั้นยกชูดาบทวน เปียซือและองครักษ์จวนข้าหลวงเจ็ดแปดคนรายล้อมมันไว้กึ่งกลาง

ชายชราตาบอดนั้นไม่นำพาปรารมภ์ สะบัดกวัดแกว่งไม้เท้าเหล็ก

ท้ายทิ่มขวา เพียงไม่กี่กระบวนท่า ก็หวดองครักษ์ผู้หนึ่งล้มลงกับพื้น

จิวอุ้ยซิ่งชมดูแต่ไกล เห็นชายชราตาบอดลงมือด้วยความสุขุมหนักแน่น ปลอดโปร่งเฉื่อยชา คล้ายไม่เห็นคู่ต่อสู้อยู่ในสายตา พลันเห็นเหลือกตาขึ้น สองตาสาดประกายเจิดจ้าวาววับ กลับมิใช่คนตาบอดอันใด จากนั้นหมุนตัวตวัดเท้าเตะเจียมเปียซือตีลังไปทอดหนึ่ง

จิวอุ้ยซิ่งตื่นตระหนกยิ่ง ทราบว่าคนตาบอดผู้นี้ต่างกับเชียวเอี้ยวจื้อในที่ผู้กล้าเขาให้จัก หากแต่เป็นชนชั้นยอดฝีมือ หวนนึกถึงตัวเองแบกหน้าที่สำคัญ ดังนั้นร้องว่า

"เตียเฮียตี้ เจ้าคร่ากุมชายชราตาบอดไว้ แต่อย่าได้ทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต เราไปก่อนก้าวหนึ่ง พวกเราพบกันที่เมืองอั้งตั๋ง"

ขาดคำสองเท้าหนีบท้องม้า กระตุ้นม้าไปยังดงไม้ เพิ่งฝ่าเข้าดงไม้เห็นหลังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งปรากฏประกายดาบวูบขึ้น มันเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง ต้องลอบคร่ำครวญในใจ

'ที่แท้เฒ่าตาบอดมิใช่โจรโดดเดี่ยว หากแต่ซุ่มกำลังอยู่ที่นี้'

ดังนั้น ลงแส้เร่งม้าอย่างไม่คิดชีวิต ควบขับไปได้สี่ห้าวา เห็นหลังต้นไม้ปรากฏร่างสายหนึ่งถลันวูบออกมา

จิวอุ้ยซิ่งเห็นคนผู้นี้ถือดาบ ทำท่าทางดุร้าย ดังนั้นไม่เอ่ยปากกล่าววาจา ตวัดมือซัดเกาทัณฑ์แขนเสื้อดอกหนึ่งใส่คนผู้นั้น พร้อมกับกระตุ้นม้าฝ่าออกไป

คนผู้นั้นสะบัดดาบปัดป้ายเกาทัณฑ์แขนเสื้อ ตวาดว่า

"เป็นผู้ใด ไฉนยิงอาวุธลับวุ่นวาย?"

อีกคนหนึ่งติดตามมาถึงตวาดว่า

"เจ้ามีอาวุธลับ เราไม่มีหรือ?"

พลางยกหน้าไม้ขึ้นยิงกระสุนติดต่อกันแปดเก้าลูก มีอยู่สองลูกยิงถูก

ตะโพกม้า ม้าตัวนั้นได้รับความเจ็บปวด ต้องกระโดดโลดเร่าสลัดจิวอุ้ยซิ่งลงจากหลังม้า

จิวอุ้ยซิ่งถือแส้เหล็กไว้แต่แรก กลิ้งตัวไปตามพื้นดินทอดหนึ่ง เพิ่งกระโดดปราดขึ้น ปรากฏกระสุนอีกลูกหนึ่งยิงมาถูกข้อมือมันไม่อาจถือแส้เหล็กมั่น ร่วงหล่นลงกับพื้น

คนทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา สะอึกเข้ามาโดยพร้อมเพรียง ดาบทั้งสองเล่มพาดกับลำคอมัน คนหนึ่งถามว่า

"เจ้าเป็นใคร"

อีกคนหนึ่งถามว่า

"ไฉนซัดอาวุธลับวุ่นวาย"

คนแรกนั้นถามอีกว่า

"เจ้าพบเห็นทารกของเราหรือไม่"

อีกคนหนึ่งถามว่า

"ใช่พบเห็นโกวเนี้ยอายุเยาว์นางหนึ่งผ่านไปหรือไม่"

ชั่วพริบตา คนทั้งสองถามคนละเจ็ดแปดประโยค จิวอุ้ยซิ่งต่อให้มีสิบปาก ก็ตอบคำถามไม่หมดสิ้น ที่แท้คนทั้งสองคือลิ้มเจ็กเล้งกับยิ้มปวยอี้สองสามีภรรยานั่นเอง

ลิ้มเจ็กเล้งตะคอกใส่ภรรยาว่า

"ท่านหุบปากให้เราซักถามมัน"

ยิ้มปวยอี้สวนคำว่า

"ไฉนให้เราหยุดปาก ท่านหุบปากเราซักถาม"

ทั้งสองทุ่มเถียงกันอีกครา จิวอุ้ยซิ่งถูกดาบสองเล่มพาดลำคอเกรงว่าผู้ใดผู้หนึ่งบันดาลโทสะ เพียงกดมือลงศีรษะของมันจะแยกจากร่าง หวนนึกถึงในยุทธจักรมีคำว่าไว้ "ผู้เข้มแข็งไม่ถือสาพลาดท่าตำตา ยื่นมือไม่ตบใบ

โปรดอย่านำไปขาย

หน้าที่ยิ้มแย้ม' ดังนั้นปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้า กล่าวว่า

"ท่านทั้งสองไม่ต้องร้อนรุ่ม ปลดปล่อยเราก่อนแล้วค่อยกล่าวก็ไม่สาย"

ลิ้มเง็กเล้งตวาดว่า

"ไยต้องปลดปล่อยท่าน"

ยิ่มปวยอี่เห็นมันพลิกมือขวาไปด้านหลัง กดห่อผ้าที่กลางหลังคล้ายกับซุกซ่อนไว้ด้วยของมีค่าสำคัญ ดังนั้นตวาดถามว่า

"นั่นเป็นอะไร?"

นับตั้งแต่จิวอุ้ยซิ่งรับมอบดาบอวงเอียตอคู่นี้จากช้าหลวงมณฑลเซียมไซในใจไม่เคยลืมเลือนคำ "ดาบอวงเอียตอ" แม้กระทั่งยามหลับฝันยังละเมอออกมา ยามนี้ถูกดาบพาดคอ สถานการณ์รีบร้อนคับขันยิ่มปวยอี่ก็รีดเร้นเค้นถาม ไม่มีโอกาสขบคิดใคร่ครวญ ต้องร้องโพล่งว่า

"ดาบอวงเอียตอ"

ลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาพอฟังต้องใจหายวาบ ยื่นมือซ้ายตะปบใส่ห่อผ้าที่กลางหลังมันโดยพร้อมเพรียง จิวอุ้ยซิ่งพอร้องโพล่งออกไป ก็นึกสำนึกเสียใจ ยามร้อนรุ่มคิดเสี่ยงชีวิต ห้วงสมองบังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น

'ยุทธจักรมีคำกล่าวไว้ "คนเดียวเสี่ยงชีวิตหมื่นคนยากต้านติด" อย่าว่าแต่พวกมันมีเพียงสองคน'

ดังนั้นไม่คำนึงถึงคมดาบที่จ่อพาดลำคอถาโถมไปเบื้องหน้า ขณะจะกลิ้งตัวออกไป ลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาพากันกระชากวูบ หิ้วมันทั้งคนทั้งห่อผ้าขึ้นมา ที่แท้จิวอุ้ยซิ่งใช้สายโซ่เล็กละเอียดผูกมัดดาบวิเศษคู่นี้ติดกับกลางหลัง มันสองสามีภรรยาแม้ใช้กำลัง ยังไม่อาจกระชากโซ่เหล็กขาดได้

คนทั้งสามกอดปล้ำเป็นพัลวัน จิวอุ้ยซิ่งวกหมัดต่อยใส่ใบหน้าลิ้มเง็กเล้งฉาดหนึ่ง ยิ่มปวยอี่หันด้ามดาบทุบใส่ต้นคอจิวอุ้ยซิ่งอย่างหนักหน่วงปากถามว่า

"เล้งกอ เจ็บหรือไม่?"

ลิ้มเง็กเล้งกระชากเสียงว่า

"นี่ยังต้องถาม ย่อมต้องเจ็บยิ่ง"

ยิ่มปวยอี่กล่าวอย่าขุ่นเคืองว่า

"เราถามท่านด้วยกุศลเจตนา หรือยังถามผิดด้วย?"

ทั้งสองทางหนึ่งช่วงชิงห่อผ้า ทางหนึ่งยังทุ่มเถียงกัน ยามนั้นพลันปรากฏคนผู้หนึ่งมุดปราดออกจากพงหญ้า ร้องว่า

"ต้องการทารกหรือไม่?"

ลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาเงยหน้าขึ้น เห็นคนกล่าววาจาคือ เซียวตงหุย สองมือยกชูบุตรชายของพวกมัน สร้างความยินดียิ่ง พากันยื่นมือรับไว้

เซียวตงหุยใช้มือขวายื่นทารก มือซ้ายชักดาบสั้น เสียงควากเมื่อกรีดห่อผ้าที่กลางหลังจิวอุ้ยซิ่งขาดออก จากนั้นยื่นมือขวา ชักดาบเล่มหนึ่งจากในห่อผ้า เห็นประกายสีเขียวเรืองบาดตา พลังเย็นเยียบคุกคามคน นางสะบัดมือวูบ ก็ตัดสายโซ่ที่ผูกติดกับดาบวิเศษขาดสะบั้น

เซียวตงหุยช่วงชิงห่อผ้า พลิกตัวขึ้นบนหลังม้าของจิวอุ้ยซิ่งด้วยความคล่องแคล่วว่องไว กระตุกบังเหียนม้าร้องว่า

"รีบไป"

มิคาดเท้าทั้งสี่ของม้าตัวนั้นคล้ายตรึงติดกับพื้นไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว เซียวตงหุยใช้เท้าเตะท้องม้าพลันรู้สึกว่าข้อพับเท้าทั้งสองล้วนชาวูบ ต้องลอบร้อง "ผิดท่า" ขณะจะกระโดดลงจากหลังม้าก็ไม่ทันการณ์ถูกผู้คนจี้สกัด

จุดไว้ ร่างขื่ออยู่บนหลังม้ากลับไม่สามารถขยับเคลื่อนไหวได้

เมื่อใต้ท้องม้าปรากฏคนผู้หนึ่งพลิกตัวออกมา ที่แท้เป็นชายชราตาบอดปลอมนั้น มันไม่ทราบสลัดหลุดจากการพัวพันของขบวนคุ้มกันภัยลอบซ่อนตัวอยู่ใต้ท้องม้าตั้งแต่เมื่อใด พอยื่นมือก็ช่วงชิงดาบอวงเอียดอในกี่ลงเขียวตงหุยคู่นั้นไป

ยิ่มปวยอี่วางทารกลงกับพื้น ชักดาบโถมเข้ามา ลิ้มเง็กเล้งก็จู่โจมจากด้านข้าง ชายชรานั้นถือดาบอวง (เปิดตัวผู้) ซึ่งเป็นดาบยาวที่ฟันจากล่างขึ้นด้านปะทะเสียงดิงดัง เมื่อฟันดาบของลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาหักสะบั้น คนทั้งสองเพิ่งงงงันวูบ รู้สึกชาที่จุดเส้นข้างเอว ถูกฝ่ายตรงข้ามจี้สกัดจุดไว้ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวเช่นกัน

จิวอุ้ยซิ่งคล้ายพยัคฆ์คลุ้มคลั่ง ตวาดว่า

"โจรตาบอด มีเจ้าไม่มีเรา"

พลางเก็บแส้เหล็กขึ้นจากพื้น ใช้ออกด้วยกระบวนท่าฮูเท้งจับโป๊ยเปียง (สิบแปดแส้ของฮูเท้ง) ฮ้วยเซ่าโซยกุน (กวาดทั้งกองทัพ) หวดขว้างใส่ชายชรานั้น

ชายชรานั้นกลับไม่หลบเลี่ยง ยกดาบอวงเอียดอแทงปราดไปเบื้องหน้า กล่าวไปประหลาดนัก การทิ่มแทงนี้ไม่ได้แทงใส่แส้เหล็กและไม่แทงใส่ทรวงอกจิวอุ้ยซิ่ง กลับแทงสอดไปในฝักดาบ ซึ่งอยู่ในห่อผ้า จากนั้นทั้งดาบทั้งฝักหวดขวางออก มันใช้ฝักดาบต่างแส้เหล็ก กระบวนท่าที่ใช้ก็เป็นกระบวนท่าในสิบแปดแส้ของฮูเท้ง นามกวาดทั้งกองทัพ

เห็นฝักดาบพอกระทบกับแส้เหล็ก แส้เหล็กที่หนักสิบหกชั่งของจิวอุ้ยซิ่ง ก็ถูกกระแทกกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า ไม่อาจหวดถูกฝ่ายตรงข้ามแม้แต่น้อย ใช้เป็นแส้เหล็กสยบแปดทิศหรือไม่ นับเป็นปัญหาอยู่

ที่แท้แส้เหล็กของจิวอุ้ยซิ่งถูกชายชรานั้นใช้กำลังภายในกระแทกหลุด

จากมือ ง่ามมือของจิวอุ้ยซิ่งต้องฉีกขาด โลหิตไหลซึมออกมาชายชรานั้นเหลือกตาขาวขึ้น กล่าวว่า

"กระบวนท่าสุดท้ายของสิบแปดแส้ของฮูเท้ง เจ้ายังไม่ได้เรียนรู้กระมัง"

ความตื่นตระหนกของจิวอุ้ยซิ่งครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก สิบแปดแส้ของฮูเท้งแม้เรียกว่าสิบแปดแส้ แต่ที่ตกทอดมามีเพียงสิบเจ็ดกระบวนท่า ซือแป๊มันเคยบอกว่า ท่าสุดท้ายเรียกว่าเจ็กเปียงต๋วนจับเชีย (แส้เดียวโค่นสิบทวน) ครั้งกระโน้นแม่ทัพราชวงศ์ซ้องนามฮูเท้งจึ้งถูกข้าศึกรายล้อม อาศัยแส้เหล็กกล้าเส้นเดียวกระแทกทวนยาวสิบเล่มหักสะบั้น เพลงแส้นี้อย่าเพิ่งเอ่ยถึงกระบวนท่า เพียงพลังการฝึกปรือในโลกมีแต่ซือแป๊ะ (ศิษย์ผู้พี่ของอาจารย์) ที่มีฝีมือเช่นนี้

จิวอุ้ยซิ่งไม่เคยพบเห็นซือแป๊ะมาก่อน เพียงทราบว่ามันเข้ารับราชการ จัดอยู่ในอันดับแรกในเจ็ดยอดฝีมือวังหลวง ที่แล้วมาอยู่ในวังไม่เคยออกท่องเที่ยวมาก่อน ดังนั้นไม่มีวาสนากราบพบ มันพลันฉุกใจคิด กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่าน...ท่านผู้เฒ่าแซ่โต๊ะ?"

ชายชรานั้นกล่าวคำ "มิผิด" จิวอุ้ยซิ่งทั้งแตกตื่นทั้งยินดี หมอบกราบลงกับพื้น กล่าวว่า

"ศิษย์จิวอุ้ยซิ่ง ขอกราบพบโต๊ะซือแป๊ะ"

ชายชรานั้นยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ยากนักที่เจ้าล่วงรู้ว่า ในโลกนี้ยังมีโต๊ะเทียนฮังผู้หนึ่ง"

จิวอุ้ยซิ่งกล่าวว่า

"ซือแป๊ตอนมีชีวิตมักเอ่ยถึงซือแป๊ะ ศิษย์ไม่รู้จักท่านผู้เฒ่า เมื่อครู่จึงล่วงเกิน ในยุทธจักรมีคำกล่าวไว้ว่า 'มีวาสนาอยู่ห่างพันลี้ยังได้พบ ไร้วาสนา

เมื่ออยู่ตรงหน้ายังไม่พบพาน' ไม่ทราบซือแป๊ะออกจากนครหลวงตั้งแต่เมื่อใด?"

โต๊ะเทียนฮังยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ฮ่องเต้ทรงบัญชาเรามารับเจ้า"

จิวอุ้ยซิ่งทั้งประหวั่นลนลาน ทั้งปีติยินดี กล่าวว่า

"หากมิใช่ซือแป๊ะยื่นมือช่วยเหลือ ดาบอวงเอียตคู่นี้คงต้องตกไปในเงื้อมมือโจรร้ายแล้ว"

โต๊ะเทียนฮังกล่าวว่า

"ฮ่องเต้ทรงเล็งเห็นการณ์ไกล คำริได้แต่แรกว่าดาบคู่นี้พอจัดส่งขึ้นสู่นครหลวงต้องเกิดเรื่องวุ่นวาย เจ้าพอออกจากเมืองไซอันเราก็ติดตามอยู่หลังขบวนคุ้มกันภัย เจ้ายามค่ำคืนเข้านอนปากละเมอว่าอะไร"

จิวอุ้ยซิ่งหน้าแดงฉานจรดใบหู ไม่สามารถตอบคำได้ ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป๊ะสะกดรอยตามขบวนคุ้มกันภัยตลอดทาง กระทั่งคำละเมอของเรายังได้ยิน เรากลับไม่ล่วงรู้แม้แต่น้อยหากมิใช่ซือแป๊ะกลายเป็นมหาโจรที่คิดขโมยดาบวิเศษ เรายังมีชีวิตอยู่อีกหรือ มิน่าเล่าในยุทธจักรมีคำว่าไว้ "ทุกเรื่องราวไม่อยู่ในการคำนวณของผู้คน ชั่วชีวิตล้วนแล้วแต่เป็นเทพลิขิตหนุนส่ง" '

โต๊ะเทียนฮังกล่าวอีกว่า

"พนักงานของเจ้าออกจะขวัญอ่อนไปบ้าง ยามนี้ไม่ทราบหลบซ่อนที่ใด เจ้าตามตัวมาให้ครบถ้วน พวกเราเดินทางต่อเถอะ"

จิวอุ้ยซิ่งรับคำไม่ขาดปาก โต๊ะเทียนฮังยกชูดาบทั้งคู่ขึ้นลูบคลำคราหนึ่ง รู้สึกมีพลังความเย็นสายหนึ่งคุมคามถึงหว่างคิ้ว ต้องร้องชมเชยว่า

"ดาบที่ดี"

หนังสือนี้ให้อ่านฟรี โปรดอย่านำไปขาย

จิวอุ้ยซิ่งขณะจะออกจากดงไม้ ด้านซ้ายมือพลันปรากฏคนผู้หนึ่งร้องว่า

"ผู้แซ่โต๊ะ คลายจุดให้กับเราแต่โดยดี พวกเราต่อสู้กันรอบหนึ่ง"

สตรีอีกนางหนึ่งกล่าวเสริมขึ้น

"เจ้าฉวยโอกาสที่ผู้คนไม่ทันระวังลงมือจี้สกัดจุด นับเป็นนักสู้ผู้กล้าเส้นทางใด"

โต๊ะเทียนฮังเหลียวหน้าไป เห็นลิ้มเง็กเส้งกับอิ่มปวยอี่สองสามีภรรยายกชูดาบหักครึ่งท่อนทำท่าฟันใส่ จนใจที่ตลอดทั้งร่างไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ดังนั้น งอนิ้วดีดใส่ดาบเอีย (เป็ดตัวเมีย) ซึ่งเป็นดาบสั้น บังเกิดเสียงดังกระหึ่มดุจมังกรคำราม ปากกล่าวว่า

"ไม่ว่าเจ้ามีพวกพ้องมากน้อยเท่าใด มาหนึ่งคนคร่ากุมหนึ่งคน มาสองคนคร่ากุมคู่หนึ่ง"

พลางหันไปกล่าวว่ากับเซียวตงหุยว่า

"โกวเนี้ยน้อย เจ้าติดตามเราขึ้นสู่นครหลวง ชมดูโลกกว้างอันศิวิไลซ์"

เซียวตงหุยร้อนรุ่มใจยิ่ง ร้องว่า

"รีบปลดปล่อยข้าพเจ้า หากไม่ปลดปล่อยข้าพเจ้า จะให้ท่านสำนึกเสียใจภายหลัง"

โต๊ะเทียนฮังหัวร่อฮา ๆ กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าเรายิ่งไม่อาจปลดปล่อยเจ้า ดูว่าเจ้าจะทำให้เราสำนึกเสียใจอย่างไร"

เซียวตงหุยลอบโคจรกำลังภายในคิดทะลวงคลายจุดที่เท้าซึ่งถูกจี้สกัดไว้ แต่กำลังภายในถ่วงลงมาถึงข้างเอว ก็ย้อนกลับขึ้นไป ในใจยิ่งร้อนรุ่ม ตลอดทั้งร่างยิ่งชาด้าน ไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อยดิ้นรนจนใบหน้างดงามกลับกลายเป็นแดงกล่ำ น้ำตาเอ่อคลอหน่วยแทบหยดหยาด

ทันใด นอกดงไม้บังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งเอื้อนดังกังวานว่า

"ราชันสนับสนุนผู้กล้า อักษราอบรมทุกเผ่าพันธุ์ ชนชั้นทุกหมู่เหล่าล้วนด้อยต่ำ มีแต่อ่านตำราบ่มนิสัย..."

ในเสียงเอื้อนคนผู้หนึ่งเดิน.ข้าดงไม้มา

เซียวตงหุยเพ่งตามองพบว่าเป็นชายหนุ่มนักศึกษาอ้วงก่วงน้ำ ซึ่งเมื่อคืนพบพานในโรงเตี๊ยม สภาพอันทุลักทุเลของตัวเองต้องถูกผู้คนอีกคนหนึ่งพบเห็น สร้างความลำบากใจกว่าเดิม น้ำตาพานทะลักหลั่งดุจไข่มุกหลุดจากสาย

โต๊ะเทียนฮังมือแตะดาบคู่อวงเอียดอ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ผู้แซ่อ้วง ดาบคู่อยู่ที่นี้ หากมีความสามารถลองหยิบฉวยไป เจ้าเสแสร้งแกล้งทำท่าสามารถตบตาผู้อื่น อย่าได้เผยโฉมต่อหน้าโต๊ะเทียนฮัง"

พลางกระทบกระแทกดาบคู่เข้าหากัน เสียงเคร้งเมื่อบังเกิดเสียงดังสะเท้านถึงยอดไม้

อ้วงก่วงน้ำมือขวาถือพู่กัน มือซ้ายถือกล่องหมึกใบหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามาด้วยอารมณ์กวี คิดฝากบทกลอนไว้บนต้นไม้ ท่านร่ำร้องตะโกนก้อง ออกจะขัดอารมณ์สุนทรีย์ของผู้คน"

พลางเหลียวซ้ายแลขวา เสาะหาสถานที่รจนาบทกลอน

โต๊ะเทียนฮังดูออกว่าคนผู้นี้มีวิทยายุทธ์ติดตัว เห็นเขาปลอดโปร่งไม่นำพา กลับไม่กล้าประมาทศัตรู สอดดาบคู่คืนฝัก ส่งมอบให้กับจิวอุ้ยซิ่ง ขยับไม้เท้าเหล็กตวาดว่า

"เจ้าคิดฝากบทกลอนไว้ ก็ฝากไว้กับเสื้อผ้าของเราคนตาบอดเถอะ"

พลางกวัดแกว่งไม้เท้าเหล็ก กระแทกใส่ท้ายทอยอ้วงก่วงน้ำ

เซียวตงหุยกรีดร้องอย่างลืมตัวว่า

"อย่าได้ลงมือ"

นางเห็นอ้วงก่วงน้ำเป็นนักศึกษาคงแก่เรียนไม่มีเรี่ยวแรงฆ่าไก่ ได้เท่านี้พอหวดกระแทกลง คงต้องหวดศีรษะของเขาแหลกเละ มิคาดอ้วงก่วงน้ำก้มศีรษะต่ำ ร้องโอยคำหนึ่ง ลอดผ่านใต้ไม้เท้าไป ปากกล่าวว่า

"โกวเนี้ยร้องบอกท่านอย่าได้ลงมือ ท่านไฉนไม่เชื่อฟัง"

โต๊ะเทียนฮังวกไม้เท้าเหล็กเปลี่ยนเป็นกวาดขวาง อ้วงก่วงน้ำถลาล้มไปเบื้องหน้า ไม้เท้าเหล็กพอดีเฉียดผ่านเบื้องบนศีรษะไป โต๊ะเทียนฮังตวาดว่า

"ฝีมือนี้ไม่เลวอยู่"

พลางกราดฟาดฝ่ามือซ้ายออก อ้วงก่วงน้ำยุบอกลดหัวไหล่ พู่กันจุ่มใส่กล่องหมึก จี้ใส่ข้อมือมัน ชั่วพริบตาก็หักล้างกันหลายกระบวนท่า

เซียวตงหุยลอบตื่นเต้นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้นักศึกษาผู้นี้มีวิทยายุทธ์ติดตัว คราครั้งนี้เรากลับดูผิดไป'

เห็นอ้วงก่วงน้ำพลิ้วหลบไปมา ไม้เท้าเหล็กของโต๊ะเทียนฮังไม่อาจกระทบถูกร่างของเขาแม้สักคราเดียว นางต้องอธิษฐานในใจ

'ขอให้ฟ้ามีทิพยเนตร คุ้มครองนักศึกษาผู้นี้ได้ชัย ช่วยเหลือเราพ้นจากห้วงอันตราย'

ลิ้มเง็กเล้งโห่ร้องว่า

"ซิ่วไจ้เซียงกง (คำยกย่องชายหนุ่มเป็นบัณฑิต) ดูไม่ออกว่าท่านมีวิทยายุทธ์เข้มแข็งปานนี้ รีบฆ่าเฒ่าตาบอดคลายจุดให้กับพวกเรา"

ยิ้มป่วยอีกล่าวว่า

"ท่านไยมิใช่ฝันใฝ่ไป ในความเห็นเรา เซียวซิ่วไจ้ (บัณฑิตน้อย) นี้ไม่แน่ว่าเป็นคู่มือของเฒ่าตาบอด"

ลิ้มเง็กเล้งตวาดว่า

"นางโสโครก เอาแต่กล่าววาจาไม่เป็นมงคล ท่านเข้าใจอันใด?"

ยิ้มป่วยอีกล่าวว่า

"เราเห็นพวกเขาลงมือ ท่านเห็นได้หรือ?"

ที่แท้นางหันหน้าหาโต๊ะเทียนฮังกับอ้วงก่วงน้ำ ส่วนลิ้มเง็กเล้งหันหลังให้ ลิ้มเง็กเล้งกล่าวว่า

"เห็นแล้วจะเป็นไร เราได้อินเฒ่าตาบอดนั้นหวดไม้เท้าวุ่นวาย ล้วนใช้การไม่ได้"

ยิ่มปวยอี๋ร้องเฮ้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ใช้การไม่ได้ เฮอะ มันกลับจี้สกัดจุดท่านจนไม่อาจขยับเคลื่อนไหว"

"อย่างนั้นท่านเล่า ท่านลองขยับเคลื่อนไหวให้เราชมดู"

ทั้งสองยิ่งทุ่มเถียงยิ่งดุร้าย จนใจที่ร่างไม่อาจขยับเคลื่อนไหวไม่เช่นนั้นคงลงไม้ลงมือแต่แรก เซียวตงหุยเห็นมันสองสามีภรรยาตกอยู่ในห้วงคับขัน ยังทุ่มเถียงไม่เลิกรา ในใจทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน พอชำเลืองมองไปยังอ้วงก่วงน้ำและโต๊ะเทียนฮัง ต้องลอบตื่นตระหนกเห็นอ้วงก่วงน้ำถอยร่นไม่หยุดยั้ง คล้ายมิใช่คู่มือของโต๊ะเทียนฮัง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'หวังว่าเขาเพียงเสแสร้งแกล้งทำท่า จงใจหยอกเย้าเฒ่าตาบอดหาได้สู้แท้จริง ๆ ไม่'

แต่เรื่องราวไม่เป็นไปตามความปรารถนาของผู้คน โต๊ะเทียนฮังจัดอยู่อันดับแรกในเจ็ดยอดฝีมือวังหลวง มีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าอ้วงก่วงน้ำมากนัก ตอนแรกโต๊ะเทียนฮังเห็นเขาใช้พู่กันกับกล่องหมึกเป็นอาวุธ ยังเข้าใจว่าอ้วงก่วงน้ำมีวิทยายุทธ์ที่น่าตระหนก ดังนั้นระมัดระวังตัวไม่กล้าโหมจู่โจม พอทดสอบหลายกระบวนท่า พบว่าท่าร่างของเขายังอ่อนด้อย กระบวนท่าพู่กันไม่มีข้อเด่นอันใด ดังนั้นกวาดกระหน่ำไม้เท้าเหล็ก ใช้สิบแปดแส้ของฮูเท้งออกมา

อ้วงก่วงน้ำคิดไม่ถึงว่าจะพบพานคู่มือที่ร้ายกาจปานนี้ ในมือก็ปราศจากอาวุธ ต้องตกอยู่ในสภาพคับขันจนร่อแร่ ได้แต่คร่ำครวญในใจ

'เราออกจะอวดโอ่ลำพอง ดูแคลนเฒ่าตาบอดปลอมผู้นี้ ไหนเล
คาดคิดว่ามันดึงมือถึงเพียงนี้'

เห็นไม้เท้าเหล็กหวดเฉียง ๆ มา รีบห่อไหล่หลบเลี่ยง โต๊ะเทียน
ฮังร้องคำ "นอนลง" พลิกตวัดไม้เท้าเหล็กหวดใส่เท้าซ้ายอ้วงก่วงน้ำ

เชียวคงหุยชมดูจนกรีดร้องออกมา อ้วงก่วงน้ำก็เซถลาถอยไปสาม
ก้าว ยังไม่ถึงกับล้มลง แต่เท้าข้างหนึ่งเมื่อรับบาดเจ็บ คิดล่าถอยโด
ปลอดภัย เกรงว่าทำไม่ได้ ยามคับขันบังเกิดไหวพริบ ร้องว่า

"วิเศษแท้ เราเสียวเอี้ยเห็นแก่หลักมุทิตาของฟ้าไม่ต้องการใช้ขี้ผึ้ง
กุกชวงซิมกอ (ขี้ผึ้งกร่อนกระดูกทะลวงใจ) นี้ ท่านเมื่อเสียมารยาทได้แต่ให้
ท่านลองลิ้มชิมดู"

พลางใช้พู่กันจุ่มในกล่องหมึกจนเปียกชุ่ม ยกพู่กันปาดใส่ใบหน้าโต๊ะ
เทียนฮัง

โต๊ะเทียนฮังพอฟังคำ "ขี้ผึ้งกร่อนกระดูกทะลวงใจ" ต้องใจหายวาบ
ร้องโพล่งว่า

"ช้าก่อน โหงวตั๊กเสียโกว (เจ้าแม่เบญจพิษ) เป็นอะไรกับเจ้า?"

ที่แท้เจ้าแม่เบญจพิษเป็นนางอสูรอันอื้อฉาวแห่งป้อมอันเฮียงเป้า
(ป้อมหอมสวัสดิ์) มณฑลกุยจิว ในบรรดายาพิษที่นางใช้ออก คือขี้ผึ้งกร่อน
กระดูกทะลวงใจร้ายกาจที่สุด ฟังว่าขอเพียงสัมผัสถูกผิวกายเล็กน้อย ภาย
ในสิบสองชั่วยามเลือดเนื้อเน่าเปื่อยเห็นกระดูก ยี่สิบสี่ชั่วยามให้หลังเลือด
พิษจู่โจมหัวใจ ในโลกไม่มีตัวยาใดรักษาได้ เมื่อหลายปีก่อนอ้วงก่วงน้ำได้
ยินผู้คนเอ่ยถึงยังไม่เฉลียวใจ ยามนี้ถูกโต๊ะเทียนฮังบีบคั้นอับจนปัญญา ดัง
นั้นบอกออกไป เห็นโต๊ะเทียนฮังแตกตื่นจนหน้าเปลี่ยนสีต้องลอบปีติยินดี
กล่าวว่า

"เจ้าแม่เบญจพิษเป็นโกวบ้อ (อาหญิง) ข้าพเจ้า ท่านถามถึงนางใย

กัน?"

โต๊ะเทียนอังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นเราไม่สร้างความลำบากแก่เจ้า เจ้ารีบไปเถอะ"

อ้วงก่วงน้ำแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านหวดใส่ข้าพเจ้าไม้เท้าหนึ่ง หรือจะเลิกรากัน?"

พลางสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว โต๊ะเทียนอังมองดูกล่องหมึกในมือซ้ายของเขา คล้ายเผชิญกับอสรพิษครุ่นคิดขึ้น

'พู่กันกับกล่องหมึก ความจริงไม่อาจใช้เป็นอาวุธ มันใช้ต่อสู้กับเราคงต้องมีเลศนัยเคลือบแฝง'

เห็นอ้วงก่วงน้ำสืบเท้าเข้ามา อดถอยกายไปสองก้าวมิได้ มันไหนเลยทราบว่าอ้วงก่วงน้ำหล่อเหลางามสง่า ถือดีในวิชาฝีมือ มักสยบศัตรูด้วยมือเปล่า ที่ถือพู่กันกล่องหมึก เพราะมีเจตนาอวดโอ่ วันนี้เผชิญกับศัตรูดึงมือเช่นโต๊ะเทียนอัง ไม่ทราบลอบค่าตัวเองว่าสมควรตายอยู่ที่เที่ยว

อ้วงก่วงน้ำสะอึกกายไปอีกสองก้าวกล่าวว่า

"พลังฝีมือของโกวบ้อเราไม่นับเป็นอย่างไร เพียงแต่ปรุงพิษร้ายอยู่บ้าง ท่านไยต้องหวาดกลัวถึงเพียงนี้?"

เห็นโต๊ะเทียนอังถดถอยไปอย่างลังเลอีกหนึ่งก้าว พลันหมุนตัวถลันไปทางซ้าย ดูกตามถึงข้างกายจิวอุ้ยซิ่งยกพู่กันปาดใส่ลูกตามัน

จิวอุ้ยซิ่งตื่นตระหนกยิ่ง ยกแขนขึ้นปิดป้อง อ้วงก่วงน้ำหักศอกใส่เปลี่ยนเป็นถือกล่องหมึกด้วยมือขวา มือซ้ายยื่นปราดออก ช่วงชิงดาบคู่อวงเอี๊ยตอที่มันถืออยู่มา

โต๊ะเทียนอังชมดูจนใจหายวาบ หวนนึกถึงฮ่องเต้มีบัญชามันมาอัญเชิญดาบวิเศษเข้านครหลวง หากถูกเด็กน้อยนี้ช่วงชิงไปนับเป็นความผิดใหญ่หลวงเพียงไหนต่อให้ต้องล่วงเกินเจ้าแม่เบญจพิษก็ไม่คำนึงถึงแล้ว ดัง

นั้นลอยตัวช่วงชิง มือขวาพันเฉียง ๆ ใส่หัวไหล่ของอ้วงก่วงน้ำ มือซ้ายง นิ้วทั้งห้าตะปบใส่ดาบคู่อวงเอียตอ

อ้วงก่วงน้ำคาดคำนวณไว้แต่แรก ทราบว่าหากช่วงชิงอย่างหักโหม ต้องพ่ายแพ้แน่นอน ดังนั้นยกพู่กันปาดใส่มือซ้ายมัน จากนั้นหัวร่อฮา ๆ ออกมา

โต๊ะเทียนฮังรู้สึกเย็นวาบที่หลังมือ ยามตื่นตระหนกเห็นบนหลังมือถูกป้ายเป็นรอยหมึกเส้นใหญ่ คำเล่าลือที่ว่าเจ้าแม่เบญจพิษทำร้ายคนตกตายอย่างสยดสยองอย่างไรผ่านวูบเข้ามาในห้วงสมอง ต้องสะท้านทั้งร่าง นิ้วมือมันแม้กระทบถูกด้ามดาบของดาบอวงเอียตอกลับตะปบไม่ลง ยิ่งครุ่นคิดยิ่งหวาดกลัว ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง วิ่งตะบึงออกจากดงไม้

จิวอุ้ยซิ่งเห็นซือแป๊ะยังเป็นเช่นนี้ไหนเลยกล้ารั้งอยู่สืบต่อ ติดตามหลังโต๊ะเทียนฮังโถมออกไป

อ้วงก่วงน้ำลอบร้องคำ "ละอาย" ในใจ กริ่งเกรงโต๊ะเทียนฮังตรวจสอบข้อเท็จจริงย้อนกลับมาใหม่ ดังนั้นไม่กล้ารั้งอยู่ในดงไม้นานไป กวาดรวบรวมดาบคู่อวงเอียตอขึ้น หันกายหมายจากไป

ลิ้มเง็กเล้งร้องว่า

"นี่ ซิ่วไจ้น้อย ไฉนไม่คลายจุดให้กับพวกเรา?"

อ้วงก่วงน้ำกล่าวว่า

"ผ่านไปหกชั่วยาม จุดของพวกท่านย่อมคลายออกเอง"

เซียวตงหุยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"รออีกหกชั่วยาม คนคงตายแล้ว"

อ้วงก่วงน้ำยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ต้องร้อนรุ่ม รับรองไม่ตาย"

เซียวตงหุยกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ประเสริฐ นักศึกษาเลว ครั้งหน้าท่านอย่าได้ตกอยู่ในเงื้อมมือข้าพเจ้า"

อ้วงก่วงน้ำหวนนึกถึงตอนที่โต๊ะเทียนอังหวดไม้เท้าใส่ตน โกวเนี้ยนางนี้คอยส่งเสียงห้ามปราม กลับมีจิตใจดีงาม แต่พวกนางทั้งสามแสดงว่ามาเพราะดาบอวงเอียดอ หากคลายจุดให้ เกรงว่าจะเกิดเรื่องราวบานปลาย หลังจากขบคิดเล็กน้อย ค่อยเก็บหินเล็ก ๆ ขึ้นจากพื้นสองก้อน ตวัดมือจาขัดก้อนหินออก แยกย้ายกระแทกใส่จุดของลิ้มเง็กเล้งกับยิ้มปวยอี้สองสามีภรรยามาตรว่าอยู่ห่างหลายวายังจำแนกจุดได้อย่างแม่นยำไม่พลาด

ลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาระสมเพลิงแค้นแน่นอก จุดเส้นพอคลายออกคว้ากันถือดาบหักครึ่งเล่มเข้าปะทะ อ้วงก่วงน้ำซัดก้อนหินออกอีกก้อนหนึ่งคงดีซัดต้องจุดเกียมึ้งที่ข้างเอวของเซียวตงหุย เซียวตงหุยอุทานดังอาพลิกร่วงลงจากหลังม้า นอนกับพื้นดินหลับตาแน่นิ่งไม่ไหวติง

อ้วงก่วงน้ำใจหายวาบ หวนนึกถึงหินก้อนนี้ไม่ได้ซัดผิดพลาดไหนเลยทำร้ายนางได้ รีบเดินเข้าไปก้มกายมองดูเห็นนางมีสีหน้าผิดปกติคล้ายไม่มีลมหายใจแล้ว

อ้วงก่วงน้ำตื่นตระหนกกว่าเดิม ยื่นมือรอที่ริมจมูกของนาง เซียวตงหุยพลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พลิกตัวกระโดดปราดขึ้น ช่วงชิงดาบเอียที่เป็นดาบสั้นจากมือของเขาไป

อ้วงก่วงน้ำคิดไม่ถึงนางกลับวางแผนช่วงชิงดาบ ยามไม่ทันระวังดาบสั้นเล่มนั้นถูกนางช่วงชิงไป เซียวตงหุยทราบว่าพลังฝีมือของเขาเหนือล้ำกว่านาง พอขโมยช่วงชิงประสบผล ไม่กล้าแตะต้องดาบยาวอีก หัวร่อคิกคักหันกายวิ่งหลบหนี

ลิ้มเง็กเล้งค่อยร้องอย่างนึกได้ว่า

"ดาบอวงเอียดอ"

ยิ่มป่วยอี่อุ้มทารกขึ้นจากพื้น ร้องว่า

"รีบตาม"

สองสามีภรรยาไล่ติดตามเซียวตงหุยไป อ้วงก่วงน้ำร้องว่า

"เอียเท้าร้ายกาจ กลับทรยศเนรคุณ"

พลางเกร็งลมปราณติดตามไป แต่เท้าซ้ายของเขาถูกโต๊ะเทียนอิ้งทำร้ายต้องเดินกะโผลกกะเผลก วิชาตัวเบาหลงเหลือเพียงห้าส่วน เห็นเซียวตงหุยและพวกทั้งสามหลบหนีไปยังเขาร้างด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ตัวเองไม่สามารถติดตามทัน แต่หวนนึกถึงดาบอวงเอียตอขาดไปเล่มหนึ่ง ไม่อาจเป็นเป็ดอวงเอีย ดังนั้นกัดฟันติดตามไปโดยไม่ลดละ

อ้วงก่วงน้ำวิ่งปราดเป็นระยะหางยี่สิบกว่าลี้ ภูมิประเทศยิ่งมายิ่งเปลี่ยวร้าง พอขึ้นสู่สันเขาลูกหนึ่ง สอดส่ายสายตามอง เห็นด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือห่างไปสี่ห้าลี้ ท่ามกลางเงาไม้บดบังปรากฏมุมกำแพงโผล่พ้นออกมา คล้ายเป็นศาลเจ้าเล็ก ๆ หลังหนึ่ง ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'คนทั้งสามไม่มีที่ซ่อนตัวอื่นอีก คงอยู่ในศาลเจ้าหลังนั้น'

ดังนั้นหักลำต้นไม้ต้นหนึ่งใช้ต่างไม้เท้าช่วยพยุงกาย วิ่งปราดตรงไป พอเร่งรุดเข้าใกล้ เห็นบนป้ายขวางจารึกข้อความ "จี่เต็กอำ" (อารามไผ่ม่วง) ที่แท้เป็นอารามนางชีหลังหนึ่ง อ้วงก่วงน้ำเดินเข้าอาราม เห็นภายในโบสถ์ยืนไว้ด้วยแม่ชีชราแต่งกายเรียบร้อย เค้าใบหน้าเมตตาการุณย์นางหนึ่ง ดังนั้นแสดงความคารวะกล่าวว่า

"ซือไถ่ (คำยกย่องแม่ชี) เชิญเถอะ ใช่มีโกวเนี้ยเสื้อครามนางหนึ่งมาสู่อารามท่านหรือไม่?"

แม่ชีชรานั้นตอบว่า

"อารามเราตั้งอยู่ในทำเลเปลี่ยวร้าง หามีประสกสีการุคมาไม่"

อ้วงก่วงน้ำไม่ยอมเชื่อกล่าวว่า

"ซือไถ่ไม่ต้องปิดบังอำพลาง..."

ไม่ทันขาดคำ นอกประตูบันกิดเสียงดัก ๆ ของไม้เท้าเหล็กกระทบพื้น ที่แท้โต๊ะเทียนฮังติดตามมาถึงแล้ว

อ้วงก่วงน้ำใจหายวาบ รีบกล่าวว่า

"ซือไถ่โปรดสร้างบุญกุศล ข้าพเจ้ามีศัตรูสืบเสาะมา ขออย่าได้บอกว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นี่"

ไม่รอให้แม่ชีชรานั้นตอบคำก็เตลิดเข้าตึกหลังเห็นห้องข้างขวามือมีตึกพระเล็ก ๆ หลังหนึ่ง พอผลักประตูเข้าไป พบว่าประดิษฐานรูปปั้นเจ้าแม่กวนอิม ดังนั้นไม่ขบคิดมากความ กระโดดขึ้นบนแท่นบูชา เลิกผ้าม่านซ่อนตัวอยู่หลังรูปปั้น

มิคาดหลังรูปปั้นเจ้าแม่กวนอิมมีคนซ่อนตัวอยู่ก่อน คือเซียวตงหุยนั่นเอง นางคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้มมองดูอ้วงก่วงน้ำแวบหนึ่งกล่าวว่า

"นับว่าท่านเก่งกล้าสามารถ สืบเสาะถึงที่นี้ รับดาบคืนไปเถอะ"

พลางยื่นส่งดาบสั้นมา ที่ด้านหลังกลับบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"อย่าได้มอบแก่มัน หากจะลงมือ พวกเราสามคนต่อยตีมันคนเดียว"

ที่แท้ลิ้มเจ๊กเส้งกับยิ่มปวยอี้สองสามีภรรยานำทารกหลบซ่อนตัวอยู่ที่นี่เช่นกัน อ้วงก่วงน้ำยามนี้เพียงคิดหนีเอาชีวิตรอด ไม่มีเวลาทวงถามดาบกลับคืน กล่าวเบา ๆ ว่า

"อย่าได้ส่งเสียง เฒ่าตาบอดนั้นติดตามมาถึงแล้ว"

เซียวตงหุยใจหายวาบ กล่าวว่า

"มันมิใช่ถูกพิษของท่านหรือ?"

"พิษเป็นของปลอม"

เซียวตงหุยยังคิดถามต่อก็ได้ยินซุ่มเสียงโต๊ะเทียนฮังตะคอกถามว่า

"ข้างเคียงไม่มีบ้านเรือน คนไม่อยู่ที่นี้จะอยู่ที่ใด?"

แม่ชีชรานั้นกล่าวว่า

"ประสกลองค้นหาต่อไป คาดว่าคงผ่านเลยไปแล้ว"

โต๊ะเทียนฮังกล่าวว่า

"ตกลง เราวางกำลังอยู่รอบข้าง ไม่กลัวเด็กน้อยนั้นหลบหนีถึงสุดขอบฟ้า หากหาไม่พบค่อยกลับมาคิดบัญชีกับท่าน ระวังเราจะจุดไฟเผาอารามโสโครกหลังนี้"

ลิ้มเจ็กเล้งกับยิ่มปวยอี้รับฟังจนบันดาลโทสะ ขณะจะตีฝีปากตอบไม่ทันอ้าปากขึ้นอ้วงก่วงน้ำกับเซียวตงหุยพากันจี้นิ้วออก แยกย้ายจี้จุดของคนทั้งสองไว้ไม่ให้ส่งเสียงได้

โต๊ะเทียนฮังเดินเข้าสู่เขตตึกหลัง หยุดยั้งอยู่ครู่หนึ่ง คาดว่าเหลียวซ้ายแลขวามองหาร่องรอยผู้คน ได้ยินมันพึมพำต่ำทอ จากนั้นเป็นเสียงไม้เท้าเหล็กกระทบพื้น คนหมุนตัวออกจากอารามไป

ที่แท้โต๊ะเทียนฮังถูกหมึกคำป้ายใส่หลังมือยามอกสั่นขวัญแขวนรีบไปชะล้างที่ริมลำธาร คราบหมึกก็จางหายไป มันยังไม่วางใจ ขัดถูอย่างไม่คิดชีวิต จนผิวหนังหลุดลอก ปวดแปลบปลาบขึ้นมาจริง ๆ สร้างความตื่นตระหนกยิ่งกว่าเดิมตะลึงลานอยู่เนิ่นนานไม่เห็นมีอาการผิดปกติใด ค่อยทราบว่าหลงกล ดังนั้นไล่ติดตามมา มันแม้มีตัวเบาสูงเยี่ยมโลดแล่นดุจเหินบิน แต่เพราะเสียเวลาเช่นนี้ ถูกอ้วงก่วงน้ำและพวกซ่อนตัวในอารามไล่ม่วง

อ้วงก่วงน้ำกับเซียวตงหุยรอจนมันจากไปไกลค่อยคลายจุดให้ลิ้มเจ็กเส้งและยิ่มปวยอี้สองสามีภรรยา กระโดดลงจากหลังเจ้าแม่กวนอิม คนทั้งสี่หวนนึกถึงคำพูดของโต๊ะเทียนฮังพากันขมวดคิ้ว คนผู้นี้มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม หลังจากติดตามไปหลายสิบลี้ไม่พบเห็นร่องรอยผู้คน คงต้องย้อนกลับมา รอบข้างปราศจากบ้านเรือน ไม่มีที่ให้ซ่อนตัว ติดสู้ก็สู้ไม่ได้ คิดหนีก็หนีไม่รอด หรือจะรามือรอความตาย?"

อ้วงก่วงน้ำกับเซียวตงหุยหันหน้าเข้าหากัน ครุ่นคิดหาแผนการเอาตัวรอด ลิ้มเจ็กเส้งพลันต่าทอว่า

"ล้วนเป็นนางโสโครกท่านไม่ดี หากพวกเราฝึกปรือยูชีตอฮวบ (เพลงดาบสามีภรรยา) สำเร็จ ทั้งสองคนผนึกกำลัง ไยต้องเกรงกลัวเฒ่าตาบอดนั้น?"

ยิ่มปวยอี้สวนคำว่า

"ฝึกปรือเพลงดาบสามีภรรยาไม่สำเร็จ ที่แท้เป็นท่านไม่ดี หรือว่าเราไม่ดี หลวงจีนชรานั้นให้ท่านอ่อนข้อแก่เราชัด ๆ เมื่อถึงเวลาฝึกปรือท่านไฉนเอาแต่ใจตัวเอง?"

ทั้งสองทุ่มเถียงกันอีกครา อ้วงก่วงน้ำได้ยินหัวข้อของพวกมันไม่พ้นจากเพลงดาบสามีภรรยา ดังนั้นกล่าวว่า

"พวกเราทั้งสี่บวกกับทารกพวกท่าน ยังมีแม่ชีชรานั้นกำลังจะประสบเภทภัยกล้ำกราย ขอเพียงเฒ่าตาบอดนั้นกลับมา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจมีชีวิตรอดได้ พวกท่านยังทุ่มเถียงอันใด เพลงดาบสามีภรรยาเป็นเรื่องราวใด?"

ลิ้มเจ็กเส้งสองสามีภรรยาทั้งบอกกล่าวทั้งวิวาทครึ่งค่อนวันค่อยบอกกล่าวเข้าใจ ที่แท้เมื่อสามปีก่อนทั้งสองแต่งงานอยู่กินไม่นานก็เกิดมีปากเสียงวิวาทต่อยตีกัน ประจวบพบพานหลวงจีนชราผู้หนึ่ง ท่านไม่อาจทนดูได้

จึงถ่ายทอดเพลงดาบแก่มันสองสามีภรรยาชุดหนึ่ง

เพลงดาบที่ถ่ายทอดแก่ลิ้มเจ็กเล้งกับที่ถ่ายทอดแก่อิ้มปวยอี้ล้วนผิดแผกแตกต่าง ให้ทั้งสองฝึกซ้อมจนช่ำชองชำนาญ เพื่อรับมือศัตรูด้วยกัน เพลงดาบแกร่งกร้าวอ่อนหยุ่น ผสานสอดคล้องอย่างกลมกลืน คนหนึ่งรุกอีกคนหนึ่งถอย คนหนึ่งจู่โจมอีกคนหนึ่งตั้งรับ

หลวงจีนชรานั้นอธิบายว่า "หากใช้เพลงดาบนี้ออกท่องยุทธจักรด้วยกัน ไม่ว่าศัตรูมีฝีมือกล้าแข็งปานใด ล้วนไม่อาจทำอย่างไรพวกเจ้าสองสามีภรรยา แต่หากใช้เพลงดาบนี้ตามลำพัง หามีประโยชน์แม้แต่น้อยไม่"

จิตเจตนาของท่าน เพราะกริ่งเกรงสามีภรรยาคู่นี้ทุ่มเถียงแตกหักในที่สุดแยกทางกัน ดังนั้นให้ทั้งสองฝึกปรือเพลงดาบพิสดารชุดนี้ เพื่อที่มันสองสามีภรรยาจะได้อยู่ร่วมกันตลอดไป

เพลงดาบชุดนี้บัญญัติโดยสามีภรรยาที่รักใคร่กลมเกลียวคู่หนึ่ง ทั้งสองไม่เคยแยกจากกัน ผูกหัวใจเป็นดวงเดียว เมื่อใช้ดาบคู่ออกก็ช่วยเหลือเกื้อกูลกันและกัน มิคาดลิ้มเจ็กเล้งกับอิ้มปวยอี้มีนิสัยหุนหันวู่วาม มาตรว่าเรียนรู้เพลงดาบของตัวเอง แต่แทนที่จะช่วยเหลือเกื้อกูลกันกลับลงมือต่อสู้กันเอง

อ้วงก่วงน้ำพอฟังจบต้องฉุกใจคิด กล่าวกับเซียวตงหุยว่า

"โกวเนี้ย ข้าพเจ้ามีวาจาที่อุกอาจประโยคหนึ่ง ความจริงไม่สมควรกล่าว เพียงแต่สถานการณ์คับขัน ทุกผู้คนล้วนตกอยู่ในห้วงอันตราย..."

เซียวตงหุยสอดคำขึ้น

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากับท่านฝึกปรือเพลงดาบสามี..."

เอ่ยถึงตอนนี้ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงฉาน อ้วงก่วงน้ำส่งเสียงดังอึมม์ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่กล้ามีความคิดล่วงเกิน หากแต่...หากแต่..."

เซียวตงหุยไม่กล่าวมากความ กล่าวกับยิ่มปวยอี๋ว่า

"ตั่วซือ โปรดชี้แนะแก่ข้าพเจ้า หากข้าพเจ้ากับเขา...ล้วนเรียนรู้สามารถรับมือเฒ่าดาบอดนั้นก็จะช่วยชีวิตทุกผู้คนได้"

ยิ่มปวยอี๋กล่าวว่า

"เพลงดาบชุดนี้เรียนรู้ยากเย็นยิ่ง ไม่อาจฝึกปรือสำเร็จในชั่วครู่ชั่วยาม"

เซียวตงหุยกล่าวว่า

"เรียนรู้มากน้อยเท่าใดถือว่าเท่านั้น ย่อมยังประเสริฐเลิศกว่ารอคอยความตายในที่นี้"

ยิ่มปวยอี๋กล่าวว่า

"ตกลง เราถ่ายทอดแก่เจ้า"

มันสองสามีภรรยาแยกย้ายถ่ายทอดเคล็ดวิชาร่ายรำเพลงดาบให้ทีละท่า ล้วงก่วงน้ำกับเซียวตงหุยต่างฝ่ายต่างชมดูจดจำใส่ใจไว้ หนุ่มสาวทั้งสองแม้มีฝีมือมิใช่ชั่วแต่เพลงดาบสามีภรรยาชุดนี้สลับซับซ้อนยิ่ง ยามกะทันหันไม่อาจจดจำมากมายนัก

ลิ้มเง็กเล้งสองสามีภรรยาถ่ายทอดไม่กี่กระบวนท่าก็ทุ่มเถียงกันหลายประโยค คนทั้งสี่ฝ่ายหนึ่งถ่ายทอด ฝ่ายหนึ่งร่ำเรียน เพิ่งถ่ายทอดถึงท่าที่สิบสองที่นอกประตูพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"โจรน้อย คิดหลบซ่อนอยู่ที่ใด?"

เงาคนถลันวูบ โต๊ะเทียนฮังมือถือไม้เท้าเหล็กบุกเข้าห้องพระมา

ลิ้มเง็กเล้งเห็นมันย้อนกลับมา แทนที่จะตื่นตระหนก กลับบันดาลโทสะ ตวาดว่า

"เพลงดาบของพวกเรายังถ่ายทอดไม่จบสิ้น ท่านก็มาแล้ว ไม่อาจรอ

โปรดอย่านำไปขาย

คอยอีกชั่วครู่ชั่วยามหรือ?"

พลางตวัดดาบพันเส่มัน โต๊ะเทียนฮังยกไม้เท้าเหล็กขึ้นต้าน ยิ้มป

อี่กีฐโจมมาจากด้านขวา ลิ้มเง็กเส้งร้องว่า

"ใช้เพลงดาบสามีภรรยา"

มันคิดแสดงฝีมือต่อหน้าอ้วงก่วงน้ำกับเซียวตงหุย พันดาบเฉียง

ใส่ข้างเอวโต๊ะเทียนฮัง

ยามนี้ยิ้มปวยอี่สมควรร่ายรำเป็นบุปผาดาบคุ้มกันสามี มิคาดนา

รีบร้อนเอาชัย ไม่ใช้กระบวนท่าแรก กีใช้กระบวนท่าที่สองชิงฐโจมกลั

กลายเป็นดาบคู่รุกพร้อมเพรียง

โต๊ะเทียนฮังเห็นเพลงดาบของฝ่ายตรงข้ามเผยช่องโหว่ ก็ใช้ไ

เท้าเหล็กด้วยท่าเทาเทียนอั่วยิก (ขโมยฟ้าเปลี่ยนอาทิตย์) ปัดป้ายสองดาบ

ยื่นนิ้วข้างซ้ายออกจากใต้ไม้เท้า แยกย้ายจี้สกัดจุดลิ้มเง็กเส้งสองสามีภรรย

ไว้ ทั้งสองหากไม่ใช้เพลงดาบสามีภรรยา ยังยืนหยัดได้ชั่วขณะ แต่พอใ

ออกเนื่องด้วยประสานผิดพลาด เพียงกระบวนท่าเดียวก็ถูกสยบไว้

ลิ้มเง็กเส้งเดือดดาลเป็นการใหญ่ แผดด่าว่า

"นางโสโครก นี่เป็นกระบวนท่าแรก ท่านสมควรร่ายรำบุปผาดาบ

คุ้มกันสีข้างของเราจึงถูกต้อง"

ยิ้มปวยอี่กระชากเสียงว่า

"ท่านใฉนไม่ใช้ท่าที่สองตามเรา ต้องให้เราคล้อยตามท่านให้จงได้?"

ทั้งสองยกดาบค้างอยู่กลางอากาศ ยังทุ่มเถียงด่าทอไม่หยุดยั้ง

อ้วงก่วงน้ำทราบว่าวันนี้ยากเอาตัวรอดได้ ดังนั้นกล่าวเบา ๆ ว่า

"เซียวโกวเนี้ยท่านรีบหนี ปล่อยให้ข้าพเจ้าพัวพันมันไว้"

เซียวตงหุยคิดไม่ถึงว่ามันมีคุณธรรมผู้กล้าถึงเพียงนี้ รู้สึกทรวงอก

ร้อนวูบ กล่าวว่า

"ไม่ พวกเรามนึกกำลังต่อสู้กับมัน"

อ้วงก่วงน้ำกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ท่านฟังวาจาข้าพเจ้า รีบไป วันนี้หากข้าพเจ้าหนีเอาชีวิตรอดได้ ต่อพบกับโกวเนี้ยใหม่"

เซียวตงหุยกล่าวว่า

"ไม่ได้..."

ไม่ทันขาดคำ โต๊ะเทียนฮังก็ควงไม้เท้าเหล็กสะอึกเข้ามา

อ้วงก่วงน้ำฟันดาบออกดังขวับ เซียวตงหุยเห็นดาบของเขานี้เผยช่องโหว่ที่ไหล่ซ้าย ไม่รอให้โต๊ะเทียนฮังจู่โจมใส่ ชิงร่ายรำดาบคุ้มครองหัวไหล่ของเขาไว้

ก่อนหน้านี้หนุ่มสาวทั้งสองไม่ได้ทำการฝึกซ้อม เพียงแต่คนหนึ่งต้องการให้อีกฝ่ายหนึ่งหลบหนีไปก่อน อีกคนหนึ่งต้องการรั้งอยู่เป็นเพื่อนทั้งสองฝ่ายล้วนบังเกิดคุณธรรมธัมมะขึ้น พอสู้ศัตรูก็ช่วยเหลือเกื้อกูลกันโดยปริยาย ติ้มเง็กเล้งเห็นถนัดชัดตา ร้องว่า

"ประเสริฐ นึ่งเหมานึ่งใช้งูบ้วนฮก (สตรีสะคราญบุรุษสุดสำอาง) กระบวนท่าแรกของเพลงดาบสามีภรรยาใช้ได้วิเศษแท้"

อ้วงก่วงน้ำกับเซียวตงหุยล้วนหน้าแดงวูบ คิดไม่ถึงว่ายามร้อนรุ่มใช้เพลงดาบที่เพิ่งร่ำเรียนกลับผสานสอดคล้องอย่างกลมกลืน โต๊ะเทียนฮังขวางไม้เท้าเหล็กหมายหวดใส่ ยิ่มปวยอี่พลันร้องว่า

"ท่าที่สอง เทียนกาเอี่ยมจืออุ้ยก่วงซก (ฟ้าประทานเฉิดโฉมเป็นคู่ครอง)"

เซียวตงหุยปฏิบัติตามชิงจู่โจม อ้วงก่วงน้ำขวางดาบอารักขา โดยสภาวะโต๊ะเทียนฮังไม่สามารถรับแทนการรุก ได้แต่ถอยกายไปหนึ่งก้าว ติ้มเง็กเล้งรีบร้องว่า

"ท่าที่สามเซ็งฮวงอึ้ง ป่วยเหียเอี้ยวไท้ (ลมเฉื่อยฉิวชักนำสู่แท่นหยก)"

อ้วงก่วงน้ำกับเซียงตงหุยร่ายรำดาบคู่โดยพร้อมเพรียง บังเกิดเป็นเสียงดัง ยิ้มปวยอี่ร้องว่า

"เม่งง้วยเจี่ยจึงเซ้งกิมอก (จันทร์ฉายแสงส่องต้องเคหาสน์ทอง)"

อ้วงก่วงน้ำกับเซียวตงหุยสบตายิ้มให้แก่กัน ประกายดาบคล้ายแสงจันทร์ส่องต้องใบหน้าผุดผาด กลับดุกดามโต๊ะเทียนฮังถอยกายไปอีกหนึ่งก้าว

ได้ยินลิ้มเง็กเล้งกับอิ่มปวยอี่ผลัดกันร้องบอกกระบวนท่าโดยไม่หยุดยั้งว่า

"ดอกวงเอียงเอี่ยม ขงเชียะพึ้ง (ประกายดาบขับเน้นฉากนกยูง)"

"อี้กักซีล้อ ต่อเคียวบ้า (ผูกสร้างรังรักใต้ต้นไม้ใหญ่)"

"เอ็งฮังบ้อซัง ฮวงลิ้วไช่ (ผู้กล้าไร้ต่อต้านเขยสำราญ)"

"เตียกซี่ตั้งบั้งเยี้ยงฮวยเจ็ก (เคียงข้างเข้าหอห้องจุดเทียนแดง)"

"เพ็กเซียวเซียลี้ซังหงเม้ง (เสียงขลุ่ยคลอหงสาบินเคียงคู่)"

"กิมเชี้ยวอู่นี่งง้วนยู่เง็ก (โฉมตรูรูปโฉมประดุจหยก)"

"ไซยกิมเจ็กเค็กเค่งเลี้ยงเซียว (คืนวิวาห์มีค่าดั่งทองคำ)"

"เจียมตัวนนั้งกัง บ้อเสียงฮก (ครองคู่สุขล้ำในปฐพี)"

ร้องบอกถึงตอนนี้เพลงดาบสามีภรรยาทั้งสิบสองท่าใช้ออกหมดสิ้น ยังมีอีกหกสิบกระบวนท่า อ้วงก่วงน้ำกับเซียวตงหุยยังไม่ได้ร่ำเรียนอ้วงก่วงน้ำร้องว่า

"ทบทวนใช้ใหม่"

พลางฟันดาบออก เป็นกระบวนท่าแรกสตรีสะคราญบุรุษสุดสำอางอีกครา

ตอนแรกหนุ่มสาวทั้งสองใช้เพลงดาบสามีภรรยาทั้งสิบสองท่า ยัง

ผสานไม่สอดคล้อง โต๊ะเทียนฮังก็มือไม้ปั่นป่วนยากที่จะปิดป้องอยู่แล้ว ยามนี้ทบทวนใช้ใหม่ คนทั้งสองมีกระแสจิตสัมพันธ์ หวนนึกถึงทุกกระบวนท่าในเพลงดาบสามีภรรยา ล้วนมีชื่อชวนวาบหวามถึงกับทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี บวกกับใช้ออกด้วยดาบคู่อวงเอียดอ ยิ่งเสริมอานุภาพกว่าเดิม

เมื่อถึงท่าที่เก้า เสียงขลุ่ยคลอหงสาบินเคียงคู่ ดาบคู่คล้ายหงสาบินร่อน โฉบเฉี่ยวอย่างแคล่วคล่อง โต๊ะเทียนฮังไหนเลยปิดป้องต้านรับได้ ฉุทานดังอาคำหนึ่ง หัวไหล่ถูกดาบฟันใส่ โลหิตสาดกระจาย มันสำนึกตัวว่ายากต้านทานรับได้ หากสู้สืบไปคงต้องทิ้งชีวิตขรายอยู่ในอารามนางชี รีบยกไม้เท้าปัดสกัดลอยตัวข้ามกำแพงล้อมหลบหนีจากไป

อ้วงก่วงน้ำกับเซียวตงหุยสบตากัน ในใจบังเกิดจิตปฏิพัทธ์ ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี พลันได้ยินลิ้มเง็กเส้งร้องว่า

"วิเศษแท้ สตรีสะคราญบุรุษลำอาง"

มันความจริงชมเชยเพลงดาบสามีภรรยาของตัวเอง เซียวตงหุยกลับอับอายจนหน้าแดงฉาน ก้มศีรษะวิ่งปราดออกจากอารามนางชี

อ้วงก่วงน้ำติดตามออกจากประตูอาราม เห็นเงาหลังของเซียวตงหุยเคลื่อนไหวที่ริมดงหลิววูบหนึ่ง จากนั้นหายวับที่ด้านหลังพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า

"เซียงกง"

อ้วงก่วงน้ำเหลียวหน้าไปเห็นเด็กรับใช้ของตนยืนอยู่ด้านหลังอย่างยิ้มแย้ม เปิดตะกร้าหนังสือเผยเห็นทารกชายคนหนึ่งนอนหลับอยู่ ที่แท้เป็นบุตรชายของลิ้มเง็กเส้งสองสามีภรรยา หนังสือหนังหาในตะกร้าเปียกชุ่มไปแถบหนึ่ง สมควรบอกว่า "ในตำรามีปัสสาวะทารก" แล้ว

วันที่สิบเดือนสาม เป็นวันเกิดปีที่ห้าสิบของวีรบุรุษจิ่นเอี้ยงเซียวปั้วฮั้ว

ตึกตระกูลเซียวมีแขกเหรื่อมาล้นหลาม ชุมนุมผู้กล้าคับคั่ง เซียวปั้วฮั้วในอาภรณ์ชุดยาวต้อนรับขับสู้ชาวยุทธจักรที่มาอวยพรในห้องโถงใหญ่ มีทั้งผู้กล้าบนเส้นทางสัมมาชีพ อาคันตุกะห้าวหาญฝ่ายสัมมาชีพ ผู้อาวุโสสูงศักดิ์ ตลอดจนอัจฉริยะรุ่นหลัง ยังมีอีกมากหลายที่เป็นแขกแปลกหน้าซึ่งเซียวปั้วฮั้วไม่รู้จัก

ที่ตึกหลัง ภรรยาทั้งสองของเซียวปั้วฮั้ว ซึ่งประกอบด้วยอ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยิน ตลอดจนเซียวตงหุย ล้วนปลาบปลื้มปีติ สวมเสื้อผ้าใหม่เอี่ยมสดใส

ฮูหยินทั้งสองช่วยกันจัดของขวัญวันเกิด ซึ่งทยอยส่งเข้ามาไม่ขาดสาย เซียวตงหุยนั่งหันหน้าหากระจก เสียบดอกไม้กับมุ่นมวยผม ทันใดใบหน้าในกระจกแดงซ่านขึ้นมา เอื้อนเบา ๆ ว่า

"ลมเฉื่อยฉิวชักนำสู่แท่นหยก จันทร์ฉายแสงส่องต้องเคหาสน์ทอง"

อ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยินสบตากันวูบ ล้วนครุ่นคิดขึ้น

'ทารกหญิงนี้นับแต่ช่วงชิงดาบอวงเอียตอเล่มนั้นกลับบ้าน บัดเดี๋ยวปีติ บัดเดี๋ยวหม่นหมอง มีความในใจเปี่ยมล้น ปีนี้นางอายุยี่สิบปี คาดว่าคงพบพานชายหนุ่มที่พึงตาต้องใจคนหนึ่ง'

เอี้ยฮูหยินเห็นนางเสียบดอกไม้ไม่สนใจ พลันพบว่าบนมุ่นมวยผมของนางขาดสิ่งของหนึ่ง ต้องถามว่า

"หุยยี้ ปิ่นทองที่ตั้วมา (มารดาใหญ่) ให้กับเจ้าเล่า?"

เซียวตงหุยหัวร่อคิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามอบต่อผู้อื่นแล้ว"

อ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยินสบตากันอีกครา ครุ่นคิดขึ้น

'นับว่าคาดการณ์ไม่ผิด ทารกหญิงนี้แม้แต่ของหมั้นหมายก็มอบต่อ

ซูฟั่น

เอี้ยฮูหยินซักถามว่า

"มอบต่อผู้ใด?"

เซียวตงหุยหัวร่องอหาย กล่าวว่า

"เขาหรือ วันนี้คงมาอวยพรวันเกิดของบิดา ผู้อื่นมีชื่อระบือลือลั่น"

เอี้ยฮูหยินยังติดถามต่อ สตรีรับใช้เตียมาก็ยกกล่องแพรใบหนึ่งเดินเข้ามา กล่าวว่า

"ของขวัญวันเกิดชิ้นนี้ประหลาดพิกลยิ่ง ไฉนมอบปิ่นทองอันหนึ่งแก่เล่าเอี้ย (นายผู้เฒ่า)"

อ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยินเดินเข้าไปชมดู เห็นวัตถุภายในกล่องเปล่งประกายมุกนวลใย กลับเป็นปิ่นทองประดับมุกของเซียวตงหุยอันนั้น เอี้ยฮูหยินเหลียวหน้าไปเห็นบุตรียิ้มระรื่นแจ่มใส รีบถามว่า

"คนส่งของขวัญมาเล่า?"

เตียมาตอบว่า

"กำลังสนทนากับเล่าเอี้ยในห้องโถง"

อ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยินต้องการดูว่าที่แท้เป็นบุคคลชนชั้นใดกลับสร้างความหลงใหลแก่บุตรีถึงเพียงนี้ พากันผงกศีรษะให้แก่กัน เดินถึงหลังฉากกั้นของห้องโถงใหญ่ ได้ยินคนผู้หนึ่งตะกุกตะกักว่า

"ผู้ต่ำต้อยเรียกว่าก่ายเจ็กเม้ง ฉายาแปดก้าวไล่แมลงเหนือมือสังหารวางซู่ เหยียบหิมะไร้รอย เท้าเดียวเหินเหนือน้ำ ฉมวกคู่คลุมเจ็ดมณฑลพร้อมด้วยพี่น้องทั้งสามเดินทางมาอวยพรวันเกิดของเซียวเล่าเอ็งฮั้ง"

ฮูหยินทั้งสองลอบชะโงกศีรษะมอง เห็นคนผู้นี้ร่างผอมเล็ก ปลายคางแหลมเสี้ยม ที่ข้างกายยังนั่งไว้ด้วยคนสารรูปประหลาดพิกลสามคนกลับเป็นสี่ผู้กล้าเขาไห่จักเอง

อ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยินสงสัยใจยิ่ง หรือบุตรีพึงตาต้องใจคนผอมเล็กนี้ พวกนางทราบว่าคนไม่อาจวัดคำนวณด้วยรูปโฉม คนผู้นี้มีฉายากระเดื่องดัง สมควรมีวิทยายุทธ์เลิศล้ำ เมื่อนับเป็น "ผู้กล้า" ก็ต้องมีนิสัยใจคอดีเลิศ

ในเสียงมโหรีปรากฏบุรุษสตรีอีกสามคนเดินเข้าห้องโถง น้อมคำนับต่อเซียวปั่วอั้ว ชายหนุ่มนักศึกษาผู้หนึ่งกล่าวเสียงกังวานว่า

"ผู้เยาว์ลิ้มเง็กเล้ง ยิมปวยอี๋ อ้วงก่วงน้ำ ขออำนวยพรให้ผู้อาวุโสแซ่เซียวมีวาสนาล้นเหลือดุจทะเลตังไฮ้ อายุขัยมั่นคงดั่งภูเขาน่ำซัวที่นี่มีของขวัญสิ่งหนึ่งขอผู้อาวุโสโปรดรับไว้"

พลางประคองส่งกล่องยาวที่เปิดฝาออกใบหนึ่งให้ เซียวปั่วอั้วบอกขอบใจ รับมาชมดู เห็นเป็นดาบยาวเล่มหนึ่ง ต้องงงงันวูบ ร้องโพล่งว่า

"ดาบอวงเอียตอ!"

ในสวนหลังของตึกตระกูลเซียว ลิ้มเง็กเล้งถ่ายทอดเพลงดาบแก่อ้วงก่วงน้ำ ยิ่มปวยอี๋ถ่ายทอดเพลงดาบแก่เซียวตงหุยใช้เวลากว่าครึ่งวันค่อยถ่ายทอดเพลงดาบที่หลงเหลือหกสิบท่าให้จนหมดสิ้น

อ้วงก่วงน้ำกับเซียวตงหุยท่องจำขึ้นใจ แต่หากให้ทั้งสองตั้งอกตั้งใจฝึกปรือ เกรงว่าไม่ง่ายนัก ทั้งนี้เพราะเซียวปั่วอั้วหลังจากสอบถามรายละเอียดที่ได้รับดาบอวงเอียตอ ก็หารือกับฮูหยินทั้งสอง ตกลงใจยกบุตรีให้กับอ้วงก่วงน้ำ กำหนดประกาศในคืนนี้ จัดแจงหมั้นหมายให้กับทั้งสองในงานวันเกิด

หนุ่มสาวทั้งสองอิ่มเอมเปรมใจ หากมิใช่ทราบว่าเพลงดาบชุดนี้

ตานุภาพไพศาล ยามนี้คงไม่มีกะใจฝึกปรือ อีกประการหากมิใช่ผู้ฝึกปรือวิชาผู้ไม่ถือสากฎเกณฑ์คร่ำครึ คู่หมั้นหมายยังมีข้อห้าม ไม่สมควรอยู่ร่วมกันในลักษณะนี้

ประกายดาบขับเน้นฉากนกยูง ผูกสร้างรังรักใต้ต้นไม้ใหญ่ เสียงคู่คลอหงสาบินเคียงคู่ โฉมตรูมีรูปโฉมประดุจหยก...เพียงชื่อกระบวนท่าดาบก็ชวนให้วาบหวามใจ

ลิ้มเจ็กเล้งกับยิ่มปวยอี๋หลังจากถ่ายทอดเสร็จสิ้น ก็ปล่อยให้คู่หมั้นหมายฝึกซ้อมเพลงดาบเอง สองสามีภรรยารับศิษย์เช่นนี้คู่หนึ่ง ในใจก็ปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง

สี่ผู้กล้าเขาไท้จักอยู่ด้านข้าง ชมดูทั้งสองฝึกซ้อมเพลงดาบ เซียวเตี๋ยวจื้อกับก่ายเจ็กเม้งเอาแต่วิพากษ์วิจารณ์ บอกว่ากระบวนท่านี้มีจุดอ่อนกระบวนท่านั้นมีข้อบกพร่อง ลิ้มเจ็กเล้งรับฟังจนขุ่นเคืองใจปาดหยาดเหงื่อบนใบหน้า กล่าวว่า

"ก่ายเฮีย เราสองสามีภรรยาอาศัยเพลงดาบชุดนี้เป็นของขวัญแต่งงานของอ้วงก่วงน้ำสองสามีภรรยา พวกท่านสี่ผู้กล้าเขาไท้จักตระเตรียมส่งมอบของขวัญใด?"

สี่ผู้กล้าเขาไท้จักนิ่งอึ้งอับจนถ้อยคำ ควรทราบว่าเอ่ยถึงการส่งมอบของขวัญ นับเป็นเรื่องที่สร้างความตะขิดตะขวงแก่พวกมันที่สุด ยิ่มปวยอี๋คิดล้อพวกมันเล่น จึงกล่าว

"ที่แม่น้ำอูนี้ฮ้อทางด้านนั้นมีคางคกทองเลือดเขียวชนิดหนึ่งผู้ฝึกปรือวิชาผู้ได้รับประทานตัวหนึ่ง สามารถเพิ่มพลังฝีมือสิบปี เพียงแต่ยากจะจับได้ ก่ายเฮียฉายาแปดก้าวไล่แมลง เท้าเดียวเหินเหนือน้ำไยไม่ไปจับมาสักหลายตัว มอบให้กับสามีภรรยาคู่ใหม่ ถือเป็นของขวัญอันล้ำค่า?"

ก่ายเจ็กเม้งยินดียิ่ง กล่าวว่า

"เป็นความจริง?"

ลิ้มเจ๊กเล้งกล่าวว่า

"พวกเราไหนเลยกล้าหลอกลวง น่าเสียดายวิชาตัวเบาของพวกเราสองสามีภรรยาใช้การไม่ได้ ทั้งไม่รู้จักวิชาทางน้ำ ไม่กล้าลงน้ำไปจับมา"

ก่ายเจ๊กเม้งกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"เอ่ยถึงตัวเบาและวิชาทางน้ำ กลับเป็นความสามารถเฉพาะตัวของเราผู้แซ่ก่าย ตั่วกอ ยี่กอ ซากอ พวกเราไปจับคางคกทองเลือดเขียวในบัดดล"

ยิ้มปวยอี่หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ก่ายเฮีย ท่านยังไม่ทราบ คางคกทองเลือดเขียวต้องรอถึงยามเที่ยงคืนค่อยออกจากถ้ำมาดูประกายจันทร์ กลางวันแสก ๆ ไหนเลยจับได้?"

ก่ายเจ๊กเม้งกล่าวกลบเกลื่อนว่า

"ใช่แล้ว เราความจริงทราบ แต่ยามกะทันหันลืมเลือนไป หากลางวันแสก ๆ ก็จับได้ ยังมีอันใดน่าประหลาด?"

ในห้องโถงใหญ่จุดเทียนไขแดงโชติช่วง บนม้วนผ้าแพรที่แขวนอยู่กลางห้องติดอักษรสีทองขนาดใหญ่เป็นคำ "ซิ่ว" (อายุวัฒนะ)

ยามนี้แขกเหรื่ออวยพรวันเกิดเสร็จสิ้น เจ้าภาพเซียวบั๋วฮั้วยกมือลูบเคราขาวอย่างยิ้มแย้ม ประกาศข่าวดีว่า บุตรีโทนเซียวตงหุยจะหมั้นหมายกับวีรบุรุษหนุ่มอ้วงก่วงน้ำ ขอให้ญาติสนิทมิตรสหายหลังจากดื่มสุราวันเกิดเชิญดื่มสุรามงคลอีกจอกหนึ่ง

ในเสียงไห้ร้องด้วยความยินดีของแขกเหรื่อ อ้วงก่วงน้ำคุกเข่าลงบนพื้นพรมแดง กราบพบงักแป้งักบัอ (พ่อตาแม่ยาย)

เชียวบั่วฮั้วล้วงพัดหอมด้ามหนึ่งมอบให้เป็นของขวัญแรกพบหน้าอย่างยิ้มแย้ม อ้วงก่วงน้ำกราบขอบคุณรับมา อ้วงฮูหยินก็ล้วงแหวนหยกวงหนึ่งมอบให้ อ้วงก่วงน้ำกราบขอบคุณยื่นมือรับมา

ทันใด เสียงดิงเมื่อวงแหวนหยกร่วงหล่นลงกับพื้น อ้วงก่วงน้ำหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย เหม่อมองดูมือขวาของอ้วงฮูหยิน ที่แท้นิ้วก้อยข้างขวาของอ้วงฮูหยินมีนิ้วงอกออกมาอีกนิ้วหนึ่ง เขาคว้าจับมือซ้ายของอ้วงฮูหยิน เห็นบนนิ้วก้อยก็มีนิ้วงอกออกมาอีกนิ้วหนึ่ง ต้องกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"งัก...งักบัอตั่วนั้ง (ท่านแม่ยาย) ท่าน...ท่านรู้จักของนี้หรือไม่?"

พลางล้วงสิงโตมรกตบนสร้อยทองที่คล้องคอตัวเองออกมาแสดงต่อนางอ้วงฮูหยินคว้าสิงโตมรกตไว้สะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดไส่ร้องว่า

"เจ้า...เจ้าคือไซกัว?"

อ้วงก่วงน้ำรับคำว่า

"มารดา คือผู้บุตรเอง ข้าพเจ้าคิดถึงท่านนัก"

คนทั้งสองสวมกอดกัน เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา ทุกผู้คนในห้องโถงต่างสงบซุ่มเสียง มองดูฉากสองแม่ลูกพบกัน ทั้งตื้นตันใจ ทั้งปลื้มปีติและแฝงความตื่นเต้นสงสัยอยู่หลายส่วน ได้ยินอ้วงฮูหยินร่ำไห้รำพันว่า

"ไซกัวเอยไซกัว สิบแปดปีมานี้เจ้าอยู่ที่ใด เราไม่มีเวลาใดที่ไม่คิดถึงเจ้า"

อ้วงก่วงน้ำกล่าวว่า

"มารดา ข้าพเจ้าสืบเสาะไปทั่วสิบแปดมณฑลเที่ยวตามหาท่าน เข้าใจว่าในชีวิตนี้ไม่ได้พบหน้ามารดาอีกแล้ว"

เซียวตงหุยพอได้ยินอ้วงก่วงน้ำเรียกหาตั่วมาของนางเป็น "มารดา" ถึงกับส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง หัวงสมองบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ที่แท้เขาเป็นกอกอ (พี่ชาย) เรา...เขาเป็นกอกอเรา..."

ลิ้มเง็กเล้งกระซิบถามภรรยาว่า

"อ้วงก่วงน้ำไฉนกลับกลายเป็นบุตรชายของเซียวให้ได่ (ภรรยาคนแซ่เซียว) เราถูกก่อกวนจนเลอะเลือนแล้ว"

ยิ่มปวยอี่กล่าวว่า

"อ้วงก่วงน้ำมิใช่บอกว่าออกตามหามารดาหรอกหรือ มันยังไห วานพวกเราสืบหาให้กับมัน บอกว่ามารดามันมีนิ้วงอกออกมาอีกข้างละนิ้ว เซียวให้ได่ผู้นี้ก็จดจำมันไม่ออกหรือ?"

ลิ้มเง็กเล้งยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"มันไฉนแซ่อ้วง บิดามันกลับแซ่เซียว?"

"หน้าโง่ อ้วงก่วงน้ำบอกว่ามันพลัดพรากกับมารดาตั้งแต่อายุสามขวบ ทารกอายุสามขวบไหนเลยทราบว่าตัวเองแซ่อะไร ย่อมต้องตั้งแซ่ให้กับตัวเองแซ่หนึ่ง"

ลิ้มเง็กเล้งกล่าวอีกว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เซียวโกวเนี้ยเป็นม่วยจื้อ (น้องสาว) ของมัน เฮียม่วย ไหนเลยแต่งงานกันได้?"

"เมื่อเป็นเฮียม่วย ไหนเลยแต่งงานกันได้ นี่ใยมิใช่เป็นวาจาไร้สาระ?"

ลิ้มเง็กเล้งกระชากเสียงว่า

"เห้ย ท่านจึงกล่าววาจาไร้สาระ"

มันสองสามีภรรยายิ่งทุ่มเถียงยิ่งดัง เซียวตงหุยไม่อาจข่มกลั้นสืบไป ร้องไฮคำหนึ่ง ยกมือปิดหน้าวิ่งปราดออกไป

เซียวตงหุยจิตใจเลื่อนลอย รู้สึกเบื้องหน้าดำทะมึ่น ปราศจากความกระตือรือร้นในการมีชีวิตสืบไป พอวิ่งออกจากประตูใหญ่ก็วิ่งเตลิดวุ่นวาย พลันบังเกิดเสียงโครม หัวไหล่ปะทะชนถูกคนผู้หนึ่ง

นางร้องโอยคำหนึ่ง หวนนึกถึงนางมีวิทยายุทธ์ติดตัว เกรงว่าพุ่งชนผู้คนบาดเจ็บ ดังนั้นรีบยื่นมือประคอง พลันรู้สึกข้อมือตึงวูบ แขนซ้ายชาด้าน กลับถูกผู้คนคร่ากุมชีพจรข้อมือไว้

นางยามตื่นตระหนก รีบเงยหน้าขึ้น มือขวากราดฟาดออกตามสัญชาตญาณ คนผู้นั้นพลิกข้อมือคว้าจับกระชากแล้วคว้าวูบ คร่ากุมชีพจรข้อมือขวาของนางอีกข้างหนึ่ง ยามนี้นางก็เห็นชัดตาว่า คนเบื้องหน้าคือโต๊ะเทียนฮังเอง

โต๊ะเทียนฮังหัวร่อฮา ๆ ร้องสั่งว่า

"อุ้ยซิ่ง รับไว้ก่อนเล่มหนึ่ง"

หัวหน้าคุ้มกันภัยสัจจะบารมีจิวอุ้ยซิ่งสะอึกเข้ามาตามเสียง ปลดดาบสั้นเสียดคอซึ่งสะพายอยู่ข้างเอวเซียวตงหุยไป โต๊ะเทียนฮังกล่าวอีกว่า

"เซียวบั่วฮั้วมีชื่อเลื่องลือ งานวันเกิดในวันนี้ต้องชุมนุมยอดฝีมือคับคั่ง อุ้ยซิ่งเจ้ากล้าไปหยิบฉวยดาบยาวอวงตอเล่มนั้นหรือไม่?"

จิวอุ้ยซิ่งกล่าวว่า

"ศิษย์มีชื่อแป๊ะหนุนหลัง ต่อให้เป็นถ้ำเสือวังมังกรก็กล้าบุกฝ่าสักครา ในยุทธจักรมีคำว่าไว้ 'ถนนกว้างควบขับม้าเต็มที่ ต้นไม้ใหญ่มีกิ่งใบรกครึ้ม'"

คนผู้นี้ไม่ว่ากล่าววาจาหรือคิดอ่านในใจ ต้องยกอ้างคำพังเพยในยุทธจักรอยู่ร่ำไป

โต๊ะเทียนฮังแค่นเสียงดังเฮอะ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช้การไม่ได้ ต้องฉุดลากซือแป๊ะเข้าไปด้วย"

ในชีวิตมันทระนงถือดี ไม่เคยมีคู่มือเปรียบติด แต่หลังจากถูกอ้ว ก่วงน้ำกับเซียวตงหุยใช้เพลงดาบสามีภรรยาโค่นพ่ายแพ้ อดขลาดเขลา ได้ ยามนี้บังเอิญพบพานเซียวตงหุย หวนนึกถึงดาบคู่ของบุรุษ สตรีนี้ ร้ายกาจตัวเองเมื่อคร่ากุมไว้คนหนึ่ง คงเหลือเด็กน้อยอ้วงก่วงน้ำไม่เป็นที่ วิตก อย่าว่าแต่เซียวตงหุยตกอยู่ในเงื้อมมือตัวเอง ตระกูลเซียวต่อให้ พวกมากกว่านี้ก็ไม่กลัว เซียวบั่วฮั้วไม่ส่งมอบดาบยาวอ้วงตออออกมาแ โดยดี

ดังนั้นโต๊ะเทียนฮังคุมตัวเซียวตงหุย นัดหมายเจ้าหน้าที่กรมเมือ รวบรวมเหล่าเบียซือของสำนักคุ้มกันภัยสัจจะบารมี เร่งรุดถึงตึกตระกูลเซีย

เซียวบั่วฮั้วพอได้รับนามบัตรที่เขียนคำ"โต๊ะเทียนฮัง" ต้องใจสั่นสะท้า ร้องว่า

"รีบเชิญ"

ไม่นานให้หลัง เห็นโต๊ะเทียนฮังเดินเชิดหน้ายืดอกเข้าห้องโถ เซียวบั่วฮั้วสะอึกเข้ารับหน้า สายตายามกวาดมอง เห็นบุตรีถูกมัดสองมื ไพล่หลัง ชายกลางคนผู้หนึ่งถือดาบสั้นเอียดตอจ่อใส่กลางหลังนาง มันคื จิวอุ้ยซิ่งนั่นเอง

ในใจเซียวบั่วฮั้วแม้ตื่นเต้นสงสัย แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า ยิ้ พลางกล่าวว่า

"วันเกิดของคนชนบท ไหนเลยกล้ารบกวนสีอ้วยตั่วนั้ง (ใต้เท้าราช องครักษ์) รุดมา?"

โต๊ะเทียนฮังอยู่ที่นครหลวง ได้ยินกิตติศัพท์ของเซียวบั่วฮั้วมานาน เห็นอีกฝ่ายหนึ่งรูปกายสูงใหญ่ ไว้เคราครึ้มทั่วใบหน้า นับว่าองอาจจริง ดังนั้นยื่นมือขวาออกกล่าวว่า

"เซียวได้เฮียบจัดงานวันเกิด ผู้น้องมาอวยพรสายเกิน ยังหวังให้อภัย"

เซียวบั่วยั้วกล่าวคำ "กล่าวประเสริฐ" ยื่นมือออกสัมผัสมือกับมันทั้งสองพอโคจรพลังล้วนสะท้านที่ข้อแขน ครึ่งซีกร่างชาด้าน การประลองฝีมือครั้งนี้ ทั้งสองมีพลังฝีมือคู่คี่กำกึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เป็นรองผู้ใด ดังนั้นจูงมือกันหันเดินเข้าห้องโถง

ในคนทั้งสอง นับโต๊ะเทียนฮังตื่นเต้นตระหนกมากกว่า มันอาศัยวิชาจั้นเทียนจับซาเจี้ย (สิบสามฝ่ามือสะท้านฟ้า) กับฮูเท้งจับโป๊ยเปียง (สิบแปดแส้ของฮูเท้ง) สร้างชื่อลือเลื่อง สิบสามฝ่ามือสะท้านฟ้ารองมัน มีแต่พลังกุ่งง้วนขี่ (ลมปราณจักรวาล) ที่ต้านทานรับได้ ที่เซียวบั่วยั้วใช้ออกเมื่อครู่ เป็นพลังลมปราณจักรวาลเอง

แต่พลังลมปราณจักรวาลต้องเป็นทารกบริสุทธิ์จึงฝึกปรือได้ ไม่ว่าบุรุษหรือสตรีหลังจากแต่งงานจะสิ้นสูญสลายไป เพราะเหตุที่ยามฝึกปรือยากลำบากสูญสลายง่ายดาย ในยุทธจักรน้อยคนที่ฝึกปรือวิชาลมปราณนี้

ก่อนที่โต๊ะเทียนฮังจะมายังตึกตระกูลเซียว ก็สืบทราบแต่แรกว่าเซียวบั่วยั้วมีภรรยาสองนาง บุตรีก็ย่างเข้าวัยสาว ไฉนยังรักษาพลังลมปราณจักรวาล ซึ่งเป็นวิชาพิเศษเฉพาะของทารกบริสุทธิ์ไว้ได้นี่ใยมิใช่เป็นปรากฏการณ์ประหลาดของวิชายุ๊?

อ้วงก่วงน้ำเห็นเซียวตงหยุดถูกสยบ ย่อมร้อนรุ่มกังวลใจ แหวกฝ่ากลุ่มคนอ้อมถึงด้านหลังเหล่าเปียซือคิดหาโอกาสช่วยเหลือ แต่โต๊ะเทียนฮังมีสายตาคมกล้าเพียงไหน สังเกตเห็นแต่แรก ตวาดว่า

"ผู้แซ่อ้วง หยุดให้กับเรา"

จากนั้นสั่งต่อจิวอุ้ยซิ่งว่า

"ผู้ใดลงไม้ลงมือ เจ้าก็จ้วงดาบทิ่มแทงทารกหญิงนี้เป็นรูปรูพรุน"

จิวอุ้ยซิ่งรับคำว่า

"ทราบแล้ว ในยุทธจักรมีคำว่าไว้ 'ผู้เข้มแข็งยังมีผู้เข้มแข็งกว่า คนต่ำช้าย่อมมี...' "

จากนั้นพบว่าคำพังเพยนี้ไม่ถูกต้อง ดังนั้นกล้ากลืนคำ "คนต่ำช้าคอยเคี่ยวกรำ" เอาไว้

อ้วงก่วงน้ำกริ่งเกรง คนเหล่านี้ทำร้ายเซียวตงหุยจริง ๆ ไหนเลยกล้าสะอึกเข้าไปลงมือ โต๊ะเทียนอังกล่าวอีกว่า

"เซียวไต้เฮียบ พวกเราสนทนาอย่างเปิดอก ผู้น้องมาเยือนในวันนี้ ทางหนึ่งมาอวยพรวันเกิดเซียวไต้เฮียบ ทางหนึ่งคิดใช้ของวิเศษที่หาค่ามิได้ แลกกับของวิเศษที่มีค่างวดกับเซี่ยวไต้เฮียบ"

เซียวปั่วฮั้วกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยเบาปัญญา ไม่เข้าใจความหมายในวาจาโต๊ะตั๋วนั้ง"

โต๊ะเทียนอังเหลือกตาขาวขึ้นกล่าวว่า

"ของวิเศษที่หาค่ามิได้คือบุตรีท่าน ของวิเศษที่มีค่างวดหมายถึงดาบยาวอวงตอ ผู้น้องกับเซียวไต้เฮียบไม่มีอริบาดหมาง เพียงหวังสามารถมีคำกราบทูลต่ออ๋องเต้ รักษาชีวิตและตำแหน่งหน้าที่ของพี่น้องทั้งหลาย ขอเซียวไต้เฮียบช่วยส่งเสริมสักครา"

กล่าวพลางประสานมือ คำพูดของมันคล้ายอ่อนข้อ แต่สีหน้าท่าทีหยิ่งยโสยิ่ง

เซียวปั่วฮั้วกดมือลงบนพนักเก้าอี้ เสียงกรีอบเมื่อพนักเก้าอี้ไม้แหลกสลายไป ปากกล่าวว่า

"โต๊ะตั๋วนั้งมีเกียรติภูมิสูงส่ง วันนี้ไฉนเลยจะเลือนถึงเพียงนี้ ดาบอวงเอียตอทั้งไม่ได้อยู่ในมือผู้ต่ำต้อย โกวเนี้ยนี้ยิ่งมิใช่บุตรีของผู้ต่ำต้อย หรือผู้ที่ฝึกปรือลมปราณจักรวาลหลังทารกบริสุทธิ์ ยังสามารถกำเนิดบุตรธิดา

ด้วย?

พลางโบกแขนเสื้อ แผ่พุ่งพลังลมสายหนึ่งออก โต๊ะเทียนฮังเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง ครุ่นคิดขึ้น

'เป็นลมปราณจักรวาลพลังทารกบริสุทธิ์จริง ๆ'

เซียวตงหุยตอนแรกฟังว่ายัวงก่วงน้ำเป็นกอกอของนาง ก็ปวดร้าวใจนามลูกบิด ยามนี้เห็นบิดาเพื่อช่วยเหลือนาง กลับตัดขาดจากความเป็นพ่อลูก อดร้องมิได้ว่า

"บิดา"

ยามนั้นที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงโห่ร้องดังว่า

"อย่าได้ปล่อยตัวโจรกบฏเซียวหงีหลบหนีไป"

ได้ยินเสียงคนโกลาหล เสียงม้าแผดร้องก้องไม่ทราบมีกำลังทหารมากน้อยเพียงไหน ยกมาถึงหน้าตึกตระกูลเซียว บ่าวไพร่ตระกูลเซียวหลายคนพลันวิ่งระหืดระหอบเข้ามา ร้องว่า

"เล่าเอี๊ย...แย่แล้ว กองทหาร...จำนวนมากโอบล้อมตัวตึกเอาไว้"

โต๊ะเทียนฮังพอฟังคำ "โจรกบฏเซียวหงี" พลันฉุกใจได้คิด ตวาดว่า

"วิเศษแท้ เซียวปั้วฮั้วอันใด ที่แท้ท่านคือโจรกบฏเซียวหงี ที่ฮ่องเต้ตามล่ามาสิบหกปี"

เห็นหน้าประตูปรากฏเงาคนถลันวูบวาบ ราชองครักษ์แมนจูสี่คน เร่งรุดเข้ามา คนนำหน้าร้องบอกว่า

"โต๊ะตั่วกอ มันเป็นโจรกบฏเซียวหงี ยังไม่ลงมืออีกหรือ?"

เซียวปั้วฮั้วหัวร่อฮา ๆ กล่าวว่า

"ปลอมชื่อเปลี่ยนรูปโฉมมาสิบหกปี วันนี้เราเซียวหงีขอกลับคืนสู่รูปโฉมที่แท้จริง"

พลางยกมือปาดใส่ใบหน้า ทุกผู้คนเพ่งตามมอง ล้วนแตกตื่นตะลึงลาน

ในห้องโถงความจริงชุลมุนวุ่นวาย แต่พริบตานั้นทุกผู้คนเหม่อมองใบหน้าเซียวบัวฮั้ว เงียบสงัดปราศจากซุ่มเสียง

ที่แท้เซียวบัวฮั้วแปรเปลี่ยนรูปโฉมไป จากเคราครึ้มทั่วใบหน้าฝ่ามือพอปาดผ่านปลายคางกลับกลายเป็นเตียนโล่งไม่มีหนวดเคราแม้สักเส้นเดียว ต่อให้ถอนดึงทั้งรากออกมา ก็ไม่ราบเรียบถึงเพียงนี้

ยามนั้นเด็กรับใช้ของอ้วงก่วงน้ำหิ้วตะกร้าหนังสือทั้งสองใบวิ่งออกจากตึกในร้องว่า

"เซียงกง รีบหนี"

อ้วงก่วงน้ำฉุกใจคิด หยิบฉวยหนังสือเล่มหนึ่ง จากในตะกร้าหนังสือสะบัดวูบหนึ่งเห็นประกายสีทองระยิบระยับ ปรากฏแผ่นทองเบาบางหลายสิบแผ่นปลิวโปรยออกมา

เหล่าเปียซือและทหารแมนจูเห็นทองคำเหลืองอร่ามไหนเลยไม่หวั่นไหวใจได้ อย่าว่าแต่แผ่นทองคำเหล่านั้นพัดพลิ้วถึงเบื้องหน้า ดังนั้นยื่นมือตะปบคว้าเป็นพัลวัน อ้วงก่วงน้ำฉกฉวยโอกาสหยิบฉวยหนังสือเก่า ระดมซัดขว้างใส่จิวอุ้ยซิ่ง ปรากฏแผ่นทองปลิวว่อนทั่วห้องโถงคล้ายกับผีเสื้อล้อมบุปผาก็ปาน

จิวอุ้ยซิ่งกลับนึกถึงดาบอวงเอี๊ยตอ หวนนึกถึงในยุทธจักรมีคำว่าไว้ "รักลูกให้เหมือนดี อย่าได้มีจิตละโมบ" มาตรว่าเห็นแผ่นทองปลิวโปรยมาถึงกลับไม่ตะปบคว้า

อ้วงก่วงน้ำเกร็งกำลังข้อ ซัดหนังสือเก่าที่สอดคั่นแผ่นทองหนักหลายชั่งเล่มหนึ่งออก พอดีซัดถูกใบหน้ามัน จิวอุ้ยซิ่งร้องโอยคำหนึ่งส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง

อ้วงก่วงน้ำทีบเท้าทั้งสองถาโถมเข้าหา โต๊ะเทียนฮังผลักฝ่ามือเข้าขัดขวาง รู้สึกมีกระแสลมคุกคามถึงใต้ซอกแขน เป็นเซียวบัวฮั้วแผ่พุ่งพลั

ลมปราณจักรวาลมาถึง

โต๊ะเทียนอังทราบความร้ายกาจ ได้แต่วกมือกลับมาต้านทานรับไว้ กำลังภายในทั้งสองฝ่ายพอต้านปะทะเสียงโครมเมื่อทั้งสองฝ่ายพากันถอยไปสองก้าว พร้อมกันนั้นอ้วงก่วงน้ำใช้ดาบด้วยมือซ้าย รุกไล่จิวอุ้ยซิ่งหัวหมุนเป็นพัลวัน มือขวาก็ตบคลายจุดให้กับเซียวตงหุย

ในแขกเหรื่อที่มาอวยพรมีอยู่เกือบครึ่งเกรงกลัวเกิดเรื่องพากันหลบลี้หนีห่าง แต่มีอยู่กว่าครึ่งเป็นสหายผู้รู้ใจของเซียวปั่วฮั้ว บ้างร่ายรำอาวุธบ้างต่อยหมัดเตะเท้า ต่อสู้กับราชองครักษ์ และเปียซือผู้รุกรานอย่างดุเดือด

เซียวตงหุยได้รับความคับแค้นครึ่งค่อนวัน พอได้รับอิสระ ก็สะอึกถึงข้างกายจิวอุ้ยซิ่ง มือซ้ายยื่นนำ มือขวาตวัดวูบ เสียงฉาดเมื่อตบหน้ามันอย่างถนัดถนี่ พร้อมกับคว้าจับข้อมือมัน บิดพลิกช่วงชิงดาบสั้นเอียตจากมือมัน

อ้วงก่วงน้ำยินดียิ่งร้องว่า

"หุยม่วย ลมเฉื่อยฉิวชักนำสู่แท่นหยก"

เซียวตงหุยขอบตาแดงก่ำครุ่นคิดขึ้น

'เรายังสามารถใช้เพลงดาบสามีภรรยากับท่านหรือ?'

สายตายามกวาดมองเห็นบิดากับโต๊ะเทียนอังร่ายรำฝ่ามือต่อสู้เป็นพัลวัน ผู้คนที่หลงเหลือก็แยกย้ายหาคู่มือ แต่ปรากฏราชองครักษ์แมนจูสองคนคุกคามอ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยินถอยร่นไป ตกอยู่ในสภาพคับขันจนร่อแร่

อ้วงก่วงน้ำร้องบอกว่า

"หุยม่วย รีบช่วยเหลือมารดา"

ทั้งสองใช้ดาบอวงเอียตอหนึ่งยาวหนึ่งสั้นผนึกกำลังจู่โจม ใช้ท่าเสียงขลุ่ยคลอหงสาบินเคียงคู่ ฟันถูกหัวไหล่ราชองครักษ์ผู้หนึ่ง รับบาดเจ็บสาหัสล้มลง จากนั้นใช้ท่าโฉมตรูมีรูปโฉมประดุจหยก ราชองครักษ์อีกผู้

หนึ่งถูกด้ามดาบของเซียวดงหุยกระแทกใส่โหนกแก้ม ส่งเสียงร้องพลางสิ้นสติไป

ดาบคู่อวงเอียตอผนึกรวมกัน ใช้ออกด้วยเพลงดาบสามีภรรยานับว่าไร้ผู้ต่อต้านจริง ๆ หนุ่มสาวทั้งสองเคียงบ่าเคียงไหล่บุกไปถึงที่ใดต้องมีราองครักษ์หรือเปียซือรับบาดเจ็บ เพลงดาบทั้งหกสิบกระบวนท่าใช้ไม่ถึงครึ่ง ศัตรูผู้รุกรานพากันเตลิดหนีออกนอกประตู

เพียงแต่เพลงดาบชุดนี้มีลักษณะพิเศษประการหนึ่ง คิดทำร้ายคนง่ายดาย คิดฆ่าคนสุดแสนเข็ญ ตำแหน่งที่ศัตรูถูกดาบทิ่มแทงล้วนมิใช่จุดสำคัญ คาดว่าสามีภรรยาที่บัญญัติเพลงดาบชุดนี้มีจิตใจเมตตา ไม่ต้องการทำร้ายผู้อื่นถึงแก่ชีวิต ดังนั้นทุกกระบวนท่าดาบล้วนเว้นหนทางรอดให้กับศัตรู

ต่อสู้ถึงตอนท้าย ในศัตรูเพียงหลงเหลือโต๊ะเทียนฮังยืนหยัดอยู่ อ้วงก่วงน้ำกับเซียวดงหุยจู่โจมดาบคู่ไปถึง หนึ่งมุ่งไหล่ซ้าย หนึ่งฟันเท้าขวา โต๊ะเทียนฮังพลันดึงแส้เหล็กกล้าจากข้างเอวมาต้านปะทะ เสียงเคร้งเมื่อปลายของดาบสั้นอวงตอของเซียวดงหุยถูกกระแทกหักไป

แต่กระบวนท่าผูกสร้างวังรักใต้ต้นไม้ใหญ่เพลงดาบสามีภรรยาลึกล้ำเพียงไหน ดาบยาวอวงตอของอ้วงก่วงน้ำพอวูบผ่าน ก็ฟันถูกเท้าของโต๊ะเทียนฮัง ลึกถึงกระดูกข้อเท้าโลหิตไหลหลั่งออกมา

โต๊ะเทียนฮังรับบาดเจ็บที่เท้าไม่น้อย ไม่กล้าสู้พัวพันสืบไป กราดฟาดฝ่ามือใส่เซียวดงหุย รอจนนางถลันหลบเลี่ยงมันก็ถีบเท้าทั้งสองพุ่งตัวถึงกลางลานตึก จากนั้นโผพุ่งขึ้นบนหลังคาห้อง อ้วงก่วงน้ำกับเซียวดงหุยความจริงสามารถใช้ท่าผู้กล้าไร้ต่อต้านเขยสำราญสกัดโต๊ะเทียนฮังเอาไว้ แต่ปลายดาบของเซียวดงหุยเมื่อหักไป ก็ไม่อาจใช้กระบวนท่านี้ได้

เซียวบั่วฮั้วเห็นในห้องโถงมีสภาพยุ่งเหยิงยังดีที่ฝ่ายตนรับบาดเจ็บเจ็ดแปดคน ยังไม่มีผู้ใดเสียชีวิต ดังนั้นร้องดัง ๆ ว่า

"สหายทั้งหลาย ทหารแมนจูแม้ล่าถอยไปชั่วคราวคงต้องย้อนกลับมาใหม่ ที่นี่ไม่อาจอาศัยได้ พวกเราล่าถอยเข้าภูเขาตงเตี้ยวซัวค่อยกำหนดแผนอุบาย"

ทุกผู้คนรับคำ ครั้นแล้วเซียวบั่วฮั้วนำคนในครอบครัวเก็บรวบรวมของมีค่า จุดไฟเผาตัวตึกฉวยโอกาสที่เปลวไฟพวยพุ่งจับขอบฟ้า ภายในเมืองชุลมุนวุ่นวาย ทั้งหมดโถมออกทางประตูเมืองตะวันออก มุ่งสู่ภูเขาตงเตี้ยวซัว

บนสันเขาล่วงเจี๊ยะกัง (สันเขาหินระเกะระกะ) หน้าถ้ำไต้ซัวตั๋ง เซียวบั่วฮั้ว ฮูหยินทั้งสอง อ้วงก่วงน้ำ เซียวตงหุย ลิ้มเจ็กเล้งสองสามีภรรยาศิษย์และบ่าวไพร่ยี่สิบกว่าคน ตลอดจนสหายแรกเหรื่อสามร้อยกว่าคนนั่งล้อมกองไฟหลายกอง บนกองไฟปิ้งย่างเนื้อชะมดและกวางเหลือง ส่งกลิ่นหอมชวนเย้ายวน

เซียวบั่วฮั้วส่งเสียงกระแอม ยกมือลูบครา นี้เป็นความเคยชินของมันตลอดสิบกว่าปีมานี้ ทุกครั้งที่คิดกล่าววาจาสำคัญ ต้องลูบเคราก่อน คราวครั้งนี้กลับลูบถูกอากาศธาตุ ใต้คางของมันเตียนโล่งไม่มีเคราแม้สักเส้นเดียว มันยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ได้รับการยกย่องจากสหายชาวบู๊ลิ้ม เราเซียวหงี่นับเป็นชนชั้นเลื่องชื่อ แต่น้อยคนที่ทราบว่าเราเซียวหงีเป็นขันทีผู้หนึ่ง"

ทุกผู้คนบังเกิดความตื่นตระหนก ยังเข้าใจว่าตัวเองฟังผิดไป แต่เซียวบั่วฮั้วสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ไม่คล้ายกล่าวล้อเล่น อ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยินสบตากันวูบก้มศีรษะต่ำลง

เซียวบั่วฮั้วกล่าวว่า

"เราเซียวหงีเป็นขันทีผู้หนึ่งจริง ๆ เราตอนตัวเองเมื่ออายุสิบหกปี

เข้าวังไปปรนนิบัติฮ่องเต้ จุดประสงค์เพื่อปลงพระชนม์ฮ่องเต้แมนจูล้างแค้นให้กับบิดาผู้ล่วงลับ บิดาเราสาบานไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกับชาวแมนจู ในที่สุดถูกฆ่าตายอย่างอนาถ พี่น้องร่วมสาบานของบิดาเราทั้งเจ็ดคนกรีดเลือดสาบานตนว่าจะล้างแค้นให้กับบิดาผู้ล่วงลับ แต่ฝ่ายแมนจูมีกำลังกล้าแข็ง อาสุงของเราทั้งเจ็ดล้วนไม่มีผลบั้นปลายที่ดี หากมิใช่ถูกราชองครักษ์แมนจูฆ่าตายในระหว่างการต่อสู้ ก็ถูกจับกุมไปทารุณกรรมถึงแก่ชีวิต ความแค้นนี้ยิ่งเพาะยิ่งลึกล้ำ เราทบทวนหวนนึก หากติดฝึกปรือวิทยายุทธ์ถึงขั้นบิดาอาสุงทั้งเจ็ด ต่อให้ใช้ความเพียรพยายามชั่วชีวิตก็ไม่แน่นักว่าจะกระทำได้ มาตรว่าฝึกปรือสำเร็จ ก็ไม่แน่ว่าจะล้างแค้นโชกเลือดได้ ดังนั้นเรายินยอมตอนตัวเองขอเป็นขันทีที่ผู้คนนึกดูแคลน"

ทุกผู้คนรับฟังถึงตอนนี้ หวนนึกถึงความตั้งใจของมัน ล้วนนับถือเลื่อมใส เซียวปั๋วฮั้วกล่าวอีกว่า

"แต่ในวังต้องห้ามมีการรักษาการณ์เข้มงวดเพียงไหน อย่าว่าแต่เข้าใกล้ฮ่องเต้แมนจู คิดพบหน้าฮ่องเต้สักคราก็ไม่ง่ายนัก สิบกว่าปีที่ผ่านมามาตรว่าเราเฝ้ารอโอกาสทั้งวันและคืน ยังไม่อาจลงมือได้ ค่ำคืนหนึ่งของสิบหกปีก่อน เราได้ยินราชองครักษ์ภายในวังสองคนสนทนากันว่า ฮ่องเต้ทรงทราบว่าในยุทธจักรมีดาบวิเศษอวงเอียตอคู่หนึ่ง ผู้ครอบครองจะมีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน ดาบคู่นี้อยู่ในความครอบครองของผู้กล้าแซ่อ้วงกับแซ่เอี๊ยดังนั้นฮ่องเต้แมนจูมีบัญชาให้กวาดจับผู้กล้าแซ่อ้วงกับแซ่เอี๊ยทั้งครอบครัวมาบีบบังคับให้ทั้งสองส่งมอบดาบวิเศษ ผู้กล้าหาญทั้งสองไม่ยอมสยบล้วนเสียชีวิต ฮูหยินของผู้กล้าทั้งสองกลับถูกคุมขังอยู่ในคุกหลวง"

เล่าถึงตอนนี้ อ้วงฮูหยินกับเอี๊ยฮูหยินพากันหลั่งน้ำตาสวมกอดกันร่ำไห้ออกมา

อ้วงก่วงน้ำกับเซียวตงหุยพอคาดการณ์ได้ สบตากันวูบ ในใจทั้งเศร้า

ยอดทั้งยินดี ได้ยินเซียวปั่วอั้วกล่าวว่า

"ตอนนั้นเราเฝ้าครุ่นคิด หากล้างแค้นให้กับคนตาย มิสู้ช่วยคนเป็นสำคัญกว่า ดังนั้นปะปนเข้าคุกหลวงสังหารผู้คุมหลายคน ช่วยเหลือฮูหยินทั้งสองออกจากคุก ผู้คุมเห็นว่าฮูหยินทั้งสองเป็นอิสตรี การเฝ้ารักษาไม่เข้มงวด กอปรกับคาดคิดไม่ถึงว่า ขันทีผู้หนึ่งจะช่วยเหลือผู้ต้องขังสำคัญ ดังนั้นเราปฏิบัติการสำเร็จ เพียงแต่ศัตรูมีกำลังกล้าแข็งระหว่างที่เตลิดหนีบุตรชายของอ้วงฮูหยินพลัดพรากกันในระหว่างทาง เรื่องนี้สร้างความเสียใจแก่เราตลอดมา คิดไม่ถึงอ้วงกงจื้อจะเติบโตเจริญวัยทั้งยังฝึกปรือวิชาฝีมือสำเร็จได้ นับเป็นที่น่ายินดี สำหรับตงหุยปีนี้เจ้าอายุสิบแปดปี ตอนแรกที่เราพบเจ้า เจ้าเพิ่งอายุสองขวบ บิดาเจ้าแซ่เอี้ยคือซาเซียงไต้เฮียบ (วีรบุรุษซาเซียง)[1] เอี้ยนแป๊ะซงเอี้ยไต้เฮียบ"

อ้วงก่วงน้ำกับเซียวตงหุยซึ่งสมควรเปลี่ยนแซ่เป็นเอี้ยตงหุยแยกย้ายสวมกอดอ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยิน ซึ่งเป็นมารดาของตัวเอง หวนนึกถึงความแค้นของบิดา ซึ่งถูกฮ่องเต้แมนจูทำร้ายถึงแก่ชีวิต ล้วนคับแค้นรันทด เมื่อนึกถึงคุณธรรมอันเลิศล้ำของเซียวปั่วอั้ว ก็บังเกิดความสำนึกตื้นตัน

เซียวปั่วอั้วกล่าวอีกว่า

"พวกเราหลบหนีออกจากนครหลวง ฮ่องเต้แมนจูย่อมส่งกำลังออกตามล่า เพื่อตบตาฝ่ายแมนจู เราเล่าเซียว (คนแซ่เซียว) จึงไว้เคราทั้งขอให้อ้วงฮูหยินกับเอี้ยฮูหยินเป็นฮูหยินของเรา ดีที่เราเล่าเซียวเป็นขันที แผนการนี้ไม่กระทบกระเทือนถึงเกียรติภูมิของอ้วงไต้เฮียบกับเอี้ยไต้เฮียบ"

อ้วงก่วงน้ำกับเอี้ยตงหุยสบตายิ้มให้แก่กันครุ่นคิดขึ้น

'ผู้ใดว่าพวกเราเป็นเฮียม่วยกัน?'

[1] ซาเซียงหมายถึงอำเภอเซียงท้ำ เซียงอิม และเซียงเฮีย อยู่ในเขตมณฑลโอ้วน้ำ

เซียวบั่วฮั้วตบเขาอ่อนฉาดหนึ่ง กล่าวอีกว่า

"เราเล่าเซียวเป็นขันที มีความเลื่อมใสขันทีซำปัอ ซึ่งมีชื่อเดิม แต้ฮั้วในต้นราชวงศ์เหมิง ท่านนำกองเรือออกเยี่ยมเยียนประเทศต่าง ๆ ตามหมู่เกาะทะเลใต้ เผยแพร่วัฒนธรรมของประเทศจีนเรา ดังนั้นเปลี่ยน ชื่อเป็นบั่วฮั้ว (ครึ่งฮั้ว) หมายความว่ามุ่งหวังมีเกียรติประวัติเท่ากับแต้ฮั้ว ครึ่งหนึ่ง นี่ยอมเป็นความละเมอเพ้อฝันของเราเล่าเซียว หลายปีมานี้กลับ ปลอดภัยไร้เรื่องราว มิคาดดาบอวงเอียดอพอเผยโฉม เราเล่าเซียวตั้งใจ ช่วงชิงดาบวิเศษกลับมา เพื่อประโลมดวงวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของผู้กล้า แซ่อ้วงแซ่เอี๊ยทั้งสอง ในที่สุดไม่ได้ปกปิดร่องรอย ถูกฝ่ายแมนจูสืบทราบ ความจริง เรื่องราวถึงขั้นนี้ไม่นับเป็นอย่างไรได้ เพียงแต่ดาบคู่อวงเอียดอ หลงเหลือดาบอวง ดาบสั้นเอียดอของหุยอี้เมื่อหักไปแสดงว่าเป็นของปลอม คาดว่าคงถูกโต๊ะเทียนฮังสับเปลี่ยน น่าเสียดายที่พวกเราไม่สามารถสกัดมัน ไว้"

ยามนั้นกลิ่นหอมของชะมดอย่างยิ่งมายิ่งอบอวล ยิ่มปวยอี้ใช้มีดแล่ แบ่งเป็นชิ้น ๆ ลิ้มเง็กเส้งหลับร้องบอกต่อเอี้ยตงหุยว่า

"เราบอกไม่ผิดกระมัง เจ้าบอกว่าบิดามารดาเจ้าไม่เคยวิวาทไม่เคย ต่อยตี เราบอกว่าสามีภรรยาที่ไม่วิวาทไม่ต่อยตี ไม่ใช่สามีภรรยาที่แท้จริง เราใช่คาดการณ์แม่นยำ ทุกถ้อยคำมีเหตุผลหรือไม่?"

ยิ่มปวยอี้ใช้มีดเสียบเนื้อชะมดชิ้นหนึ่งยัดเข้าปากมัน ร้องว่า

"รับประทานเนื้อชะมดเถอะ กล่าวเหลวไหลอันใด"

ลิ้มเง็กเส้งยังคิดตีฝีปากตอบ แต่ถูกเนื้อย่างยัดปากไม่อาจกล่าววาจา ใดได้ ทุกผู้คนก็รู้สึกน่าหัวร่อ พลันได้ยินศิษย์ที่เฝ้าอยู่นอกดงไม้ผู้หนึ่งตวาด ถามว่า

"ผู้ใด?"

ซุมเสียงอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"สี่ผู้กล้าเขาไท้งัก"

เอี้ยคงหุยรับฟังจนหัวร่อคิกออกมา เห็นสี่ผู้กล้าเขาไท้งักที่ร่างแปดเปื้อนคราบโคลน ใช้ไม้หลองสอดหามร่างแหขนาดใหญ่ปากหนึ่งมาถึง ในร่างแหมีวัตถุดำมะเมื่อมสิ่งหนึ่ง ไม่ทราบเป็นของใด ดังนั้นร้องถามว่า

"สี่ผู้กล้าเขาไท้งัก พวกท่านนำของวิเศษอันใดมา?"

ก่ายเจ็กเม้งกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"อ้วงกงจื้อ เซียวโกวเนี้ย พวกเราทั้งสี่ไปจับคางคกทองเลือดเขียวที่แม่น้ำฮู้นี้ฮ้อ คิดมอบเป็นของขวัญต่อพวกท่านทั้งสอง มิคาดไม่ทันจับคางคกได้ ปรากฏคนผู้หนึ่งหนีเตลิดมา คนผู้นี้รับบาดเจ็บที่เท้า เดินกะโผลกกะเผลกตลอดทาง พวกเราสี่ผู้กล้าเพ่งตามอง นี่มิใช่โต๊ะเทียนฮังดอกหรือ ดังนั้นพวกเราทอดแหใส่มัน นำตัวท่านผู้เฒ่ามา"

ทุกผู้คนทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี อ้วงก่วงน้ำยื่นมือไปที่ข้างโต๊ะเทียนฮังซึ่งอยู่ในร่างแห ล้วงดาบสั้นออกมาเล่มหนึ่ง เห็นประกายเจิดจ้าจับตา ไม่แปดเปื้อนคราบโคลน ย่อมเป็นดาบสั้นเอียดอที่แท้จริงแล้ว

อ้วงฮูหยินถือดาบคู่อวงเอียดอไว้ในมือ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ฮ่องเต้แมนจูฟังว่าในดาบคู่ซุกซ่อนความลับยิ่งใหญ่ ผู้ใดได้ครอบครองทั้งคู่ได้จะไร้ผู้ต่อต้าน นี่เป็นความสัตย์จริง แต่ต่อให้ฮ่องเต้แมนจูบล่วงรู้ความลับนี้ สามารถปฏิบัติตามได้หรือ ท่านทั้งหลายโปรดดู"

ทุกผู้คนชะโงกหน้าเข้าไปชมดู เห็นบนคมดาบของดาบยาวอวงดอจารึกคำ "ยิ้นเจี่ย" (เมตตาธรรม) บนดาบสั้นเอียดอจารึกคำ "บ้อเต็ก" (ไร้ผู้ต่อต้าน)

ความลับอันยิ่งใหญ่ที่จะส่งเสริมให้ไร้ผู้ต่อต้านเป็นคำ "เมตตาธรรมไร้ผู้ต่อต้าน" นั่นเอง